

மாணடம் சீரக்க உறழ்ப்பு மகுடம் தானதுவாக் துறழ்ப்பு மகுடம்

மல்டிமீ

கலை இலக்கிய சமூக பண்பாட்டுக் காலாண்டிதழ்

மௌனகுரு சீர்ப்பிதழ்-1

ஆசீரீயர் : வி.மமக்கல் கோலன்

இதழ் - 12

விலை ரூ.100

ஜனவரி-ஜீன் 2017

இதழ்

1

இரட்டைச் சிறப்பிதழ்

வாழ்ந்துதான்
வாழ்வின்
சுவையைச்
சுவைக்கலாம்
நடந்துதான்
நமது
பயணத்தை
முடிக்கலாம்.

- சி.மௌனகுரு

5 வது ஆண்டு மலர்

Leading publisher on Sri Lankan Studies
in Tamil & English

KUMARAN BOOK HOUSE

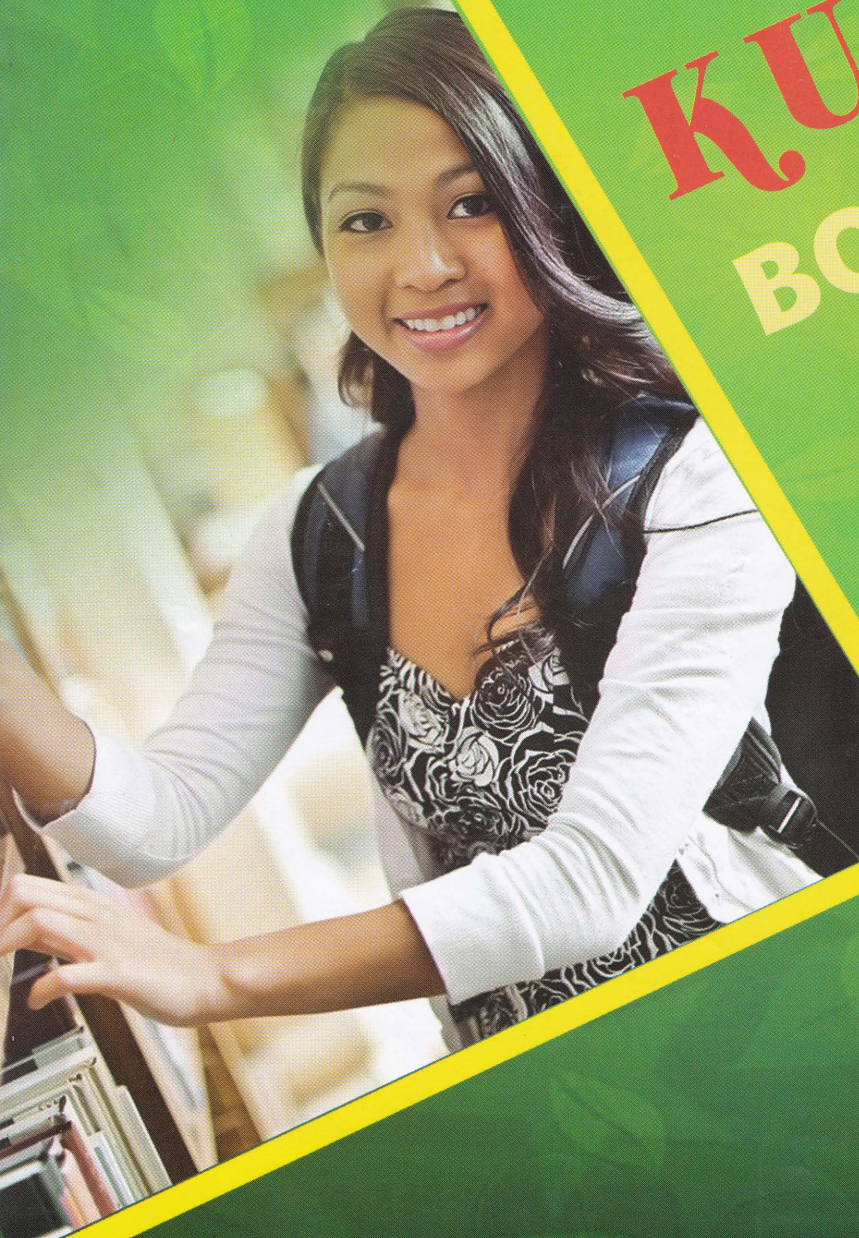
No. 39, 36th Lane, Colombo - 06
Tel.: 112 364550, 113 097608

Fax: 112 364254

E-mail : kumbhik@gmail.com

www.kumaranbookhouse.com

Towards Wider and
Deeper Knowledge

PUBLIC LIBRARY
JAFNA

கூடுங்கள் பகை மறந்து அவன் கூத்துக் களரியிலே.

கிழக்கெனினும் சூரியனைக் கொண்டாடும் யாழ்ப்பாணம்

எங்கள் கலைத் தலை மகனை இனம் காணத் தயங்கிடுமோ?

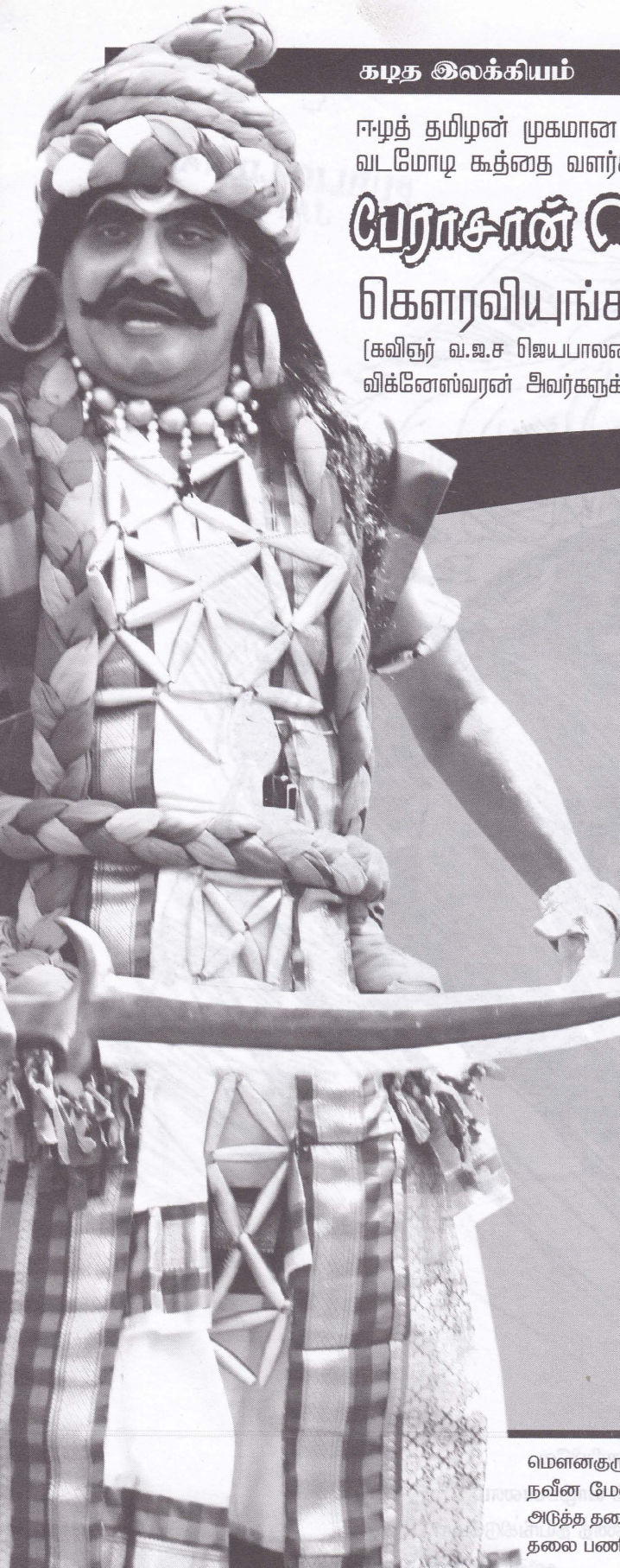
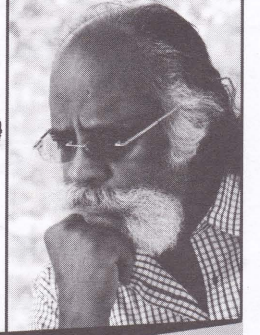
-கவிஞர். வ.ஐ.ச. ஜெயபாலன்

ஈழத் தமிழன் முகமான வடமோடிக்கூத்தை சிங்கீகரிப்புகள்
வடமோடி கூத்தை வளர்க்கும் சிணர்ணாவிப்பார்களுடியும்

பேராசான் மௌனகுருவையும்

கிளரவிப்புகள்

[கவிஞர் வ.ஐ.ச. ஜெயபாலன் சிவர்கள் வடக்கு முதலமைச்சர் சி.வி.
விக்னேஸ்வரன் சிவர்களுக்கு சினுப்பி வைத்த கடிதம் - சூசிரியர்]

யாழ்ப்பாணம் தள்ளிவைச்ச
நமது கலை பொக்கிசத்தை
வடமோடியாம் ஈழ
தமிழ் வாழ்வின் கலை முகத்தை
தனியொருவனாக நீ
தாங்கிய நாள் நானறிவேன்

ஆனால் கண்ணீரால் நீ வளர்த்த
கலைப் பயிரின் அறுவடையை இன்று
யாழ்ப்பாணம் மட்டுமல்ல
நல்லுலகே கொண்டாடும்

கிழக்கென்றால் கொஞ்சம்
கீழென்று கேலிசெய்தோர்
பல்லுடைத்த என் பேனாவில்
மை இன்னும் வற்றவில்லை..

கலங்குவதோ
வடமோடிக்கலை வளர்த்த மௌனகுரு.?
வாருங்கள் பொறாமை விட்டு
அவன் மணித்தேரின் வடம் பிடிக்க.

கூடுங்கள் பகை மறந்து
அவன் கூத்துக் களரியிலே.
கிழக்கெனினும் சூரியனைக்
கொண்டாடும் யாழ்ப்பாணம்
எங்கள் கலைத் தலை மகனை
இனம் காணத் தயங்கிடுமோ...?

மௌனகுரு எப்பவும் எங்கள் அரங்க கலை முகம் நீங்கள்தான். உங்கள் ஆசான்களால்
நவீன மேடைக்கு வந்த வடமோடியை மீண்டும் வேரில் இருந்து முழுமை செய்து
அடுத்த தலை முறைக்கு எடுத்துவந்தது நீங்கள்தான். அதற்காக எப்பவும் எனது பணியாத
தலை பணியும் தோழா. (முகநூலிலிருந்து)

- வ.ஐ.ச.

மகுடம்

கலை இலக்கிய சமூக பண்பாட்டுக் காலாண்டிதழ்

மானுடம் சிறக்க உழைப்பது மகுடம்
தானதுவாகி தழைப்பதும் மகுடம்

ஆரம்பம் - 2012 - ஜனவரி - மார்ச்

இதழ் - 12 ஜனவரி - யூன் 2017

ஆசிரியர் : வி.மைக்கல் கொலின்.

E-mail: Magudammichael@gmail.com

Layout by : Michael

கணனி வடிவமைப்பு : த. சங்கர் (வணக்கம் பிரண்டர்ஸ்)

முன் பக்க ஓவியம் : ட்ராஷ்கி மருது (இக்ஷ-2)

உள் ஓவியங்கள் : மெளனேஸ், செளந்தர்

‘மகுடம்’ பள்ளிகேஷன்ஸ் நிறுவனத்திற்காக
மட்டக்களப்பு வணாசிங்கா அச்சகத்தில்
அச்சிட்டு வெளியிடுபவர்
ஹேஜந்தினி மைக்கல் கொலின்

சகல விதமான தொடர்புகளுக்கும்

ஆசிரியர்

‘மகுடம்’

இல.90, பார்வீதி,

மட்டக்களப்பு 30000

இலங்கை

Tel : 0774338878

Contact :

EDITOR

MAGUDAM

90, Bar Road,

Batticaloa 30000

Sri Lanka.

படைப்புகளுக்கு படைப்பாளர்களை வொறுப்பு.

ஆக்கங்களை திருத்தவும்,
கடிதங்களை சுருக்கவும்,
ஆசிரியருக்கு அதிகாரம் உண்டு.

தமிழ் நாடக உலகின் சரஞ்சந்திரா

மகுடம் கலை இலக்கிய சமூக பண்பாட்டுக் காலாண்டிதழின் ஐந்தாவது ஆண்டு மலர் பேராசிரியர் சின்னையா மெளனகுரு அவர்களின் சிறப்பிதழாக உங்கள் கரங்களில் தவழ்கிறது.

தமிழ்த்துறா தனிநாயகம் அடிகள் சிறப்பிதழ்

தர்முசிவராமு (பிரமிள்) சிறப்பிதழ்

எஸ்.பொன்னுத்துரை (எஸ்.பொ) சிறப்பிதழ்

என்ற கலை இலக்கிய ஆளுமைகள் வரிசையில் பேராசிரியர் சி.மெளனகுரு அவர்களுக்கும் சிறப்பிதழ் வெளியிடுகிறது.

ஓவ்வொரு மனிதனும் ஏதோ ஒருவகையில் ஒரு திறனை (Skill) கொண்டிருப்பான். இன்றைய விஞ்ஞான உலகு திறன்கொண்ட மனிதர்களின் உலகாக மாறி வருகின்றது. திறன் கொண்ட மனிதர்களே தமது திறன்களை பயன்படுத்தும் மனிதர்களே வெற்றி பெறுகின்றனர்.

அந்தவகையில் கலை இலக்கிய செயற்பாடுகளான நடத்தல், எழுதுதல், பாடுதல், இசைத்தல், ஆய்வு செய்தல், பேசுதல் எல்லாம் தனி மனிதர்களின் திறன்களே. சிலர் ஒன்றிற்கு மேற்பட்ட திறன்களையும் கொண்டிருப்பர். இந்த திறன்கள் மதிக்கப்படல் வேண்டும். அதுவும் காலத்தில் அது கௌரவப்படுத்தப்படல் வேண்டும்.

திறன்களுக்காக நாம் மனிதர்களை கொண்டாடுவதில்லை. ஆனால் தமது திறன்களை தமது வளர்ச்சிக்காக மட்டுமன்றி தன் சமூகத்தின் வளர்ச்சிக்கும், உயர்ச்சிக்கும், ஓட்டுமொத்த மனித குலத்தின் வளர்ச்சிக்கும் பயன்படுத்தும் மனிதர்களின் திறன்களை அவர்களது திறன்களுக்காக அவர்களை நாம் கொண்டாடுகிறோம்.

அந்த வகையில் கடந்த பல வருடங்களாக மட்டக்களப்பு மண்ணின் கலை இலக்கிய செயற்பாடுகளுக்கு குறிப்பாக மட்டக்களப்பு கூத்துக் கலையை உலகறியச் செய்து, அதனை சர்வதேச அரங்கிற்கு நகர்த்தும் முயற்சியில் அர்ப்பணிப்புடன் செயற்படுவதோடு கலை இலக்கியத்தினை இனநல்லுறவுக்காகவும் பயன்படுத்தி வரும் பேராசிரியர்.சி.மெளனகுரு அவர்களுக்கு சிறப்பிதழ் வெளியிட்டு அவரை கொண்டாடுவதில் மகுடம் பெருமை கொள்கின்றது.

இவர் மட்டக்களப்பு சீலாமுனையில் சின்னையா முத்தம்மா தம்பதிகளின் ஏக புதல்வனாக 1943.06.09ல் பிறந்தவர். மட்டு அமிர்தகழி மெதடிஸ்த மிஷன் பாடசாலையில் ஆரம்பக் கல்வி கற்று புலமைப்பரிசு பெற்று வந்தாறுமுலை அரசினர் மத்திய கல்லூரியில் இடைநிலைக் கல்வி கற்று, 1961ல் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம் பேராதனையில் உயர்கல்வியை ஆரம்பித்து, தமிழில் சிறப்புப்பட்டம் பெற்று கொழும்பு பல்கலைக்கழகத்தில் பட்டமேற் கல்வியைப் பயின்று, முதுமணி, கலாநிதிப் பட்டங்களை முறையே பேராதனை பல்கலைக்கழகத்திலும் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்திலும் பெற்றுக் கொண்டவர். தொடர்ந்து ஆய்வுத் துறையில் பேராசிரியர் அந்தஸ்தையும் பெற்று தன்னை உயர்த்திக் கொண்டவர். 1960களில் கூத்தை செம்மைப்படுத்துவதில் பேராசிரியர் சுவித்தியானந்தனுக்கு வலது கரமாக பல்கலைக்கழகத்தில் இருந்தார் மெளனகுரு தொண்டர் ஆசிரியராக மட்டக்களப்பு சென். மைக்கல் கல்லூரி, அரசினர் கல்லூரி (இன்றைய இந்துக்கல்லூரி), வின்சன்ட் மகளிர் உயர்தரக் கல்லூரி ஆகியவற்றில் உயர்வகுப்பு மாணவர்களுக்கு தமிழ் கற்பித்தலுடன் ஆரம்பித்து, கல்முனை

சாஹித்யக் கல்லூரி, கல்முனை உவெஸ்லி கல்லூரி, வந்தாறுமுலை மத்திய கல்லூரி, யாழ்ப்பாணம் ஓஸ்மானியாக் கல்லூரி ஆகியவற்றில் ஆசிரியராகி, பலாலி ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரியில் விரிவுரையாளராகி பின்னர் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் விரிவுரையாளராகி, முதுநிலை விரிவுரையாளராக உயர்ந்து கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தில் நுண்கலைத்துறைத் தலைவராக, கலைப் பீடாதிபதியாக, உபவேந்தர் வெளிநாடு சென்ற போது பதில் உபவேந்தராக, பேராசிரியராக உயர்ந்த பேராசிரியர் மௌனகுரு பல்வேறு படிநிலைகளிலும் இன்றுவரை இயங்கு தளத்தில் நின்று 26 நூல்களை அச்சில் வெளியிட்டும், 08 நூல்களை வெளியிட ஆயத்தமாகிய நிலையில் வைத்துக் கொண்டும் பல்வேறு ஆய்வுக் கட்டுரைகளை எழுதியும் வருபவர். கிழக்கு ஈழத்தில் ஆடப்படும் பறைமேளம், வசந்தன், மகிடி, தென்மோடி, வடமோடி ஆட்ட முறைகளைத் தெரிந்து ஒன்று சேர்த்து “கிழக்கு நடனம்” ஒன்றை உருவாக்கி மேடை நிகழ்வாக அறிமுகஞ் செய்தவர்.

தமிழருக்கான ஓர் இன்னிய அணியைத் (Tamil Cultural Band) தமிழர் வாத்தியங்களான பறை, உடுக்கு, மத்தளம், மேளம், கஞ்சிரா, தாளம், சங்கு, சலங்கை என்பன கொண்டு வடமோடி, தென்மோடி ஆட்டங்களை இணைத்து நிகழ்த்திக் காட்டியவர்.

மட்டக்களப்பின் தோல் வாத்தியங்களான பறை, தப்பட்டை, மத்தளம், உடுக்கு என்பவற்றின் இசையையும் சிலம்பு, சல்லரி போன்ற கஞ்சகக் கருவிகளின் இசையையும் ஒன்றுடன் ஒன்று பேசவிட்டு அக்கருவிகளின் வீரியத்தையும் பிரதேச இசையின் தனித்துவத்தையும் மேடை நிகழ்வாக “மேளப்பேச்சு” என நிகழ்ச்சிக் காட்டியவர்.

இவ்வாறு தொடர்ந்து பல்வேறு புதுப்புது உத்திகளையும் கையாண்டு, தமிழர் பண்பாட்டுத் தனித்துவம் பேண முயன்று வருபவர். அத்துடன் இலங்கைப் பாடவிதான அபிவிருத்தி நிலைய பாடநூல் எழுத்தாளராக தேசியக் கல்வித் துறையில் விளங்கியவர். உலகக் கருத்தரங்குகள் பலவற்றிலும் கலந்து கொண்டு ஈழத்தமிழர் பண்பாட்டியலை வெளிக் கொணருபவர். இவருக்கு இலக்கிய வித்தகர், கலைச் செம்மல் ஆகிய பட்டங்களை இந்து கலாசார அமைச்சு வழங்கியது.

கொழும்பு தமிழ்ச்சங்கம், யாழ். கலை வட்டம் முதலான கலை நிறுவனங்களின் பாராட்டும், வடக்கு கிழக்கு மாகாண இலக்கியப் பரிசும், ஆராய்ச்சிக்கு 3 தடவையும், ஆக்கத்துக்கு ஒரு தடவையும் சாகித்திய மண்டலப் பரிசும், ஆளுனர் விருதும் மற்றும் பல்வேறு நிறுவனங்களின் தேச, சர்வதேச பாராட்டுக்களையும் பெற்று உயர்வடைந்து வருபவர். இவை எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக இவர் கலைகள் மூலம் இன நல்லுறவுக்காக ஆற்றிய பணிக்காக ஜனாதிபதி விருது (2016) பெற்றுள்ளார்.

2003ம் ஆண்டில் பேராசிரியரின் மணிவிழாவினை சிறப்பிக்கும் வகையில் வெளியிடப்பட்ட “மௌனம்” மணிவிழா மலரிலே அவரது அறுபது வருடகால கலைப்பயணம் பதிவுசெய்யப்பட்டிருந்தது.

தனது பவள விழா ஆண்டில் காலடி வைக்கும் பேராசிரியரை கௌரவிக்கும் வகையில் வெளியிடப்படும் இவ் மகுடம், 2003ல் இருந்து இற்றை வரையான சமார் பதினைந்து வருடகால அவரது கலைப்பயணத்தை ஆய்வு செய்கிறது.

பேராசிரியர் தனது அறுபது வயதைக் கடந்த பின்னும் அதிகம் அதிகமாக இயங்கத் தொடங்கியுள்ளார். தொழில் சார்ந்த நிர்வாக சிக்கல்கள் இன்றி அவர் சுதந்திரமாக செயற்பட தொடங்கியிருப்பதும் இந்த பதினைந்து வருட கால அவரது செயற்பாடுகளை ஒப்பிட்டு பார்க்கும் பலருக்குப்பரியும்.

இன நல்லுறவுக்காக கலையை அவர் பயன்படுத்திய விதம், சிங்கள கலைஞர்களுடனான அவரது தொடர்பு அதனுடாக தமிழ்க் கூத்துக்கலையை தேசிய, சர்வதேச மட்டத்திற்கு கொண்டு சென்றது. சிங்கள நாடக உலகின் பிதாமகனாக கருதப்படும் சரத்சந்திராவுடனான அவரது தொடர்பு, அதனுடாக அவர் தமிழ் கூத்துக்கலையை மீளுருவாக்கம் செய்தது, கூத்தில் அவர் பயன்படுத்திய புதிய உத்திகள் என்பன தமிழ் நாடக உலகின் சரத்சந்திராவாக அவரை உயர்த்தியுள்ளது.

சில இடங்களில் அவர் சரத்சந்திராவையே புதிய உத்திமுறைகளில் மேவி நிற்கும் அளவுக்கு அவரது அண்மைக்கால கலைச் செயற்பாடுகள் அமைந்துள்ளன.

சிங்கள நாடக உலகில் பேசப்படும் ‘மனமே’ ‘சிங்கபாகு’ போன்று தமிழில் பேராசிரியரின் ‘இராவணேசனும்’, ‘காண்டவ தகனமும்’ பேசப்படும் நிலை ஏற்பட்டுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

மட்டக்களப்பு மண்ணுக்கும், அதன் பாரம்பரிய கூத்துக் கலைக்கும் அவர் செய்த சேவைக்கு இந்த மண் என்ன செய்யபோகிறது?

வாழும் போதே இந்த மாபெரும் கலைஞன் கௌரவிக்கப்பட வேண்டும்.

எனவே பேராசிரியருக்கு மட்டக்களப்பு நகரில் சிலை வைத்து பெருமைப்படுத்த வேண்டும் என்ற கருத்தினை மகுடம் மட்டக்களப்பு மண்ணுக்கும், மக்களுக்கும் முன் மொழிகிறது.

இந்த சிறப்பிதழிற்கு நாம் படைப்புக்களை கேட்ட போது எவ்வித தயக்கமும் இன்றி உடனடியாக தமது மனப்பதிகளை கட்டுரைகளாக தந்து உதவிய பேராசிரியர்கள், கலாநிதிகள், படைப்பாளிகள், எழுத்தாளர்கள், கவிஞர்கள், விரிவுரையாளர்கள், மாணவர்கள் அனைவருக்கும் குறிப்பாக சிங்கள கலைஞர்களுக்கும் எமது மனப்பூர்வமான நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றோம்.

- ஆசிரியர்

மௌனகுரு படைப்புகள்

- நான் பெந்துக்கொஸ்தாயிருந்த கதை (கட்டுரை) - 09
- திணிப்பை நாம் ஒரு போதும் ஏற்கோம் (கட்டுரை) - 50
- பறவையின் பயணம் - (கவிதை) - 70
- யாழ்ப்பாண மாணவர்களும் நானும் (கட்டுரை) - 86

மனப்பதிவுகள் - கட்டுரைகள்

- ▶ மட்/ தமிழ்ச்சங்க காப்பாளராக - 06
சட்டத்தரணி மு. கணேசராசா
- ▶ மௌனம் கிடைத்தது - 07
குழந்தை ம. சண்முகலிங்கம்
- ▶ நாட்டுக்கூத்து என்றாலே..... - 16
பேரா.எம்.ஏ. நுஃமான்
- ▶ அரங்கம் சார்ந்த பயணம் - 22
பேரா. வீ. அரசு
- ▶ அடையாள அரங்கியலின் தேடல் - 26
பேரா. அ. ராமசாமி
- ▶ தமிழ் கூத்தினை சிங்கள உலகிற்கு.... - 30
பேரா.எம்.எஸ்.எம். அனஸ்
- ▶ நாடகப் பேராசான் - 32
பேரா. மு. இளங்கோவன்
- ▶ மௌனகுரு ஒரு சகாப்தம் - 35
கரவை மு.தயாளன்
- ▶ தமிழர் கலைகளை மீட்டெடுத்தவர் - 37
த. பார்த்தீபன்
- ▶ கூத்து மீளுருவாக்கத்தின் தந்தையாக..... - 40
பாலசுகுமார்
- ▶ மௌனகுருவும் இந்திரஜித்தும் - 42
வெ. தவராஜா

- ▶ சாதனையாளன் மௌனகுரு - 45
கலாபூசணம் எஸ். எதிர்மன்னசிங்கம்
- ▶ ஆட்டத்தை நடிப்பாக்கிய கலைஞர் - 48
சட்டத்தரணி சோ. தேவராஜா
- ▶ பேராசிரியர் மௌனகுரு - 63
தர்ம ஸ்ரீ பண்டாரநாயக்க
- ▶ சகோதரத்துவத்துடன் நீட்டிய நேசக்கரங்கள் - 65
பராக்கிரம நெரிஎல்ல
- ▶ சரத் சந்திராவின் எல்லைகளை மேவிய மௌனகுரு - 71
கலாநிதி. சுசில் விஜய ஸ்ரீவர்த்தனா
- ▶ இராஜகம்பீரம் - 75
இரவி அருணாசலம்
- ▶ சார்வாகன் - 78
செங்கதிரோன்
- ▶ என்றும் குலுங்கம் சலங்கை - 82
உமா வரதராஜன்
- ▶ ஏட்டுச் சுரைக்காய்க்குள் முடங்கிய கூத்து - 91
கலாநிதி.சி.ஜெயசங்கர்
- ▶ நான் கண்ட மௌனகுரு - 94
அ.ச. பாய்வா
- ▶ அதிகாரமும் அதிகாரத்துவ சொல்லாடலும் - 95
சு.சிவரெத்தினம்

கவிதைகள்

- வேண்டுகின்றேன் - தாமரைத்தீவான் - 15
- சிலுவைகளை சிறகுகளாய்.. - வி. மைக்கல் கொலின் - 21
- போதம் அகன்ற நாட்குறிப்பு - ஜெயரூபன் மைக்கல் - 47
- பாலமுருகன் கவிதைகள் - எஸ்.பி. பாலமுருகன் - 81

மட்டக்களப்பு தமிழ்ச்சங்கத்தின்

காப்பாளராக பேராசிரியர் மௌனகுரு

விளம்பியெனும் இவ்வாண்டில் பொன்விழாக் காணவிருக்கும் மட்டக்களப்புத் தமிழ்ச் சங்கம் 1967ம் ஆண்டு தமிழொளி வித்துவான் செபரெத்தினம் அவர்களால் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. கன்னித் தமிழினேற்றம் அவரது பெரும் கனவு. அதனால் அன்னைத் தமிழின் உயர்விற்கு சங்கம் ஊடாகச் செயற்பாடுகளை முன்தொடர்ந்தார். இடையறாது தொடர்ந்த தமிழ்ச் சங்கப் பணிகளில் நாட்டிலேற்பட்ட அசாதாரண சூழ்நிலை தொய்வை ஏற்படுத்தியது.

நிறுவனரும் நிலம் பெயர்ந்து கனடா தேசம் சென்றார். புலம் பெயர்ந்தபோதும் அவர் நெஞ்சுக்குள் கண்ணு கொண்டிருந்த தமிழ்ச்சங்க உணர்வு மீண்டும் எமது மண்ணில் தமிழ்ச் சங்கத்தைப் புத்துயிர் பெற வைத்தது. இப்போது அனைவரும் வியக்கும் வண்ணம் நமது தமிழ்ச் சங்கம் புத்தெழுச்சி பெற்று வெற்றி நடைபோடுகிறது.

இந்நிலை கண்டு இன்புற்றுப் பெருமிதமடைந்த நேரத்தில் தான் ஐயா வித்துவான் தன் தமிழ் மூச்சை நிறுத்திக் கொண்டார். ஆனால் அவர் ஏற்றிய தமிழொளி பெரும் சுடர் பரப்பிப் பிரகாசிக்கின்றது!

இக்காலப்பகுதியில்தான் பேராசிரியர் மௌனகுரு தமிழ்ச்சங்கத்தோடு ஐக்கியமாகிறார். பேராசிரியர் மௌனகுரு அவர்கள் நமது மண்ணுக்குப் பெருமை சேர்த்திடும் பேரறிஞன். தமிழ்மொழி தொடர்பான அனைத்துத் துறைகளிலும் துறை போனவர். அவ்வாறு பெருமாற்றல் நிரம்பப் பெற்றதொரு அறிவாளியின் வரவை தமிழ்ச்சங்க உறுப்பினர்கள் அனைவரும் பெருமனதோடு வரவேற்றார்கள். தமிழ்ச் சங்கம் மேலும் பலம் பெற்றதாக நினைத்து இறும்பு தெய்தினார்கள். தமிழ்ச்சங்கம் பேராசிரியர் அவர்களைத் தன்னுயர் பீடத்திலே காப்பாளர் என்றதொரு உயர்நிலையை வழங்கிக் கௌரவமளித்துப் பெருமை கொண்டது.

முதல், இடை, கடையெனத் தமிழ்ச் சங்கங்கள் தமிழ் மொழியை வளர்த்ததாக நாமறிவோம். அச்சங்கங்களில் மன்னர்கள், புலவர்கள், வணிகர்கள், வள்ளல்கள், தமிழ்ப் புரவலர்களென பல்வேறுபட்ட தகுதிகளையுடையவர்கள் உறுப்பினர்களாக இருந்தனர். அவரவர் தங்கள் தங்கள் ஆற்றல்களுக்கேற்ப தமிழ்மொழியின் வளர்ச்சியிலே பங்கெடுத்தார்கள். அப்படித்தான் நமது சங்கமும் வாழ்கிறது. எனவே பேராசிரியர் அவர்களும் தான் ஆற்றக்கூடிய, கருமங்களை முன்மொழிந்தார். தமிழ்ச் சங்கம் அகல மாக்கப்படல் வேண்டும், ஆழமாக்கப்படல் வேண்டுமென்று ஐந்தாண்டுத் திட்டமொன்றை முன்மொழிந்ததோடல்லாமல்

அதன் வரையையும் வெளிப்படுத்தினார்.

அவரது செயற்திட்ட விபரங்கள் பின்வருமாறு அமைகின்றன.

- தமிழ் இலக்கியம், தமிழ்ப் பண்பாடு, தமிழர் வரலாறு பற்றிய ஆழமான அறிவை தமிழ் மக்கள் பெறுதல்.
- பாடசாலை மட்டங்களில் தமிழ்ச்சங்கச் செயற்பாடுகள்.
- மன்றங்கள், பாடசாலைகள் என்பவற்றுக்கிடையே நாடக, கூத்துப் போட்டிகளை நடத்துதல்.
- தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாடு.
- தமிழ்ச்சங்கச் செயற்பாடு சம்பந்தமான செய்தி மடல் வெளியிடல்.

மேற் கூறியது போன்ற செயற்பாடுகளுக்கு கால அட்டவணையும் தந்தார். அதற்கேற்ப பொருத்தமான குழுவொன்று அமைக்கப்பட்டது. அதன்படியே முழுநாள் பயிற்சிப் பட்டறையொன்றும் சென்ற ஆண்டில் நடாத்தப் பட்டிருக்கிறது. அப்படி இவ்வாண்டும் அவரது நிகழ்ச்சித் திட்டங்கள் ஒவ்வொன்றாக முன்னெடுக்கப்படவிருக்கின்றது. இவ்வாண்டு முடிவில் தமிழாராய்ச்சி மாநாடொன்றும் நடத்துவதென்ற தீர்மானத்தோடு வேலைத் திட்டங்கள் தொடர்கின்றன.

மேற்படி செயற்பாடுகளோடு நடைபெறும் செயற்குழுக் கூட்டங்களிலெல்லாம் பங்குபற்றி மேற்கொள்ளப்படும் தீர்மானங்களுக்கு தன்னுடைய ஆலோசனைகளைப் பகிர்ந்து கொள்கிறார். இவ்வாறு பேராசிரியர் மௌனகுரு அவர்கள் மட்டக்களப்புத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் நீண்ட தமிழ்ப் பயணத்தின் வழிகாட்டியாக திகழ்கிறார்கள். அவரது சேவைகளை உள்வாங்கிச் செயற்படும் தமிழ்ச் சங்கம் என்றும் அவருக்குக் கடப்பாடு மிக்கதாகவே விளங்கும்.

எமது மட்டக்களப்பு மண்ணை பிறப்பிடமாகவும் வாழ்விடமாகவும் கொண்ட கல்விமான் பேராசிரியர் மௌனகுரு அவர்கள் இந்த மண்ணின் வாசனையை விரும்பி நுகர்ந்து வாழ்வார் எமது மண்ணுக்கு பெருமை சேர்த்துக் கொண்டிருப்பவர். அவரையும் காப்பாளருள் ஒருவராகக் கொண்டுள்ள எமது மட்டக்களப்பு தமிழ்ச் சங்கம் அவரால் பெருமை அடைகின்றது.

பேராசிரியர் மௌனகுரு அவர்கள் இன்றுபோல் என்றும் தேகாரோக்கியத்துடன் நெடுநாள் வாழவேண்டும். அவர் இன்னுமின்னும் தமிழ்ப்பணி, கலைப்பணி செய்திட இறைவன் அருள வேண்டும் என்று மட்டக்களப்புத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் சார்பிலும் தனிப்படவும் பிரார்த்தித்து வாழ்க வாழ்கவென்று வாழ்த்துகின்றேன்.

- தலைவர், மட்டக்களப்பு தமிழ்ச்சங்கம்

மெளனம் கிடைத்தது

அன்புள்ள மெளனகுரு அவர்கட்கு,

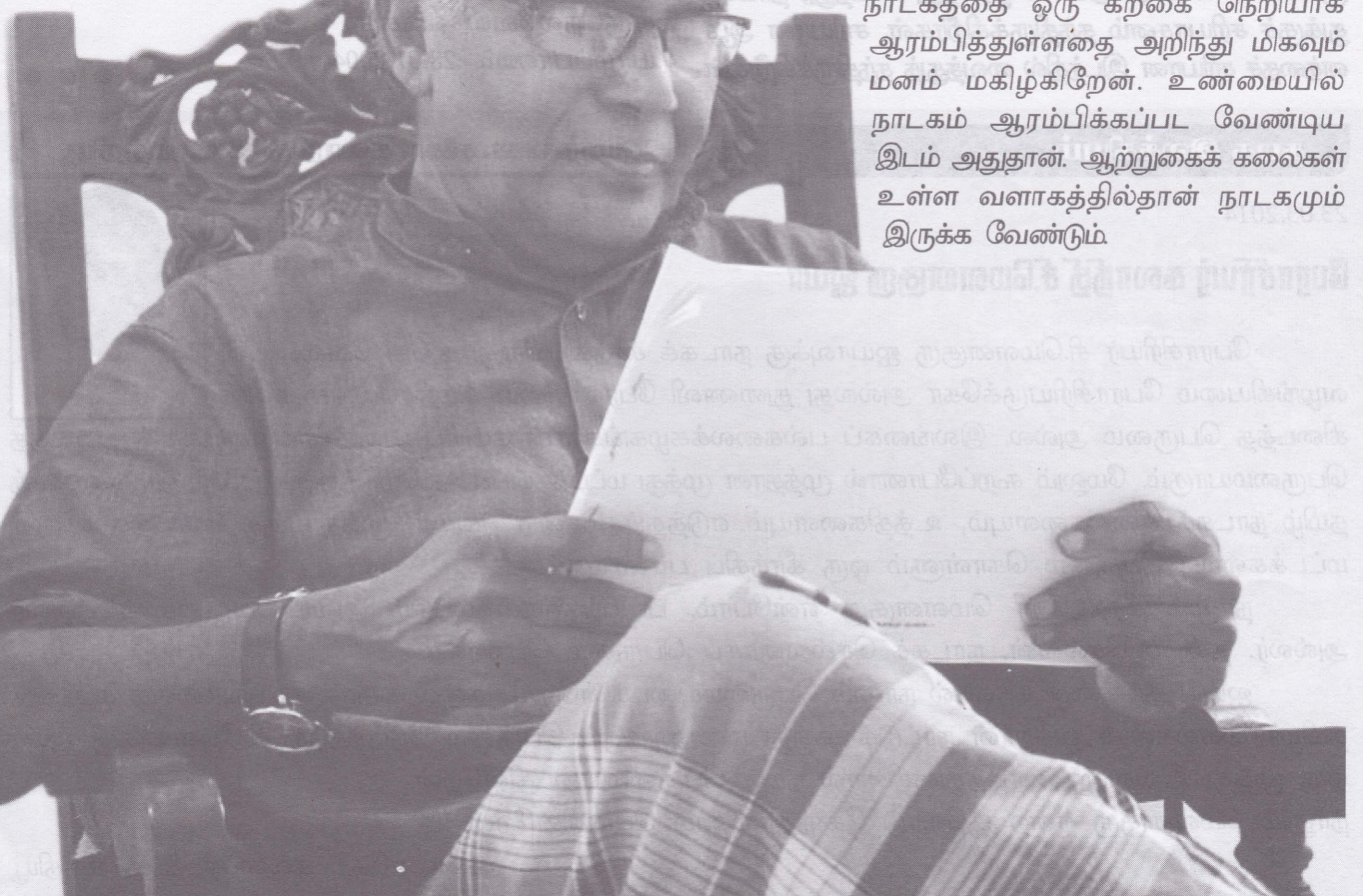
கடிதம் கிடைத்தது. உங்கள் அன்புக்கு என்னை நான் பாத்திரவாளியாக்கிக் கொள்ள வேண்டும். நாடகம் என்ன நாடகம்! அது ஒரு கருவி / சாதனம் / ஊடகம் மட்டும் தானே! அதனூடே கிடைக்கின்ற உறவு / நட்பு - இவைதானே அதன் தேட்டம் / தேற்றம் / சாரம் யாவுமாகி வந்தமைகிறது. என்னை உங்களுக்கும் உங்களை எனக்கும் காட்டிய காலத்துக்கு, களத்துக்கு, சூழமைவுக்கு நான் என்றும் நன்றியுடையவனாகவே இருக்கின்றேன்.

உங்கள் அறுபது ஆண்டு நிறைவின் பேறாக வந்த “மெளனம்” கிடைத்தது. பயனுள்ளதொரு

ஆவணமாக வந்துள்ளது. இந்த விழாக்களும் வெளியீடுகளும் உங்களை மேலும் செயலூக்கத்தின்பால் தூண்டுமானால் - நிச்சயமாகத் தூண்டும் என நம்புகிறேன். இவையும் வேண்டுவதே இந்த மானிலத்தே!

“ஈழத்துத் தமிழிசை”, “ஈழத்து தமிழர் நடனம்” இவை உங்களால்தான் சாத்தியமாகும். இது வெறுங்கனவல்ல. புனைவுமல்ல, கனவுப் புனைவுமல்ல. இதைச் சாத்தியமாக்க நீங்கள் இருக்கிறீர்கள். உங்களுக்கு வேண்டிய ஆளணி உங்களது நுண்கலைத்துறையிலும், விபுலானந்தர் இசை நடனக் கல்லூரியிலும் உள்ளது. உங்களோடு இணையப் பலர் காத்திருப்பர். செய்யுங்கள், செய்து முடிபுங்கள்.

விபுலானந்தர் இசைக் கல்லூரியில் நீங்கள் நாடகத்தை ஒரு கற்கை நெறியாக ஆரம்பித்துள்ளதை அறிந்து மிகவும் மனம் மகிழ்கிறேன். உண்மையில் நாடகம் ஆரம்பிக்கப்பட வேண்டிய இடம் அதுதான். ஆற்றுகைக் கலைகள் உள்ள வளாகத்தில்தான் நாடகமும் இருக்க வேண்டும்.

உங்களது பல்கலைக்கழகத்தில் நாடகத்தின் மூல இடமாக அமைய வேண்டியது. விபுலானந்தர் இசைக் கல்லூரிதான். மூல நாடகக் கட்டமைப்பு / வேர் அங்குதான் இருக்க வேண்டும். அதன் கிளைகளாக / விஸ்தரிப்புக்களாகக் கொள்ளக்கூடிய “அரங்கியல் ஆய்வுகள் / கற்கைகள்” உங்களது நுண்கலைத் துறையில் இருக்கலாம் இங்கு நாம் செய்யத் தவறியதை, இன்னும் செய்யாது இருப்பதை நீங்கள் அங்கு செய்து விட்டீர்கள். சரியானதைச் செய்திருக்கிறீர்கள். பெரும்பாலான சரிகள் எப்படிமே பலராலும் உடனடியாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவதில்லை. உலகம் உருண்டை என்று முதலில் சொன்னவனுக்கு என்ன நடந்தது?

யாழ்ப்பல்கலைக்கழகம் தனது இராமநாதன் நுண்கலைக் கழகத்தில் நாடகத்தையும் ஒரு கற்கை நெறியாக ஆரம்பிக்க வேண்டும் என்பது எனது நீண்ட நாள் விருப்பமாக இருந்து வருகிறது. முடவன் கொம்புத் தேனுக்கு வகைப்படுவதும் நாட்டியம் ஆட ஆசைப்படுவதும் ஒன்றுதான்.

விபுலானந்தரின் ஆத்மா உங்களை நிச்சயமாக வாழ்த்தும். அந்த வாழ்த்து, இனி வருங்காலங்களில் உங்களை, உள்நின்று ஊக்குவிக்கும் பெரும் சக்தியாக இருக்கும். “யாழ்நூலை”யும் “மதங்க குளாமணி”யையும் நீங்கள் ஓரிடத்து வைத்து, நாடகத் துக்குச் சரியான தந்திருக்கிறீர்கள். சரியான ஆசைத்தைச் சரியான இடத்தில் வைத்துத் தந்திருக்கிறீர்கள்.

விபுலானந்தர் நாமம் ஒலிக்கப் பட்டுக்கொண்டிருக்கும் இடத்தில் நாடகத்துக்கும் ஒரு இருக்கை கொடுத்து நீங்கள் சரியான தந்த தாயாக நிற்கிறீர்கள் இராமநாதன் நுண்கலைத் துறையிலும் நாடகம் இடம்பெற உங்கள் செல்வாக்கை இங்கு பயன்படுத்துவீர்களா? இந்த முடமாடு உங்களை மணி கட்டின மாடாகப் பார்க்கிறது.

இவ்விடம் மனையாள் தனது மூட்டு வாதத்தோடு பிடிவாதம் பிடித்து வாழ்ந்து வருகிறார். நானும் உள நலத்தோடு உள்ளேன் என்ற நினைப்போடு வாழ்ந்து வருகிறேன். அந்நலத்திலும் ஏதும் முறை இருப்பின் அதை பேராசிரியர் தயா சோமசுந்தரம் தான் சொல்ல வேண்டும். சொல்வதற்குச் சிவயோகனும் இங்கில்லை. ஓகஸ்ட் மாதத்தில் அவுஸ்திரேலியாவிலிருந்து வந்துவிடுவேன் என்கிறார். வரட்டும்.

சித்தார்த்தன் எங்கு, அமெரிக்காவில்தானே? சித்திராவுக்கு என் அன்பு - உங்களுக்கும் தான்!

மீண்டும்

அன்புடன்,

ம. சண்முகலிங்கம்

“தாயகம்”

திருநெல்வேலி வடக்கு, யாழ்ப்பாணம். 28.01.2004

• • •

கமத இலக்கியம்

23.03.2014

பேராசிரியர் கலாநிதி சி.மௌனகுரு ஐயா

பேராசிரியர் சி.மௌனகுரு ஐயாவுக்கு நாடகக் கீர்த்தி விருது உரிய வேளையில் வழங்கியமை பேராசிரியருக்கோ அல்லது துணைவி பேராசிரியை சித்திரலேகாவுக்கோ கிடைத்த பெருமை அல்ல. இலங்கைப் பல்கலைக்கழகங்களின் தமிழ்ப் பேராசிரியர்களுக்குக் கிடைத்த பெருமையாகும். மேலும் கூறப்போனால் முத்தான முத்து மட்டக்களப்பு ஈன்றெடுத்து பல்வேறு நாடுகளுக்குத் தமிழ் நாடகக் கலைகளையும், உத்திகளையும் எடுத்துச் சென்ற எங்கள் முத்துவுக்கு கிடைத்த விருது மட்டக்களப்பு பெருமை கொள்ளும் ஒரு கீர்த்திப் பட்டமாகும்.

நாமும் கீர்த்தி ஸ்ரீ மௌனகுரு என்போம். பட்டங்களால் மட்டும் அவர் பெருமை பெற்றவர் அல்லர். தமிழ்ச் செல்வன், நாடகச் செல்வனாகப் பெருமை பெற்றவர்.

ஐயா! தங்கள் உயர்வால் நாமும் பெருமையடைகின்றோம். கலை - சாதி சமயங்களைக் கடந்தது. தமிழர் கலைகளில் ஒன்றான நாட்டுக் கூத்து மண்ணுக்குப் பெருமை தேடித்தந்த சி.மௌனகுரு ஐயா ஒரு முத்து இவ்வாறு வாழ்த்துவதினால் நான் பெருமையடைகின்றேன்.

நானும் மௌனகுரு என்ற பூவோடு சேர்ந்து மணம் பெறுகின்றேன்.

வண. சகோ. கலாநிதி. S.A.J மத்தியு

நூன் பெந்துக்கொஸ்தாயிருந்த கதை

அப்போது எனக்கு 13 வயதிருக்கும் வந்தாறுமுலை மத்திய கல்லூரி (இன்றைய கிழக்குப் பல்கலைக் கழகம்) விடுதியில் தங்கியிருந்து படித்துக்கொண்டிருந்தேன்

ஆசிரியர்கள் என் மீது மிகப் பிரியமானவர்களாயிருந்தனர். என் மீது கூடுதலான பிரியமும் மஹா அன்பும் கொண்டிருந்தார் லாம் மாஸ்டர். அவர் தீவிர பெந்துகோஸ்த் எப்போதும் பைபிளும் கையுமாக இருப்பார். பாடசலையில் படிப்பித்த ஒரே ஒரு பீ.ஏ பட்டதாரி, எமது சாரண இயக்க மாஸ்டரும் கூட.

ஒரு நாள் என்னை அழைத்த லாம் மாஸ்டர் "மௌனகுரு நான் உன்னையும் உன் நடவடிக்கைகளையும் அவதானித்து வருகிறேன். நீர் கடவுளின் குழந்தை வரும் சனிக்கிழமை உமது வீடு சென்று ஞாயிற்றுக்கிழமை மட்டக் களப்பு 18 ஆம் இலக்கத்தில் டயஸ் லேனில் உள்ள ஒரு வீட்டுக்கு வாரும் என்று கூறினார்.

நான் அதன்படி அதிபரிடம் வெள்ளிக் கிழமை பின்னேரம் அனுமதி பெற்று வீடு சென்றேன். குறிப்பிட்ட இலக்கத்தில் உள்ள வீட்டுக்கு வரும்படி லாம் மாஸ்டர் சொல்லியுள்ளார் என அப்புச்சியிடம் கூறினேன் எனது தந்தையார் சிறு வயது தொடக்கம் நான் வாசிப்பதிலும் பல்வேறு தொடர்புகளைப் பெறுவதிலும் ஆர்வம் காட்டி வந்தவர்

"அது ஒரு பெந்துகோஸ்த சபை வீடு" என்று என்னிடம் சொன்ன என் தந்தை "குரு ஒரு போதும் பிழையான வழிகாட்ட மாட்டார்" என்று கூறி மறு நாள் தானே என்னை அழைத்துச் சென்று லாம் மாஸ்டர் கையில் ஒப்படைத்துச் சென்றார்

- சி. மௌனகுரு

அந்த வீட்டின் முன்னால் பெந்துகோஸ்த சபை என்று எழுதப்பட்டிருந்தது. அங்கிருந்த அனைவரும் லாம் மாஸ்டர் உட்பட வெள்ளை வெளேரென்று தூய ஆடை அணிந்து காட்சி தந்தனர். ஒரே நேரத்தில் வெள்ளையுடையில் அதிகமானோரைக் கண்டமை எனக்கு ஓர் புதிய அனுபவமாக இருந்தது

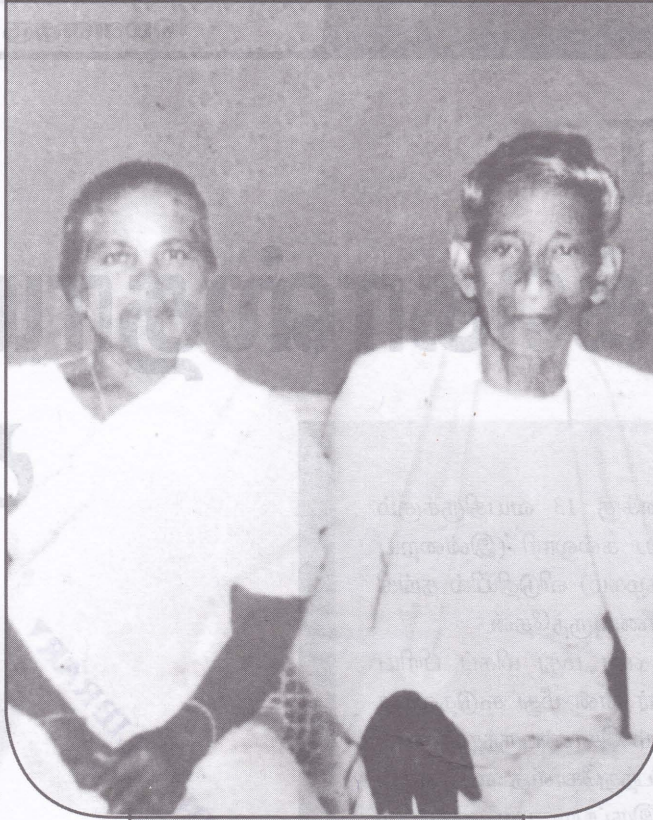
மண்டபத்தில் அமர்ந்திருந்து பரிசுத்த ஆவியை நோக்கி அனைவரும் பிரார்த்தனை செய்ய ஆரம்பித்தனர். எனக்கு அப் பிரார்த்தனை ஒரு வித பரவச மனநிலை போலத் தெரிந்தது

பிரார்த்தனைக்கான பதங்கள் இப்போது மறந்து விட்டன. நானும் அவர்களுடன் சேர்ந்து சத்தமிடத் தொடங்கினேன். அல்லலுறையா என்ற வார்த்தை அங்கு தாரக மந்திரம் போல வேலை செய்தது.

லாம் மஸ்டரை எல்லோரும் மரியாதையுடன் அழைத்தனர். அவரே சில பிரார்த்தனைகளை முன்னின்று நடத்தினார்

அனைவருக்கும் லாம் மாஸ்டர் என்னை அறிமுகம் செய்து வைத்தார். நல்ல குணமான பையன், கெட்டிக்காரப் பையன் எனறே அறிமுகம் இருந்தது.

அனைவரும் என்னோடு கனிவாகப் பேசினர். அன்பைப் பொழிந்தனர். எனக்கு அவர்களின் நெருக்கமான கனிவான உரையாடல்கள் பிடித்துக் கொண்டன. இடையிடை தேநீர் பிஸ்கட் தந்தார்கள். மதிய உணவும் கிடைத்தது. கிறீஸ்து பற்றிய உபதேசங்களும், பரிசுத்த ஆவியைக் கத்திக் கத்தி உணர்ச்சி மீதார அழைத்த ஒரு வித வழிபாடுகளுமாக அன்றைய பொழுது கழிந்தது. வீடு திரும்பிய என்னிடம் நடந்தவைகளைத் தந்தையார் கேட்டார்

என் தந்தை ஒரு வித்தியாசமான பிறவி. ஆள் மிகவும் மெல்லிய ஒரு பிரகிருதி. சோதிடம், வைத்தியம், மந்திரம் தெரிந்தவர். அநியாயத்தைப் பொறுக்கமாட்டார். ஞாயத்தின் பக்கம்தான் நிற்பார். ஊரெல்லாம் ஒரு பக்கம் நிற்க அவர் தனியாக ஒரு பக்கம் நிற்பார். யதார்த்தவாதி. பயம் என்பதை அவரிடம் நான் காணவேயில்லை. அவரது மந்திர ஞானத்தால் அவருக்கு சண்டியர்களும் மரியாதை செலுத்தினர். அவரோடு அவர்கள் அதிகம் முண்டுவதில்லை.

நான் என் அனுபவங்களைக் கூறினேன். உனக்கு அது பிடித்திருக்கிறதா? என்று என் தந்தை கேட்டார். நான்ஆம் எனப் பதில் கூறினேன். உனக்குப் பிடித்திருந்தால் நீர் போகலாம் பலதையும் அறிதல் நல்லது, அதற்கும் மேலாக லாம்மாஸ்டர் உன்மீது மிகப் பிரியமாக இருக்கிறார்” என்றார் தந்தையார்

என் தந்தையார் வித்தியாசமான ஒரு பேர்வழி. இப்போது நினைக்கும்போது அவரிடம் ஒரு தேடல் மனப்பாங்கு இருந்ததாகப் படுகிறது. நிறைய வாசிப்பார். கண்டது கற்றல், என்பது அவருக்குப் பொருந்தும் அக்காலத்தில் கோவில் விழாக்களுக்குச் செல்வோம். கோவில் விழாக்களில் குப்பி

லாம்பின் கீழ் வரிசையாக புஸ்தகங்கள் பரப்பி இருக்கும். எல்லாம் பெரிய எழுத்து பாரதம் இராமாயணக் கதைகள் புலவர் எழுதியதாகக் கூறப்பட்ட பஞ்ச பாண்டவர் வனவாசம், தருமர் அஸ்வமதேயாகம், வைகுந்த அம்மாளை, அல்லியரசாணி மாலை, பொன்னுருவி மசக்கை, ஆரவல்லி சூரவல்லிகதை, மதுரை வீரசுவாமி கதை, விராட பர்வம், எனப்பல புஸ்தகங்கள். அத்தோடு சகாதேவன் அருளிய கெவுளி(பல்லி) சாஸ்திரம், புலிபாணி முனிவரின் வைத்தியம், சோதிடம் என அவை இன்று ஞாபகத்திற்கு வருகின்றன.

புஸ்தகங்களை அவர் காசு கொடுத்து வாங்கிக் கொள்வார் அவர் வாங்கிய நூல்களுள் இரண்டு இன்றும் ஞாபகத்திலுள்ளன.

ஒன்று ஜீவப்பிரமைக்ய வேதாந்த ரகஸ்யம் என்பது. இதுபெங்களுர் கெம் பாபுர அக்ரஹார மட மடாதிபதியாகிய வெட்டவெளி பரம்பரையில் வந்த ஸ்ரீஸ்ரீ பரமஹம்ச யோகேஸ்வரர் எழுதிய நூலா

கும். இன்னொன்று இரத்தின நாயகர் சன்ஸ் வெளியிட்ட பகவத் கீதை. இரண்டும் அத்வைத தத்துவம் சார்ந்த நூல்களாகும். இவ்விரண்டு நூல்களும் ஏதாவது ஒன்றை ஆழ்ந்து படித்ததடி இருப்பார் எந்தந்தை.

நூல் வாசிப்பு அவரை ஊரில் ஏனைய சாதாரண ஆட்கலிலிருந்து வேறுபடுத்தியிருந்தது. இதைவிட தாயுமானஸ்வாமி, குணங்குடி மஸ்தான் சாஹிப் பாடல்கள், ஹபீர்தாஸ் சரித்திரம், சித்தர் பாடல்கள் முதலான நூல்களெல்லாம் வீட்டில் இருந்தன.

இத்தோடு என் தந்தையிடம் மந்திர, வைத்திய சோதிட ஏடுகளும் நிறைய இருந்தன, அத்தனை நூல்களும் ஏடுகளும் வைக்க எங்கள் வீட்டில் இப்போதையப் போல புத்தக அலுவாரி இருக்கவில்லை. தென்னை ஓலையினால் செய்யப்பட்ட ஒரு பெரிய ஓலைப் பெட்டிக்குள் நூல்களையும் ஏடுகளையும் வைத்து ஓலையால் அதற்கெனச் செய்யப்பட்டிருக்கும் மூடியால் மூடி இறப்பில் தொங்க விடப்படும். இறப்பு என்பது நடு வீட்டுள் இருக்கும் உச்சம்.கயிறு மூலம் அப்பெட்டியினை எற்றி இறக்கலாம் தேவைப்படுமிடத்து அவ்வோலைப் பெட்டி கீழிறக்கப்படும். புத்தகங்கள் அல்லது ஏடுகள் எடுத்தபின் அது மேலேறி விடும், என் தந்தையின் சிறிய வாசிகசாலை அன்று அது. மேற்குறிப்பிட்ட அந்த இரு நூல்களும் அத்வைத மத ஞானம் கூறுபவை என இன்று தெரிகிறது.யோகம், ஞானம் என்பன பற்றி அவை பேசுபவை

என்தந்தையார் மந்திரம் தெரிந்தவர், ஏராளமான மந்திர ஏடுகள் எங்கள் வீட்டில் இருந்தன. எம்முர் நரசிங்க வைரவர் கோவிலில் மந்திர உச்சாடனம் சொல்லித் தெய்வங்களை மணிதருள் வரவழைத்து அத் தெய்வங்களுடன் பூசாரிமாரும் மக்களும் உறவாடுவது வழமை.இத் தெய்வங்களை வெளியூர்ப் பூசாரிமார் கட்டி விடுவதும் உண்டு, கட்டுமந்திரம் சொல்லி ஓங்கி உறுக்கி உதைத்ததும் தெய்வம் பிடித்து ஆடுபவர்கள் அப்படியே கட்டுப்பட்டு விறைந்து விடுவர். விறைந்த நிலையில் கிடக்கும் ஆட்களை எழுப்பமுடியாத இடத்து “சின்னையாவைக் கூப்பிடுங்கள்” என அனைவரும் கூறுவர்.

எந்தக் கட்டையும் அறுத்து கட்டுப்பட்டுக் கிடந்தவரை மீட்கும் வல்லமை அவரிடம் இருந்ததாக ஊர் நம்பியது. அவரது வித்தியாசமான போக்குகளும் அவர்மீது ஊர் தனி மதிப்பு வைக்க காரணமாயின

ஒன்று அவரது அஞ்சாமை, துணிவு. என் கிராமம் சண்டித்தனத்துக்குப் பெயர்போன கிராமம். பெரும் சண்டியர்கள் எம் ஊரில் இருந்தனர். அடி, தடி, வெட்டு, குத்து கொலை, குடி என்று ஒரு காலத்தில் என் கிராமம் பெயர் எடுத்திருந்தது. ஆனால் இந்தச் சண்டித்தனத்திற்கும் அடிதடிகளுக்கும், கொலைகளுக்கும் குடிக்கும் பின்னால் நீதிக்கான, அடக்குமுறைக்கு எதிரான ஒரு ஞாயப்பாடு

இருந்ததைப். பின்னால் என்னால் உணர் முடிந்தது. இவற்றில் ஈடுபட்டு பெயர் எடுத்த என் உறவினர்களுள் மிகப் பெரும்பாலானோர் ஓர்மம் மிகுந்தவர்கள், எதிர்ப்புக்கு அஞ்சாதவர்கள். மனம் தளராதவர்கள். ஞாயத்திற்காக குரல் தருபவர்கள். அவர்கள் அநியாயத்தைக் கண்டிக்கும் முறைதான் தவறே தவிர அவர்கள் தவறு அற்றவர்கள். இவர்களிடமிருந்து தான் எதிர்ப்புகளுக்கு அஞ்சாத ஓர்மத்தை நான் கற்றுக் கொண்டேன்.

என் தந்தை ஒரு வித்தியாசமான பிறவி. ஆள் மிகவும் மெல்லிய ஒரு பிரகிருதி. சோதிடம், வைத்தியம், மந்திரம் தெரிந்தவர். அநியாயத்தைப் பொறுக்கமாட்டார். ஞாயத்தின் பக்கம்தான் நிற்பார். ஊரெல்லாம் ஒரு பக்கம் நிற்க அவர் தனியாக ஒரு பக்கம் நிற்பார். யதார்த்தவாதி. பயம் என்பதை அவரிடம் நான் காணவேயில்லை. அவரது மந்திர ஞானத்தால் அவருக்கு சண்டியர்களும் மரியாதை செலுத்தினர். அவரோடு அவர்கள் அதிகம் முண்டுவதில்லை.

ஊர்ச்சண்டியருள் ஒருவன். ஒரு நாள் என் தந்தையின் கழுத்தில் கத்தியை வைத்து

“உன் கழுத்தை அறுக்கப் போகிறேன்” என்று கூறியதைத் தடுக்க வழி தெரியாது சனம் நின்ற போது “ஏன் இன்னும் வெட்டவில்லை வெட்டன்டா” என்று அவர் துணிந்து கூறிய பதிலினால் “உன்னை யார் வெட்டுவான்” என்று பின் வாங்கினான் அந்தச் சண்டியன்.

ஒல்லி உடம்புக்குள் அத்தகைய ஓர்மம். எதற்கும் பின் வாங்காது, ஒதுங்காது எதனையும் துணிவுடன் எதிர் கொள்ளும் ஓர்மம் எனக்கு என் தந்தை வழி முதலாம் அவரைப் பற்றி ஒரு நூல் எழுதும் எண்ணம் எனக்குண்டு. பின்னாளில் நான் கற்ற மார்க்ஸிஸம் எனக்கும் பெரும் ஓர்மம் தந்தது. நிகழ்வுகளை அதன் பின்னணியில் பார்ப்பதற்கும் துணிவுடன் நிற்குபதற்குமான அறிவு பலத்தையும் கருத்துப் பலத்தையும் அது எனக்குத் தந்தது. எதனையும் எதிர்த்து நீச்சலடிக்கும் துணியைத் தந்தது மார்க்ஸிஸம் தான்.

என் வாழ்பனுபவங்களை நான் கூறினால் மிகுந்த ஆச்சரியமடைவீர்கள் எல்லாமே எதிர் நீச்சல்தான் அதனால் வளர்ந்ததுதான் இந்த ஓர்மம்.

எதிர்ப்புக்களும் காலவாரல்களும் அவதூறுகளும் ஏச்சுக்களும் கிண்டல்களும் பொய்ப்பிரச்சாரங்களும் எனக்குப் புதியவையல்ல. மிக இளம் வயதிலிருந்தே இவற்றோடு போராடிப் போராடி வளர்ந்தமைதான் எனக்கு ஓர்மத்தைத் தந்தது என்று நினைக்கிறேன். இற்றைவரை அப்போராட்டம் நீடிக்கிறது.

எதிர்க்க எதிர்க்க என் வேகம் கூடுமேயொழியக் குறையாது. என்வேகம் தடுக்க சிறந்த வழி என்னை எதிர்க்காமல் விடுதல்தான். என்னை எதிர்த்த என் செயல்களுக்குத் தடை விதித்த அத்தனை பேருக்கும் என் நன்றிகள். இன்னும் நன்றிகள் ஏனெனில் அவ்எதிர்ப்புகளால்தான்

நான் செயற்பட்டேன். இன்றும் செயற்படுகிறேன் வீட்டில் பலசாமிமார்கள் கூடுவது வழக்கம். அவர்கள் பல ஊரினர், பல சாதியினர், பலதரத்தினர். அவர்கள் தங்களைப் பேர் சொல்லி அழைப்பதில்லை சாமி என்றே அழைப்பர். அனைவரும் அவர்களுக்குத் தெய்வங்கள்தான்

ஒரு வித்தியாசமான குழு வாழ்க்கை அது. ஒரு யோகிபோல வாழ்ந்தவர் எனது தந்தை. நாங்கள் குழந்தைகளாக இருந்த காலத்தில் தனது இளம் வயதில் புறப்பட்டு அருகிலிருந்த காடுகளுக்குள் சென்று தியானத்தில் இருக்க ஆரம்பித்து விடுவாராம். பல நாட்களுக்கு வீட்டுக்கே வரமட்டாராம். என் தாயாரின் அண்ணன் மார்கள் ஊரில் சண்டியர்கள். அவர்கள்தான் காடு சென்று நயத்தாலும் பயத்தாலும் வெருட்டி அவரை அழைத்து வருவார்களாம் என்னை அவர் பதப்படுத்திய இரண்டு அனுபவங்கள் ஞாபகம் வருகின்றன

ஒன்று நரசிங்க கோவில் சம்பந்தமான அனுபவம். மற்றது. எனக்கு யோக ஞானம் போதித்த அனுபவம். எமது ஊர் நரசிங்க வைரவர் கோவிலின் நரசிங்கர் மகாசக்தி வாய்ந்த தெய்வம் எனக் கருதப்பட்டார். அங்கு ஆடு கோழி பலி கொடுப்பது வழக்கம். கோவிலுக்குக் குறுக்கால் எம்மைப்போக விடமட்டார்கள். நரசிங்க கத்திற்கு ஆடுபவர் கோழியைக் கடித்தபடி ஆடி வருகையில் அம்மா எமது தலைகளைப் பிடித்துக் கீழே அழுத்தி பார்க்க வேண்டாம் என்பார். நரசிங்க வைரவருக்கு அத்தனை பயம் அவர் கண் பட்டால் இரத்த வாந்தி எடுத்துச் சாவார்கள் எனப் பயமுறுத்தி வைத்திருந்தார்கள் நரசிங்க வைரவர் கோவில் ஆண்டுதோறும் திறப்பட்டு ஏழு நாட்கள் பூசை நடைபெறும். தினமும் நாம் இரவு 10.00மணிக்குக் கோவிலுக்குச் சென்று அங்கு படுத்திருந்து அதிகாலை 5.00 மணிச் சடங்கு முடிய வீடு திரும்புவோம் சடங்கு நாளில் ஒரு நாள் இரவு அதிகாலை 2-00 மணியளவில் என்னைத் தட்டி எழுப்பிய தந்தையார் எனக்குப்பின்னால் வா என்று கூறி விட்டு முன்னால் நடந்து சென்றார். தீர்த்தக் கிணற்றில் முழுகி விட்டு என்னையும் கூட்டிக்கொண்டு பெரிய கோவிலுக்குள் சென்றார். அனைவரும் நித்திரையில் ஆழ்ந்து கிடந்தனர்.

4 தளங்களைக் கொண்ட கோவில் அது. முதற் தளம் வெளிவீதி, இரண்டாம் தளம் வெளிமண்டபம். இந்த இரண்டையும் தாண்டிப் பெண்களும் பிள்ளைகளும் செல்வதில்லை. மூன்றாம் தளம் பூசாரியார் நின்று பூசை செய்யும் தளம். நான்காம் தளம் மூல ஸ்தானம். அதுவே ஸ்வாமி சிலை இருக்கும் இடம். இரண்டாவது தளத்தை தாண்டி மூன்றாவது தளத்துக்கு என்னை அழைத்துச் சென்றார். இது வரை முதல் தளத்தைத் தாண்டிச் செல்லாத நான் இப்போது இரண்டாம் தளத்துக்குள் நுழைகிறேன்

என்பது எனக்கு பரபரப்பைக் கொடுத்தது அடுத்த மண்டப கதவைத் திறந்து இரண்டாம் தளத்துக்கு என்னை அழைத்துச் சென்றார். குப்பென ஒரு வேப்பிலை, கற்பூரம் கலந்த மணமும் வெப்பமும் வந்ததுபோல இருந்தது.

முதலாம் தளதிற்கு முன்னால் ஒரு திரை இருந்தது. நரசிம்ஹ வைரவ சுவாமியை பார்க்கப் போகிறாயா என்று கேட்டார்

அம்மா சொன்ன பயமுறுத்தல்கள் ஞாபகத்திற்கு வந்தன. இரத்தம் கக்குவோமோ என்ற பயம். பயப்படக் கூடாது என்றார். உனக்கு அப்பாவுக்குப் பயமா? என்று கேட்டார். இல்லை என்றேன். நரசிம்ஹசுவாமி அப்பாவுக் கெல்லாம் அப்பா. பயமிலாமல் பார் அவர் நீ கேட்குமெல்லாம் தரும் அன்புவடிவமான தெய்வம் என்று கூறியபடி சிலையை மறைத்திருந்த திரைச்சேலையை அகற்றி விட்டார்

மனித உருவில் சிங்கத்தலையும் அதன் மீது முடியுமாக நரசிம்ஹ வைரவர் சிலை வடிவில் காட்சித்தந்தார் பயம் எதுமின்றி தந்தையிலும் தந்தையான நரசிம்ஹ வைரவரின் திருக்கோலத்தை கண்குளிரத் தரிசித்தேன் அம்மா வைரவர் பற்றி ஊட்டிவைத்த பயம் அகன்றது. ஒரு நாள் அப்பா என்னை அழைத்துக்கொண்டு எங்கள் ஊருக்கு அருகில் இருந்த காட்டுக்குள் சென்றார். முந்திரிகை மரங்கள் அடர்ந்த காடு அது. மயானம் அங்கு இருந்தது. அங்குதான் இறந்தவர்களைப் புதைப்பார்கள். இறந்தவர்களை எரிக்காது புதைப்பது மட்டக்களப்பு வழக்கம், புதைத்தல் ஒரு சிறு சடங்கு. இறந்த சுவத்தைப் பெட்டியில் இட்டுப்புதைக்கும் வழக்கம் அன்றில்லை. அழகானதொரு பாடை கட்டுவர், மரங்களைக் குறுக்காககட்டி அழகிய தொரு பல்லக்குப்போல அது உருவாக்கப்படும், அதனைத் தென்னங் குருத்தோலை கொண்டு அழகு படுத்துவர், பார்ப்பதற்கு வெகு அழகாக அது இருக்கும். அதற்குள் ஒருபலகை வைத்துப் பாய்விரித்து அதன்மீது அலங்கரிக் கப்பட்ட இறந்த பிணத்தை வைத்துத் தூக்கிச் செல்வர். சுவக்காலை என அழைக்கப்படும் மயான பூமியில் குழிதோண்டி அதற்குள் பாயோடு பிணத்தை உள்ளிறக்கி பின் மண்ணால் அதனை மூடி மண்குவித்து அதன் மீது சுவத்தின் தலைமாடு கால் மாடு, வயிற்றுப் பகுதிகளில் பிறண்டை வைப்பர். வேறு கிரியைகளும் உண்டு

தந்தையுடன் முதல் முதல் சுவக்காலைக்குச் சென்றது ஞாபகத்துக்கு வருகிறது. அவர் கையைப்பிடித்துக் கொண்டு சென்றேன், எல்லாவற்றையும் பார்த்துக்கொண்டு நின்றேன் “சின்னையா, சின்னப் பெடியனை சுவக்காலைக்குக் கூட்டிக்கொண்டு வந்திருக்கிறீயே” என்று கேட்டனர் சிலர் “எல்லாரும் கடைசியாக இங்கு வந்துதானே ஆக வேண்டும்” பதில் தந்தார் அப்பா நானும் ஒருநாள் படையில் வருவேன் என்பதை நினைக்க எனக்கு ஒரு மாதிரியாக இருந்தது.

அந்தச் சவக்காலைக்கு அருகில் ஒரு வம்மி மரம் நின்றது. பெரிய இலைகளால் கிளை பரப்பி உயர்ந்து பரந்து சடைத்து அது பெரு மரமாக நின்றது.

அதன்கீழ் இரண்டு கால்களையும் இடது பக்க வாட்டில் ஒன்றாக வைத்து அமர்ந்து கொண்டார். இத்தகைய ஒரு இருக்கையில் மஹாத்மா காந்தியைப் படத்தில் கண்டுள்ளேன். அவரைப்போல அமர்ந்துகொண்ட அப்பா என்னையும் அப்படியே இருக்கச் சொன்னார்.நானும் அமர்ந்து கொண்டேன்.

“உனது இடது மூக்காலும் வலது மூக்காலும் வரும் சுவாசத்தை அவதானி” என்றார். “வலது உள்ளங்கையை மூக்குக்கு முன் வைத்து அவதானித்தால் அதன் வேகம் தெரியும்” என்றார் “வைத்து அவதானி அவதானித்து எப் பக்கம் அதிகம் காற்று வருகிறது” என்று சொல் என்றார் அவதானித்தேன். வலது பக்கம் அதிகம் வருகிறது என்றேன் வலது பக்கம் வருவது வடகலை இடதுபக்கம் வருவது பிங்கலை ன்று கூறிய அவர். “வலதுபக்கம் அதிகம் காற்றுவருதலே நல்லது. அது இரத்தச் சுற்றோட்டத்தை சீராக வைக்கும். நல்ல சிந்தனைகளைத் தரும், ஞாபக சக்தியை அதிகமாக்கும்” என்று கூறினார். இடது பக்கம் அதிகம் வந்தால் அது இரத்தச் சுற்றோட்டத்தை மந்தமாக்கும், கெட்ட சிந்தனைகளை உருவாக்கும் என்றார் இடதுபக்கம் அதிகம் வருவதை வலதுபக்கம் மாற்றுவதற்கு கால் இரண்டையும் இடது பக்க வாட்டில் ஒன்றாக வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்றார்.

இது யோகியின் அமர்வு என்றார். இப்படி இருந்தபடி உனது சுவாசத்தின் வீச்சை மனதால் அளந்த படி இருப்பதே தியானத்தின் ஆரம்பம் என்றார் இந்த நிலையில் தனிமையில் எங்கள் வராந்தாவில் அவரைப் பல தடவைகள் கண்டமை ஞாபகத்திற்கு வந்தது நான் அப்படிப் பயிற்சி பண்ண ஆரம்பித்ததும் அம்மாவுக்குப் பயம் பிடித்துக் கொண்டது.தன்னைவிட்டு எம்மை விட்டு சில நாள் அப்பா பிரிந்து சென்றமை அம்மாவுக்கு ஞாபகம் வந்திருக்கக் கூடும். இந்தச் சின்ன வயதில்

அடுத்த ஆள் நான் என்னுள் ஒருவித பரபரப்பு நானும் தேவனைத் தரிசிக்கப் போகிறேன் அவர் எப்படி இருப்பார், எனக்கு தெய்வதரிசனம் கிடைக்கப் போகிறது ஆற்றின் இடுப்பளவு தண்ணீரில் அவர்கள் மத்தியில் நான் பரபரப்போடு நின்றேன்

உங்களைப் போல அவனைக் கெடுக்காதீர்கள் என்று அம்மா அப்பாவுடன் சண்டையுமிட்டார். ஒருகோழி தன் குஞ்சைப் பருந்திட மிருந்து பாதுகாக்கச் சண்டையிடுவது போல

என்னை அப்பா வற்புறுத்த வில்லை. ஆனால் அவர் அந்த யோக நிலையில் வீட்டில் வாழ்ந்தார் இப்போது யோசிக்கையில் அவர் யோகத்தைத் தன் வாழ்க்கையில் பிரயோகித்துப் பார்த்தார் என்றே தோன்றுகிறது

நான் வந்தாறுமுலையில் பாடசாலையில் படித்துக் கொண்டிருந்த காலத்தில் அப்பா தேசாபிமானி பத்திரிகையைத் தன்னுடன் கொண்டு வருவார். அதனைப் படித்துக்கொண்டும் இருப்பார், தேசாபிமானி அன்றைய இலங்கைக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் உத்தி யோக பூர்வமான கட்சிப் பத்திரிகை.

மெல்ல மெல்ல கம்யூனிஸ சித்தாந்தங்கள் அவரை வசீகரிக்கத் தொடங்கியிருந்தன இவ்வண்ணம் அத்தைதம், யோகம், ஞானம், சித்துகள் கம்யூனிஸம் என அவருக்குள் ஒரு தேடல் இருந்து கொண்டிருந்ததாக இன்று உணர்கிறேன்

அத்தேடலின் ஒரு அம்சமாகத் தான் என்னை பெந்து கொஸ்தே சபை செல்ல அனுமதித்ததுடன், கூட்டிச் சென்றும் அங்கு என்னை விட்டார் என்றும் நான் இப்போது யோசிக்கிறேன்.

அடுத்த வாரமும் விடுமுறை பெற்று வீடு சென்று பெந்து கோஸ்த சபை ஆராதனைகளிற் கலந்து கொண்டேன் இம்முறையும் தந்தையாரே என்னை அழைத்துக்கொண்டு சென்றுவிட்டார்.

இம்முறை இன்னும் புதியவர்கள் அறிமுகம் ஆனார்கள். எனக்கும் ஒரு வெள்ளைச் சாரணும் சேட்டும் தரப்பட்டது. அவற்றை அணிந்து நானும் அவர்களுடன் இணைந்து பிரார்த்தனைகளில் ஈடுபடத் தொடங்கினேன் ஒரு சக பெந்துகொஸ்தே மனிதர் நன்கு எக்கோடியன் வாசிப்பார். அவர் எக்கோடியன் வாசிக்க நாங்கள் வீதிகளில் நின்று பிரார்த்தனை பாடல்களைப் பாடுவோம், கூட்டம் மெல்ல மெல்ல எம்மைச் சுற்றிச் சூழும். மக்கள்

அதிகமானதும் இன்னொரு பெந்துகொஸ்தே துறவி தன் கம்பீரமானகுரலில் பெந்துகொஸ்தே மதம் பற்றியும் ஆண்டவனின் வருகை பற்றியும் உரையாற்ற ஆரம்பிப்பார். நாங்கள் துண்டுப் பிரசுரங்களை மக்களுக்கு விநியோகம் செய்வோம்.

இப்படி இரண்டு மூன்று கிழமைகள் தொடர்ச்சியாக அவர்களுடன் கழிந்தன. அவர்களுள் நானும் ஒருவனானேன் அடுத்தவாரம் எனக்கு ஞானஸ்நானம் தரப்படும் என லாம் மாஸ்டர் கூறினார். நான் அந்த நாளை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்திருந்தேன் ஒருவாரத்தின் இறுதிநாளில் நான் சபைக்குச் சென்றபோது காலையில் இன்று புதிதாக இணைந்த சிலருக்கு ஞானஸ்நானம் தரப்படப் போகிறது என்றார்கள்.

சிலரை ஏற்றிக் கொண்டு ஒரு வெள்ளை வேன் மட்டக்களப்பு சின்ன உப்போடையில் உள்ள மட்டக்களப்பு வாவிக்குச் சென்றது.. லாம் மாஸ்டரும் எங்களுடன் ஏறிக்கொண்டார். நேரகாலத்தோடு தெரிந்திருந்தால் இதனை அம்மா அப்பாவிடம் சொல்லியிருக்கலாமே என எண்ணிக்கொண்டேன்.

அம்மா இதைவிடும்பமாட்டார் என என் உள் மனம் கூறிக்கொண்டிருந்தது. அப்பா இது பற்றி எதுவும் சொல்ல மாட்டார் என்றும் என் உள் மனம் கூறியது. எல்லா வற்றுக்கும் மேலால் என் வளர்ச்சியில் அக்கறை கொண்ட என் மீது மிகவும் பிரியமான லாம் மாஸ்டர் இருக்கிறார் என்ற எண்ணம் பெரும் நம்பிக்கை தந்தது. அது ஓரளவு எனக்குப் பழக்கப்பட்ட இடம். அவ்வாறியை நாம் ஆறு என அழைத்தோம். அவ்வாற்றோரத்தில் வான் நின்றது. அனைவரையும் இறங்கும் படி கூறினர்

எம்முடன் கூட வந்த எக்கோடியன் எனும் இசைக் கருவி வாசிப்பவர், இறங்கி நின்று அதனை வாசிக்க ஆரம்பித்தார். அவரது இசையின் பின்னணியில் சிலர் தெய்வீக கீர்த்தனங்களைப் பாடத் தொடங்கினர்

பாட்டு இந்த இசையின் பின்னணியில் ஒலிக்க பாடிக்கொண்டே வெள்ளை வெளேரென உடை உடுத்திய ஒரு போதகர் ஆற்றில் இறங்கினார். அவரை இருவர் பின் தொடர்ந்தனர்.

இடுப்பளவு தண்ணீர் வரும்வரை ஆற்றுக்குள் அவர்கள் நடந்து சென்றனர். இடுப்பளவு தண்ணீரில் நின்று ஜெபம் செய்ய ஆரம்பித்தனர். அது ஜெபமாக அன்றிச் பெந்துகொஸ்தே சபைக்குள் வாரம் தோறும் நான் கேட்டுவரும் உணர்ச்சிகரமான சப்தமாகவே எனக்குக் கேட்டது

சிலர் தண்ணீருக்குள் நின்றனர். சிலர் ஆற்றுங்கரை யோரத்தில் நின்றனர். அன்று மூவருக்கு ஞானஸ்நானம். இருவர் நடுத்தர வயதினர். நான்தான் சிறுவயதுப் பையன் முதலாமவரை அழைத்தார்கள். அவர் தண்ணீருக்குள் இறங்கி அவர்களருகில் சென்றார்

போதகர் சில ஜெபங்களைச் சொல்லத் தொடங்கினார்.. பின் உத்தரவிடுவதுபோல சில வார்த்தை உச்சரிப்பு களைச் சொன்னார். அனைவரும் அதனை மீண்டும் மீண்டும் சொல்லச் சொல்ல அவர் குரலின் தொனி கூடிக்கூடிச் சென்றது. போதகர் ஒருவித பரவச நிலையில் தன்னை மறந்த நிலையில் நிற்பதாக எனக்குப் பட்டது அவர் குரல் மெல்ல மெல்ல உயர்ந்து கொண்டு சென்றது “மானிடனே தேவனை இப்போது காணப்போகிறாய்” “தேவனை இப்போது தரிசிக்கப்போகிறாய்”

“தேவதரிசனம் உனக்குக் கிடைக்கப் போகிறது” என்று கூறிக்கொண்டே அவரை அழுக்கி ஆற்றில் அழுத்தி எடுத்தார். மும்முறை இப்படிப் பம்பர்ப்படர் என அவரை அழுக்கி எடுக்கும்போதெல்லாம் “தேவனைக் கண்டாயா? தேவனைக் கண்டாயா?” என ஒருவித பரவச நிலையிற் கேட்டார். இருமுறை அவருக்குப் பேசச் சந்தர்ப்பம் தரப்படவில்லை இறுதியாக அழுத்தி எடுத்தது அவரிடம் அதே வினாவை உரத்த குரலில் உறுக்கிக் கேட்டார் “தேவனைக்கண்டாயா?”

தண்ணீரின் முழுகித் திக்குமுக்காடிக்கொண்டிருந்த இருந்த அவர் “ஆம் ஆம்” எனத் தலையாட்டினார் அனைவரும் அல்லேலூயா எனச் சப்தமிட்டு இறைவனுக்கு நன்றி கூறினர். தேவ தரிசனம் பெற்ற அவர் நனைந்த உடைகளுடன் ஆற்றுங்கரைக்கு வந்தார். இரண்டாவதாக நின்ற நடுத்தர வயதுடையவருக்கும் இதுவே நிகழ்ந்தது அவரும் தாம் தேவனைக்கண்டதாகக் கூறியபடி நனைந்த ஆடைகளுடன் கரையேறினார்.

அடுத்த ஆள் நான் என்னுள் ஒருவித பரபரப்பு நானும் தேவனைத் தரிசிக்கப் போகிறேன் அவர் எப்படி இருப்பார், எனக்கு தெய்வதரிசனம் கிடைக்கப் போகிறது ஆற்றின் இடுப்பளவு தண்ணீரில் அவர்கள் மத்தியில் நான் பரபரப்போடு நின்றேன்

ஜெபம் செய்த போதகர் அவர்களைப்போல என்னையும் மும்முறை அழுத்தி எடுத்தார் ஒவ்வொரு முறையும் மூழ்கும்போதும் எனக்கு பலாத்காரமாக ஒருவர் என்னை தண்ணீருக்குள் அழுத்துகிறார் என்ற உணர்வே ஏற்பட்டது

ஒவ்வொருமுறையும் அழுத்திய பின் தண்ணீருக்கு வெளியே என்னை எடுக்கையில் மூச்சுத் திணறலிலிருந்து விடுபட்டு மூச்சு விட்டபோது ஒருவித தப்பிய மனோ நிலையே ஏற்பட்டது. நான் எதிர்பார்த்த தெய்வ தரிசனம் எனக்குக் கிடைக்கவேயில்லை தேவனைக் கண்டாயா? தேவனைக் கண்டாயா? என வழக்கம் போலப் போதகர் ஒருவித பரவச மனோநிலையிற் கேட்டார்

இல்லை இல்லை நான் காணவில்லை என்று தலையை உசுப்பிய படி கூறினேன் இன்னொரு தடவை

அழுத்திவிடுவாரோ என்ற பயம் இருந்தது. அவர் அப்படிச் செய்யவில்லை “உனக்குத் தேவ தரிசனம் கிடைக்கும் நீர் தேவனுடைய பிள்ளை” என்றார் போதகர் எனக்குத்தேவனின் தரிசனம் கிடைக்கவில்லை என்ற துக்கம் இருந்தாலும் அவர்கள் மீது இருந்த மகா நம்பிக்கையும் பக்தியும் சற்றுக் குறைந்தது போல இருந்தது.

அப்பாவிடம் என் அனுபவங்களைக் கூறினேன். “பட்டுத்தான் எல்லாம் அறியலாம் உனக்கு நம்பிக்கையும் விருப்பமும் இருக்குமென்றால் போ” என்றார்

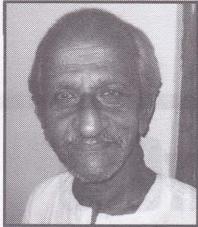
அம்மாவிடம் நடந்த விடயங்களைக் கூறினேன். என் அம்மா மாதாகோவிலுக்கு முன் நின்று மாதாவே என்று கும்பிடுவா, யேசுக் கிறிஸ்து நாதர் சிலுவையில் அறையப்பட்டிருக்கும் சிலைக்கு முன் நின்று யேசுவே

என்றும் கும்பிடுவா. ஆனால் மஹாநரசிங்க வைரவ ஸ்வாமி மீதும், மாரி அம்மாள் மீதும் மகா பக்தி கொண்டவர் அம்மா என்னிடம் சர்வ சாதாரணமாகக் கூறினார் “நீ யேசுவின் பிள்ளையில்லை தம்பி நீ வைரவ ஸ்வாமியின் பிள்ளை” என்றார்

எங்கள் அம்மா ஒரு அப்பாவி, வெகுளி, குழந்தை மனம் கொண்டவர். மற்றவர் மீது மகா அன்பு செலுத்து பவர். தன் தகுதிக்கு மீறி உதவி செய்பவர் அம்மாவின் அன்புகனிந்த முகத்தை நோக்கினேன். “நான் யேசுவின் பிள்ளையுமில்லை, வைரவஸ்வாமியின் பிள்ளையுமில்லை. உங்கள் பிள்ளையம்மா”

அம்மா அப்படியே என்னைக் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டார் கதகதப்பான அந்த அன்பான அணைப்பில் எனக்குத் தேவ தரிசனம் தெரிந்தது போல இருந்தது.

(பேராசிரியர் சி. மௌனகுரு அவர்கள் எழுதிக்கொண்டிருக்கும் “ஓடிக்கொண்டிருக்கும் நதி” என்ற சுயசரிதை நூலின் ஒரு பகுதி - ஆசிரியர்)

கவிதை

தாமரைத்தீவான்

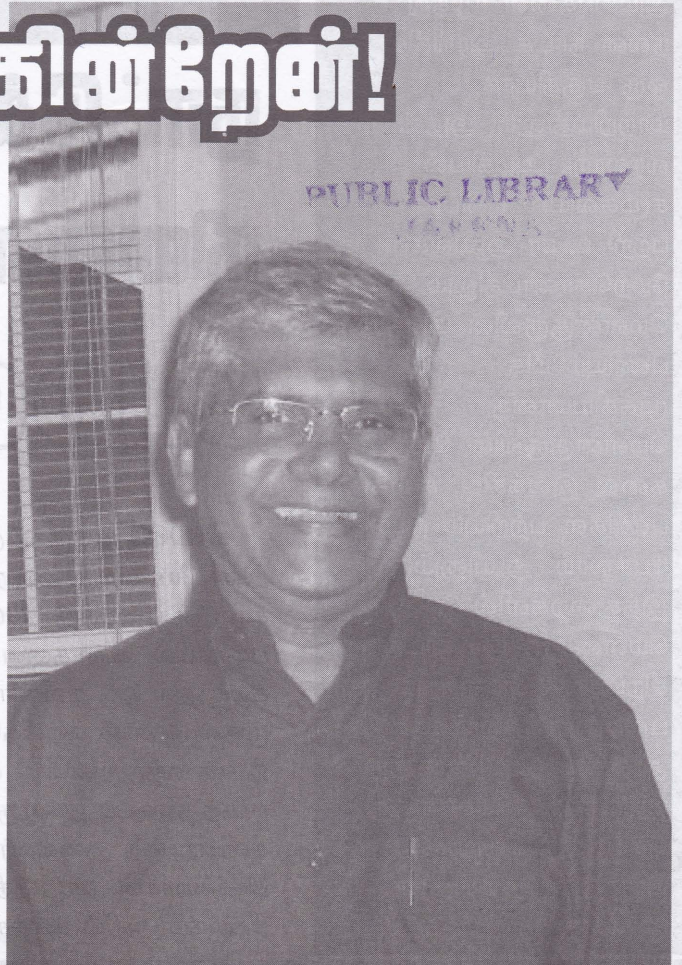
வேண்டுகின்றேன்!

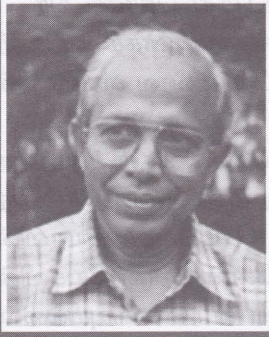
களைத்தவன் எழுதுகின்றேன்,
கருத்துக்கள் தேவையாயின்,
விளைத்திடும் மௌனமான
குருவிடம் வேண்டிக்கொள்வீர்!

எழுபத்தைந் தாண்டாய்ப் பேசி –
எழுதிடும் குருவினுக்கோர்
பழுதிலா விழா வெடுத்துப்
பாராட்டி மகிழ வேண்டும்!

கூத்தெனும் நாடகத்தைக்
குறையிலா தியக்கி வந்த
'ஆத்துமா' எதிர் காலத்தும்
அவ்வழிச் செல்ல வேண்டும்!;

தன்னலங் கருதிடாமல்
தமிழ் நலங் கருதலாலே,
இன்னுமோர் இருபத்தைந்தாண்
டிருந்திட வேண்டுகின்றேன்!

மௌனகுரு என்றதும் முதலில் நினைவுக்கு வருவது மட்டக்களப்பு நாட்டுக்கூத்து. மட்டக்களப்பின் பாரம்பரிய வடமோடி நாட்டுக் கூத்தை வெளி உலகுக்கு அறிமுகப்படுத்தியதிலும், அதன் பல்வேறு அம்சங்களை ஈழத்து நவீன நாடக அரங்கின் ஒரு பகுதியாக மாற்றியதிலும், அதன் வரலாறு, அழகியல், சமூகவியல் என்பன பற்றி உயர் ஆய்வுகள் மேற்கொண்டதிலும் மௌனகுருவின் பங்கும் பணியும் மிக முக்கியமானது. மௌனகுருவின் வேறு கலை இலக்கிய, சமூகப் பணிகள் பற்றியும் நாம் பேசலாம். ஆயினும், இத்துறைகளில் மௌனகுருவை விடச் சிறப்பான பங்காற்றிய பலர் இருக்கிறார்கள். ஆனால், நாட்டுக் கூத்து தொடர்பாக மௌனகுரு செய்ததை வேறு யாராலும் செய்திருக்க முடியாது.

நாட்டுக்கூத்து என்றாலே நினைவுக்கு வருவது மௌனகுரு

மௌனகுருவுக்கும் எனக்கும் இடையே சுமார் அரை நூற்றாண்டு கால நட்பு உண்டு. 1960களின் நடுப் பகுதியில் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் ஒரு கவியரங்கில் நாங்கள் முதல்முதலில் 'சந்தித்தோம். 'மான் இங்கு வந்ததுண்டோ' என்பது கவிய ரங்கத் தலைப்பு நாவுகுழியூர் நடராசன் கவியரங்கத் தலைவர். சில்லையூர் செல்வராசன், பா. சத்தியசீலன் ஆகியோரும் அதில் கலந்துகொண்டனர்.

இப்போது அவர்கள் யாரும் இல்லை. நானும் மௌனகுருவும் இருக்கிறோம். எங்கள் நட்பு இன்னும் தொடர்கிறது. மௌனகுருவைப் பற்றி நான் எவ்வளவோ எழுதலாம். இந்தப் புத்தகத்தில் அதற்கு இடம் இல்லை. ஈழத்து முற்போக்கு எழுத்தாளர்களைப் பற்றிய ஒரு சுருக்கமான ஆவணம் என்ற வகையில் அவரைப் பற்றிய சில சுருக்கமான குறிப்புகளையே நான் இங்கு பதிவு செய்கிறேன்.

ஈழத்துக் கலை இலக்கியத் துறையில் கடந்த அரை நூற்றாண்டுக்கு மேலாக மௌனகுரு என நன்கு அறியப்பட்ட பேராசிரியர் சி. மௌனகுரு (1943) கிழக்கிலங்கையில் மட்டக்களப்புக்கு அருகே உள்ள அமிர்தகழியில் சீலாமுனை என்னும் சிறு கிராமத்தில் பிறந்து வளர்ந்தவர். தகப்பனார் சின்னையா, தாயார் முத்தம்மா. ஒரு அக்காவும் இரண்டு தங்கைகளும். பொருளாதார பலம் அற்ற, கல்விப் பின்னணியற்ற ஒரு சாதாரண குடும்பம் அவருடையது. அதற்குள் முளைவிட்டுக் கிளைவிட்டு ஓங்கி வளர்ந்தவர்தான் மௌனகுரு.

மௌனகுரு தனது ஆரம்பக் கல்வியை தனது சொந்தக் கிராமத்திலும், இடைநிலைக் கல்வியை வந்தாறு மூலை மத்திய கல்லூரியிலும் பயின்று 1961ல் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்துக்கு அனுமதி பெற்றார். அங்கு தமிழைச் சிறப்புப் பாடமாகப் பயின்று 1965ல் பட்டம்பெற்றார். பேராசிரியர்கள் க.கணபதிப்பிள்ளை, வி.செல்வநாயகம், சு. வித்தியானந்தன், ஆ. சதாசிவம், க. கைலாசபதி ஆகியோரிடம் தமிழ் பயிலவும், அவர்களுடன் நெருங்கிப் பழகவும் மௌனகுருவுக்குக் கிடைத்த வாய்ப்பு முக்கியமானது. அவரது பிற்கால வாழ்வுக்கும் வளர்ச்சிக்கும் பேராதனைக் காலமே அடித்தளமாக அமைந்தது எனலாம். பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழில் எம். ஏ பட்டமும் (1973), யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தில் கலாநிதிப் பட்டமும் (1982) பெற்ற மௌனகுரு கொழும்புப் பல்கலைக் கழகத்தில் கல்வித்துறையில் டிப்ளோமா பட்டமும் (1975) பெற்றவர்.

மௌனகுரு ஒரு பட்டதாரி ஆசிரியராகவே தன் வாழ்க்கைத் தொழிலை ஆரம்பித்தார். பேராதனைப் பல்கலைக் கழகப் பட்டதாரியான கையோடு 1966ல் கல்முனை சாஹிறாக் கல்லூரியில் ஆசிரியராக நியமனம் பெற்றார். பின்னர் கல்முனை உவெஸ்ட் உயர்தர

பாடசாலை, வந்தாறு மூலை மத்திய கல்லூரி, யாழ்ப்பாணம் உஸ்மானியாக் கல்லூரி ஆகியவற்றில் உயர் வகுப்பு மாணவர்களுக்குத் தமிழ் கற்பித்து அவர்களுட்பலர் பல்கலைக் கழகம் செல்வதற்குக் காரணமானார். இடையில் இரண்டு ஆண்டுகள் (1972 - 1973) கொழும்பு பாடவிதான அபிவிருத்தி நிலையத்தில் பாடநூல் ஆக்கக் குழு உறுப்பினராகவும் பணிபுரிந்திருக்கிறார். பலாலி ஆசிரிய கலாசாலை விரிவுரையாளராகவும் மூன்று ஆண்டுகள் (1979 - 1982) பணிபுரிந்திருக்கிறார். அதன் பிறகுதான் அவருடைய பல்கலைக்கழக புலமைசார் வாழ்க்கை ஆரம்பிக்கின்றது.

யாழ் பல்கலைக் கழகத்தில் புதிதாக ஆரம்பிக்கப்பட்ட நுண்கலைத் துறையில் 1983ல் அவர் விரிவுரை யாளராக இணைந்தார். அங்கு சுமார் பத்து ஆண்டுகள் நுண்கலைத் துறை வளர்ச்சிக்கு முக்கிய பணியாற்றினார். பின்னர், தான் பிறந்து வளர்ந்த மட்டக்களப்புப் பிரதேசம் தன் சேவையை வேண்டிநின்றபோது, புதிதாக ஆரம்பிக்கப்பட்ட கிழக்குப் பல்கலைக் கழக நுண்கலைத் துறையில் அதன் தலைவராக 1992ல் இணைந்தார். பேராசிரியராகப் பதவி உயர்வு பெற்று, ஆறு ஆண்டுகள் கலைப் பீடாதிபதி யாகவும் பணியாற்றி 2008ல் தனது 65ஆவது வயதில் ஓய்வுபெற்றார். பாடசாலை ஆசிரியராகவும் பல்கலைக் கழக ஆசிரியராகவும் 42 ஆண்டுகள் பணியாற்றிய மௌனகுருவின் கல்வித் துறை சார் வாழ்வு நிறைவானது எனலாம்.

மௌனகுருவின் குடும்பவாழ்வும் நிறைவானது என்றே சொல்ல வேண்டும். பேராசிரியை சித்திரலேகா அவரது மனைவி. அவர்களது திருமணம் சற்றுப் புரட்சிகரமான பதிவுத் திருமணம். 1974ல் மிகச் சில நண்பர்களின் கொழும்பில் நடைபெற்றது. கைலாசபதியும் நானும் சாட்சிகள். அன்றிலிருந்து அவர்களுடைய கொழும்பு வாழ்க்கை தொடங்கியது.

பின்னர் யாழ்ப்பாணம். மட்டக்களப்பு என்று ஒன்றாகவே பயணித்தார்கள். அவர்களின் ஒரே மகன் சித்தார்த்தன் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் சமூகவியலில் பட்டம் பெற்று, அமெரிக்கப் பல்கலைக் கழகம் ஒன்றில் கலாநிதிப் பட்டம் பெற்று இப்போது சிங்கப்பூர் தேசிய பல்கலைக் கழகத்தில் துணைப் பேராசிரியராக இருக்கிறான்.

மௌனகுருவின் அரசியல் ஈடுபாடு 1950களின் நடுப்பகுதியில் வந்தாறுமூலையில் அவர் பாடசாலை மாணவனாக இருந்த காலத்திலேயே ஆரம்பித்துவிட்டது. தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் தமிழ்த் தேசியவாதம் வீறுடன் மேற்கிளம்பிய காலம் அது. பெரும் பாலான தமிழ் இளைஞர்களைப்போல் மௌனகுருவும் அந்த அலையில் அள்ளப்பட்டார். தமிழரசுக் கட்சி மேடைகளில் ஏறினார். சத்தியாக்கிரகப் போராட்டங்களில் கலந்துகொண்டார். இரத்தத் திலகமிட்டார். ஆயினும் அந்த அரசியல் தொடரவில்லை. பேராதனை விரைவிலேயே அவரை ஒரு இடது சாரியாக மாற்றிவிட்டது. அதுமுதல் இடதுசாரி முற்போக்கு இயக்கங்களின் அவர் தன்னையும் இணைத்துக் கொண்டார். சமூகத்திலிருந்து சாதி, வர்க்க, இன முரண்பாடுகள் களையப் பட வேண்டும், கலை இலக்கியங்கள் அதற்கு உதவவேண்டும் என்ற கொள்கையுடன் இன்றுவரை அவர் இயங்கிவருகிறார். அவ்வகையில் இலங்கையில் இடதுசாரி, மார்க்சியச் சார்புடைய கலைஞர்களுள், பல்கலைக் கழகப் புலமையாளர்களுள் மௌனகுருவுக்கும் ஒரு முக்கிய இடம் உண்டு.

மௌனகுரு என்றதும் முதலில் நினைவுக்கு வருவது மட்டக்களப்பு நாட்டுக்கூத்து. மட்டக்களப்பின் பாரம்பரிய வடமோடி நாட்டுக் கூத்தை வெளி உலகுக்கு அறிமுகப்படுத்தியதிலும், அதன் பல்வேறு அம்சங்களை ஈழத்து நவீன நாடக அரங்கின் ஒரு பகுதியாக மாற்றியதிலும், அதன் வரலாறு, அழகியல், சமூகவியல்

என்பன பற்றி உயர் ஆய்வுகள் மேற்கொண்டதிலும் மெளனகுருவின் பங்கும் பணியும் மிக முக்கியமானது. மெளனகுருவின் வேறு கலை இலக்கிய, சமூகப் பணிகள் பற்றியும் நாம் பேசலாம். ஆயினும், இத்துறைகளில் மெளனகுருவை விடச் சிறப்பான பங்காற்றிய பலர் இருக்கிறார்கள். ஆனால், நாட்டுக் கூத்து தொடர்பாக மெளனகுரு செய்ததை வேறு யாராலும் செய்திருக்க முடியாது. இத்துறையில் மெளனகுரு அளவுக்கு அறிவும் அனுபவமும் ஆற்றலும் உடைய பிறிதொருவரை நாம் காண முடியாது.

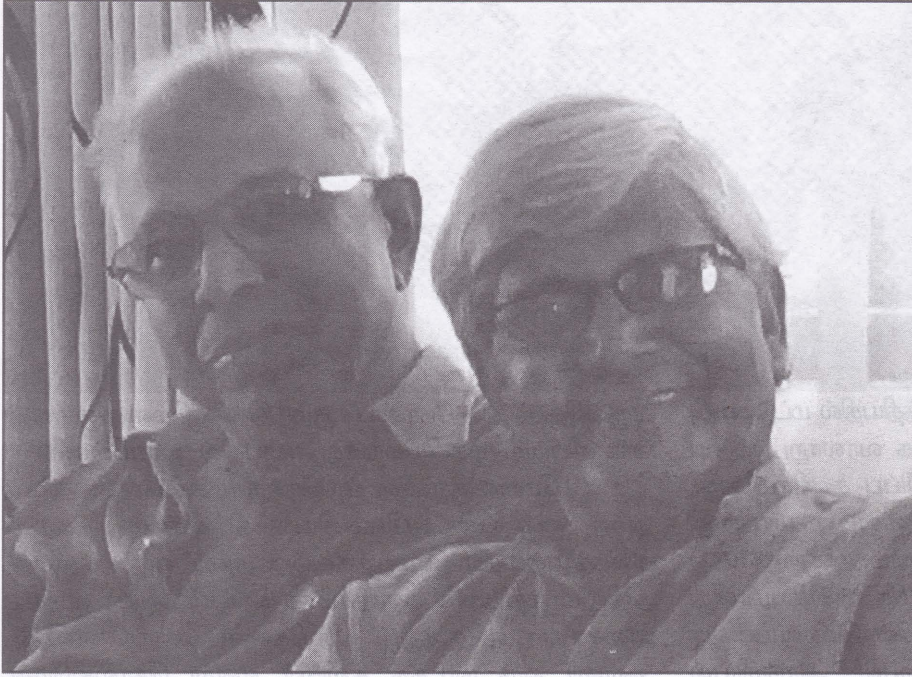
கூத்துக்கலையில் மெளனகுருவின் ஈடுபாடு அவரது பள்ளிக்காலத்திலேயே ஆரம்பித்துவிட்டது. மட்டக்களப்பும், அவர் பிறந்து வளர்ந்த அமிர்தகழியும் வடமோடிக் கூத்தின் தொட்டில் எனலாம். அந்தத் தொட்டில் வளர்ந்தவர் மெளனகுரு. இளமைக் காலத்திலேயே செல்லையா அண்ணாவியார் போன்ற கலைஞர்களிடம் பயின்றவர். வடமோடிக் கூத்தில் ஆட்டமும், தாளக்கட்டும் பிரதானமானவை. அவை மெளனகுருவின் இரத்தத்தில் ஊறியவை. அவர் உயர் வகுப்பில் படித்த காலத்தில் (1960) செல்லையா அண்ணாவியாரின் நெறிப்படுத்தலில் பங்கேற்று ஆடி நடத்த 'பாசுபதாஸ்திரம்' என்ற வடமோடிக் கூத்து மெளனகுருவை பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தனுக்கு அறிமுகப்படுத்தியது. சிங்கள மரபுவழி நாடகத்தை நவீனப்படுத்திய பேராசிரியர் சரத்சந்திராவை வழிதொடர்ந்து மரபுவழித் தமிழ்க் கூத்தை நவீன அரங்குக்குக் கொண்டுவரும் ஆர்வத்தோடுருந்த வித்தியானந்தன் தனது நோக்கத்தை நிறைவேற்றும் ஆற்றலுடைய ஒருவனாக மெளனகுருவைக் கண்டுபிடித்தார். 1961ல் மெளனகுரு பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்த்துறை மாணவனாக வந்ததுடன் வித்தியானந்தனின் மரபுவழித் தமிழ் நாடக மறுமலர்ச்சி இயக்கம் ஆரம்பித்தது எனலாம். மெளனகுருவை மையப் பாத்திரங்களாகக் கொண்டு கர்ணன் போர் (1962), நொண்டி நாடகம் (1963), இராவணேசன் (1964), வாலிவதை (1965) ஆகிய நாடகங்களை சு. வித்தியானந்தன் அடுத்தடுத்து மேடையேற்றினார். பேராதனையில் மட்டுமன்றி நாட்டின் வெவ்வேறு பிரதேசங்களிலும் இவை மேடையேறின. கிராமப் புறங்களில் சாதாரண மக்களின் ரசனைக்குரியதாக விடியவிடிய ஆடப்பட்ட நாட்டுக் கூத்து மத்தியதர வர்க்கத்தினரின் ரசனைக்குரிய நவீன அரங்கக் கலையாக மாற்றம் அடைந்தது. ஈழத்து அரங்க வரலாற்றில் இது ஒரு புதிய திருப்பம். இந்த அரங்க இயக்கம் ஒரு கூட்டு முயற்சிதான். பலருடைய அறிவும், ஆற்றலும் அனுபவமும் உழைப்பும் இதன் பின்னால் இருந்தன. எனினும் வித்தியானந்தனும் மெளனகுருவுமே இதன் மையம் எனலாம். அவ்வகையில் அவர்கள் பெற்ற நாடளாவி

புகழ் நியாயமானதே. வித்தியானந்தன் இல்லாமல் மெளனகுருவோ மெளனகுரு இல்லாமல் வித்தியானந்தனோ தனித்து இதைச் சாதித்திருக்க முடியாது.

வித்தியானந்தன் அரங்கேற்றிய கூத்துக்களின் உள்ளடக்கம் பாரதம், ராமாயணம் ஆகிய பண்டைய இதிகாசங்களிலிருந்து பெறப்பட்டவைதான். அவ்வகையில் அவை பாரம்பரிய உள்ளடக்கத்தைக் கொண்டவைதான். நவீன அளிக்கை முறையே அவற்றை நவீன அரங்காக மாற்றின. ஒரு இடதுசாரியான மெளனகுரு அவற்றோடு திருப்தியடையவில்லை. கூத்தின் உள்ளடக்கத்தையும் அவர் சமகாலத் தன்மையுடையதாக மாற்ற முனைந்தார். 1969ல் கொழும்பு லும்பினி அரங்கில் நடைபெற்ற தீண்டாமை, சாதி ஒழிப்பு மாநாட்டுக்காக அவர் தயாரித்து வழங்கிய சங்காரம் இதில் ஒரு பாய்ச்சல் என்று சொல்ல வேண்டும். மரபை நவீனமாக்கும் முயற்சியில் அதை ஒரு உச்சமாகக் கருதவேண்டும். சாதி, இன, மத அரக்கர்களுக்கு எதிரான மக்கள் எழுச்சியைக் காட்டுவதாக அமைந்தது சங்காரம். 'சாதி அரக்கனைச் சாய்த்திடுவோம் சங்காரம் செய்வோம்' என்ற பாடல் வரியும், மெளனகுருவின் ஆட்டமும், தாளக் கட்டின் வீச்சும் நாற்பத்தைந்து ஆண்டுகளுக்குப் பிறகும் இன்னும் என்னுள் புது அனுபவமாக இருப்பது மெளனகுருவின் வெற்றியின் அடையாளம்.

1960களின் பிற்பகுதியிலிருந்து '70, 80கள் வரை ஈழத்து நவீன நாடக அரங்கில் பல புதுமைகள் நிகழ்ந்தன. கூத்தாடிகள், நாடக அரங்கக் கல்லூரி, அவைக்காற்றுக் கலைக் கழகம் போன்ற அரங்கக் குழுக்கள் இதில் முக்கிய பங்காற்றின. சுஹைர் ஹமீத், தாசிசியஸ், சுந்தரலிங்கம், பாலேந்திரா, குழந்தை சண்முகலிங்கம் முதலியோர் முக்கிய அரங்கச் செயற்பாட்டாளர்களாக விளங்கினர். மெளனகுருவும் அவர்களுள் ஒருவராக இருந்தார். கூத்துக் கலையின் பல அம்சங்களைக் குறிப்பாக, ஆட்டத்தை நவீன அரங்கு உள்வாங்கச் செய்ததில் மெளனகுரு ஒரு உந்து சக்தியாக விளங்கினார். நவீன நெறியாளர்கள் பலருக்கு கூத்தில் ஆர்வத்தை ஏற்படுத்தினார். தானே பல நவீன நாடகங்களை நெறிப்படுத்தி அரங்கேற்றினார். மஹாகவியின் 'புதிய தொரு வீடு', அயனஸ்கோவின் 'தலைவர்', சுந்தரலிங்கத்தின் 'அபசரம்', அன்ரன் செக்கோவின் 'கரடி' முதலியவை இவற்றுள் முக்கியமானவை.

மெளனகுருவின் அரங்கப் பங்களிப்பில் சிறுவர் அல்லது மாணவர் அரங்க முயற்சிகளும் முக்கியமானவை. மெளனகுருவை ஒரு குழந்தைப் பிரியர் என்று சொல்லலாம். அவருடைய மனமும் குழந்தை மனம்தான். சிறுவர்களோடு அவரும் அவரோடு சிறுவர்களும் மிக விரைவாக ஒட்டிக்கொள்வதைக் காணலாம். அவரது

சிறுவர் அரங்கு அவருடைய இந்த இயல்பின் வெளிப்பாடு எனல் வேண்டும். யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்ந்த காலத்தில் இதில் அவர் மும்முரமாக ஈடுபட்டார். பல பாடசாலைகள் அவரை நாடிவந்தன. சென் பொஸ்கோ ஆரம்ப பாடசாலை, இந்து மகளிர் கல்லூரி, உடுவில் மகளிர் கல்லூரி, சுண்டிக்குளி மகளிர் கல்லூரி, உஸ்மானியாக் கல்லூரி முதலிய பாடசாலை மாணவர்களைக் கொண்டு பல நாடகங்களை இவர் தயாரித்து மேடையேற்றினார். தப்பிவந்த தாடி ஆடு, வேடனை உச்சிய வெள்ளைப் புறாக்கள், ஒரு முயலின் கதை, சரிபாதி, நம்மைப் பிடித்த பிசாசுகள், பரபாஸ் முதலிய நாடகங்கள் இத்தகையன.

மாணவர் அரங்குபோல் பெண்ணிய அரங்கிலும் மெளனகுருவின் பங்களிப்பு பற்றிப் பேச வேண்டும். 1980களில் தமிழ்ச் சூழலில் பெண்ணியச் சிந்தனை மேலெழுந்துவந்த பின்னணியில் ஒரு முற்போக்காளர் என்ற வகையில் மெளனகுரு அதற்கு ஆதரவு வழங்கினார். அதில் அவரது மனைவி சித்திரலேகாவின் ஆலோசனை களும் அவருக்கு உதவின. மகளிர் கல்லூரிகளுக்காக அவர் தயாரித்த பல நாடகங்களில் பெண்ணியச் சிந்தனையின் தாக்கத்தைக் காணலாம். 'சரிபாதி', 'நம்மைப் பிடித்த பிசாசுகள்', யாழ். பெண்கள் ஆய்வு வட்டத்துக்காகத் தயாரித்த 'சக்திபிறக்குது' ஆகிய நாடகங்கள் இத்தகையன. சமீபத்தில் இவர் புதிதாகத் தயாரித்து வழங்கிய ராவணேசனில் மண்டோதரி ஒரு பெண்ணியப் பேச்சாளியாக மாற்றப்பட்டிருப்பதையும் இப்பின்னணியில் நாம் நோக்கலாம்.

தன் வாழ்வின் பெரும்பகுதியை அரங்கக் கலைக்காக அர்ப்பணித்தவர் மெளனகுரு. அதில்

அதில் அவர் இன்னும் எவ்வளவோ சாதித்திருக்கலாம். கூத்துக்கான நிறுவனம் ஒன்றை உருவாக்கியிருக்கலாம். தொழில்சார் திறனுடைய நவீன கூத்துக் கலைஞர்கள் பலரை உருவாக்கியிருக்கலாம். ஐம்பது ஆண்டுகள் தாண்டியும் சரத்சந்திராவின் மனமே, சிங்கபாகு ஆகிய நாடகங்கள் இன்னும் தொடர்ச்சியாக மேடையேற்றப்படுவதுபோல் தனது கூத்துகளையும் மேடையேற்றுவதற்கான வாய்ப்புகளை உருவாக்கியிருக்கலாம். ஆனால், அது நடக்கவில்லை. அதற்குச் சாதகமான சமூக, அரசியல் சூழல் இருக்கவில்லை என்பது உண்மையே.

அவருடைய பிரதானமான பங்களிப்பு மரபுவழிக் கூத்து அரங்கை நவீனப் படுத்தியது எனலாம்.

நான் ஏற்கனவே சொன்னதுபோன்று அதுவே அவருடைய அடையாளம் என்று எனக்குத் தோன்றுகின்றது. அதில் அவர் இன்னும் எவ்வளவோ சாதித்திருக்கலாம். கூத்துக்கான நிறுவனம் ஒன்றை உருவாக்கியிருக்கலாம். தொழில்சார் திறனுடைய நவீன கூத்துக் கலைஞர்கள் பலரை உருவாக்கியிருக்கலாம். ஐம்பது ஆண்டுகள் தாண்டியும் சரத்சந்திராவின் மனமே, சிங்கபாகு ஆகிய நாடகங்கள் இன்னும் தொடர்ச்சியாக மேடையேற்றப்படுவதுபோல் தனது கூத்துகளையும் மேடையேற்றுவதற்கான வாய்ப்புகளை உருவாக்கியிருக்கலாம். ஆனால், அது நடக்கவில்லை. அதற்குச் சாதகமான சமூக, அரசியல் சூழல் இருக்கவில்லை என்பது உண்மையே. எனினும், மெளனகுரு கூத்துக்குள் மட்டும் தன்னை வரையறுத்துக்கொள்ளாது, நவீன அரங்கின் பல்வேறு துறைகளுக்கும் நுழைந்து தன் அடையாளத்தைக் கரைத்துக்கொண்டது அல்லது அகட்டிக் கொண்டதும் அதற்கு ஒரு காரணம் என்று எனக்குத் தோன்றுகின்றது. எனினும் பணிஓய்வு பெற்றதன் பின்னர் அவர் உருவாக்கியுள்ள அரங்கியல் ஆய்வுகூடம் (Theater Lab) எதிர்காலத்தில் நவீன கூத்துக் கலைஞர்களை உருவாக்கும் நிறுவனமாக, மெளனகுருவின் கனவுகளை நனவாக்கும் ஒரு நிறுவனமாக வளர்ச்சியடையுமாயின் அது மகிழ்ச்சிக்கூரியதே.

சுத்துக் கலையை நவீனப்படுத்தியதில் மட்டுமன்றி, சுத்துக் கலை பற்றிய, நவீன அரங்க வரலாறு பற்றிய ஆய்விலும் மௌனகுருவின் பங்களிப்பு கணிசமானது. கலாநிதிப் பட்டத்துக்காக 'மட்டக்களப்பு மரபுவழி நாடகங்கள்' பற்றி அவர் மேற்கொண்ட ஆய்வு (1982) இவ்வகையில் முன்னோடியானதும் மிக முக்கியமானதுமாகும். இதுவரை யாரும் இத்துறையில் இவ்வாய்வைத் தாண்டிச் செல்லவில்லை. அரங்கியல், அரங்கியல் வரலாறு பற்றி மௌனகுரு ஏராளமாக எழுதியுள்ளார். இத்துறையில் அவர் எழுதிய கட்டுரைகள் பல தொகுப்பு நூல்களாகவும் வந்துள்ளன. 'சடங்கிலிருந்து நாடகம்வரை', 'ஈழத்துத் தமிழ் நாடக அரங்கு', 'நாடகம் அரங்கியல் - பழையதும் புதியதும்', 'எதிரிவீர சரத்சந்திராவும் தமிழ் நாடக மரபும்', 'அரங்கு ஓர் அறிமுகம்' (இணையாசிரியர்) ஆகியவை இவ்வகையில் முக்கியமானவை.

பழந்தமிழ் இலக்கியம், தமிழர் வரலாறு, பண்பாடு பற்றிய மௌனகுருவின் ஆய்வுகளும் குறிப்பிடத் தகுந்தவை. இவ்வகையில் அவர் எழுதிய கட்டுரைகள் சில நூலுருப் பெற்றுள்ளன. 'சங்ககாலச் சமூகமும் இலக்கியமும் - ஒரு மீள்பார்வை' என்ற நூலும், 'பண்டைத் தமிழர் வரலாறும் இலக்கியமும்' என்ற தொகுப்பு நூலில் உள்ள சில கட்டுரைகளும் இவ்வகையில் முக்கியமானவை. இலக்கிய வரலாறு, இலக்கியத் திறனாய்வு பற்றிய மௌனகுருவின் முற்போக்குக் கண்ணோட்டம் இவற்றில் நன்கு வெளிப்படுகின்றது. 'சுவாமி விபுலாநந்தர்: காலமும் கருத்தும்', 'கால ஓட்டத்தினூடே ஒரு கவிஞன்: நீலாவணனின் வாழ்வும் இலக்கியப் பணியும்' ஆகிய நூல்களிலும் மௌனகுருவின் கூர்மையான விமர்சன நோக்கு வெளிப்படக் காணலாம்.

மௌனகுருவின் ஆய்வுகளையும் மதிப்பீடுகளையும் தொகுத்து நோக்கும்போது அவை பெரும்பாலும் ஈழத்துக் கலை இலக்கியம் சார்ந்தவையாக இருப்பதைக் காணலாம். ஈழத்தவரின் தமிழியல் ஆய்வு முயற்சிகளில் 1950களில் பின்னர் தோன்றிய ஈழத்தை மையப்படுத்தும் போக்கின் ஒரு தொடர்ச்சியாக மௌனகுருவும் அமைவதை அவரது ஆய்வுகள் காட்டுகின்றன. மறைந்து கிடக்கும் ஈழத்தின் கலை இலக்கிய வளத்தை வெளிச்சத்துக்குக் கொண்டு

வருவதே இதன் நோக்கமாகும். இதில் மௌனகுருவின் பங்களிப்பும் முக்கியமானது என்பதில் ஐயமில்லை.

மௌனகுருவின் பிறிதொரு முக்கியமான அம்சம் அவர் ஒரு படைப்பிலக்கியவாதி என்பது. படைப்பிலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரை அவர் ஒரு கவிஞர், அதிலும் குறிப்பாக ஒரு நாடகக் கவிஞர். அவர் எழுதிய இசை நாடக, சுத்துப் பிரதிகளை மனங்கொண்டே அவரை ஒரு நாடகக் கவிஞர் என்று சொல்கிறேன். ராவணேசன், கர்ணன் போர், வாலிவதம் முதலிய சுத்துப் பிரதிகள் கூட்டு முயற்சி என்று அறிகிறேன். அதில் மௌனகுருவின் பங்கு கணிசமானது. அவர் பிற்காலத்தில் எழுதிய சங்காரம், சக்தி பிறக்குது, சரிபாதி, பரபாஸ் முதலியவையும் பாட்டும் ஆட்டமும் கொண்டு அமைந்த வேடனை உச்சிய வெள்ளைப் புறாக்கள். தப்பிவந்த தாடி ஆடு முதலிய சிறுவர் நாடகங்களும் அவரது முக்கியமான படைப்புகள் எனலாம். எளிமையான அதேவேளை சந்த லயம் கொண்ட பாடல்களை எழுதும் மௌனகுருவின் திறமை இவற்றில் பளிச்சிடக் காணலாம். மௌனகுருவின் சில சிறுவர் பாடல்களும் பிரசித்தமானவை. அக்காலத்தில் வானொலியில் அடிக்கடி ஒலிபரப்பான அவரது 'சின்னச் சின்னக் குருவிகள்' மிகவும் பிரசித்தமானது.

1960, 70 களில் மௌனகுரு பல கவிதைகளும் எழுதியிருக்கிறார். அன்றைக்குப் பிரதான போக்காக இருந்த முற்போக்குப் பாணியில் அமைந்த கவிதைகள் அவை. அவரது கவியரங்கக் கவிதைகளும் பல உள்ளன. ஈழத்துக் கவிதை வளர்ச்சியில் அவர் ஒரு முத்திரை பதித்த கவிஞர் என்று சொல்ல முடியாவிட்டாலும் அன்றைய முற்போக்குக் கவிதைச் செல்நெறியை அவையும் இனங்காட்டுகின்றன. மௌனகுரு சில சிறுகதைகளும் எழுதியிருக்கிறார். பாரதக் கதையை அடிப்படையாகக் கொண்டு அவர் எழுதிய சார்வாகன் என்ற குறுநாவல் ஒரு வித்தியாசமான படைப்பு. அவரது கவிதைகள், சிறுகதைகள், குறுநாவல் எல்லாம் ஒரு தொகுப்பாக வரவேண்டியது அவசியம் அது மௌனகுருவின் பிறிதொரு பக்கத்தையும் இனங்காட்ட உதவும் என்று நினைக்கின்றேன்.

கங்காநாடு யாழ்ப்பாணம் மதுரை இலங்கை
இலங்கை குருநாகல் மதுரை மதுரை கா ● ● ●

சிறுகதை சிறுகதைகள்

கரங்களை விரித்து
கால்களை இணைத்து
ரத்தம் வடிய வடிய
சதைகள் கிழிந்து தொங்க
நரம்புகள் புடைத்து
சர்வாங்கமும் அடங்க
சிலுவை மரத்துடன்
பிணைத்து
அறையப்பட்ட ஆணிகள்
ரத்தத்தால் நனைந்த
அந்த இரவின் ஜாமத்தில்
கழன்று வீழ்ந்தன மண்ணில்

ஆடைகள் களையப்பட்ட
இயேசுவின்
நிர்வாணம் மறைக்க
கட்டப்பட்டது
கச்சைத் துணி

கபாலம் பிளக்க
சொருகப்பட்ட
ஆணிகள் பதிந்த முள் முடி
மகுடமாய் மாறிய மாயம்
சிலுவை மரமெங்கும்
சிறகுகள் பூத்தன

வேரோடும் வேரடி மண்ணோடும்
பிடுங்கி எடுக்கப்பட்ட
மரவெள்ளி செடி போல
உலர்ந்து போன
ரத்தக் கறைகளுடன்
நிமிர்ந்தே நிற்கும்
பனை மரமாய்
மேலே கிளம்பியது
சிலுவை மரம்.

எவர் என்ன சொன்னாலும்
பிலாத்துவின் தீர்ப்பு
நின்று நிலைத்தது
இயேசுவுடன் சேர்த்தே
அறையப்பட்ட
"பூதர்களின் அரசனாகிய இயேசு"
என்றபட்டயம்

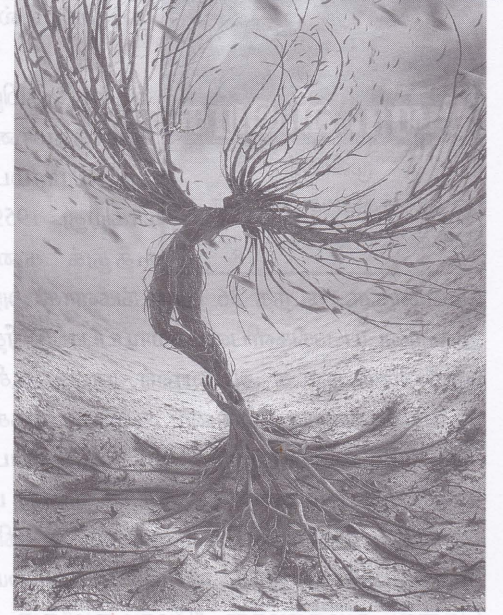
அவரை ஒரு இனத்தின்
தலைவனாக்கியது
காற்றலைந்து
கண்ணீரில் குளித்த வெளி
ஓலங்களால் நிறைந்து.
உலகுக்கு புதிய மொழி
சொன்ன வெளி
வரலாற்றின் பக்கங்களில்
பதியப்பட்ட நிலமாய்
அதிர்த்தது "கொல் கொதா" பூமி

வெறுமையாய் கிளம்பிய
சிலுவையில்
இயேசுவைக் காணவில்லை

சிலுவையில்
அறையப்படாமல்
அவர் தப்பியதான
அவரது சீடர்கள் அவரை
பாதுகாப்பாய் கடத்தியதான
கதைகளும்
ஜெருசலேம் வீதிகளில்
விற்கப்பட்டன

சிறகு முளைத்த சிலுவை மரம்
ஒன்றாய் -
பத்தாய் -
நூறாய் மாறி
காற்று வெளியெங்கும்
மிதந்து திரிந்தது

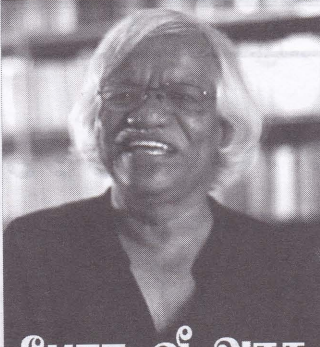
காற்றில் மிதந்த சிலுவைகள்
காலங்களை கடந்து பயணித்தன
வீதிகளில் மாணவர்கள்
புதிய போராட்டத்தின்
திசை நோக்கி
தம் பெற்ற மகனை
மகளை -
கட்டிய கணவனை-
சொந்தங்களை-
உறவுகளை -
தாம் தலை முறை
தலை முறையாக வாழ்ந்த

தம் சொந்த மண்ணையும்
இழந்த
மக்கள் கூட்டம்
வாழ்வதற்கான தமது
போராட்டத்தை
உறுதி செய்ய
வீதியில் நின்றது

காலங்களுக்கூடாக
பயணித்த சிலுவைகள்
பறந்து வந்த வேகத்தில்
மாணவர்களின் மீதும்
மக்கள் கூட்டத்தின் மீதும்
வீழ்ந்து எழுந்தன

சிறகுகள் முளைத்த
சிலுவைகளை சுமந்த
முதுகுகளிலும்
சிறகுகள் முளைக்க
சிலுவைகளையே
சிறகுகளாய்க் கொண்டு
பறக்கத் தொடங்கியது
ஒரு
மக்கள் கூட்டம்.

பேரா. வீ.அரசு

முன்னாள்

தமிழ்த்துறைத் தலைவர்
சென்னை பல்கலைக்கழகம்

பேராசிரியர் சி.மௌனகுரு

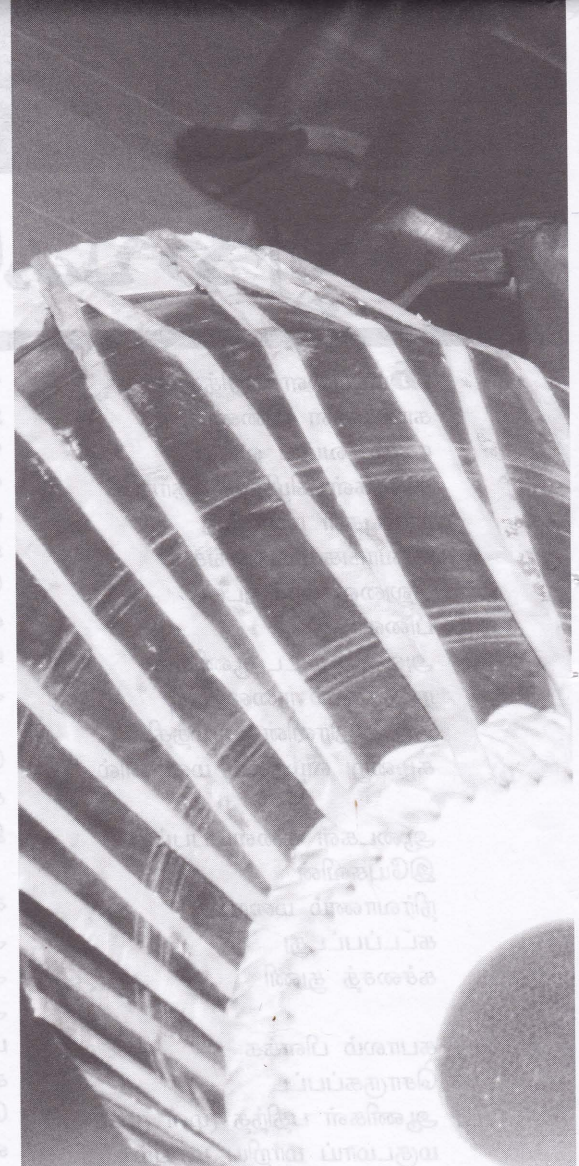
அவர்களைப் புரிந்துகொள்ள அவரது மணிவிழா சிறப்பு மலராக வெளிவந்த 'மௌனம்' தொகுப்பில் உள்ள இரு கட்டுரைகள் சார்ந்து எனது பதிவைச் செய்கிறேன். முதல் குறிப்பு பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி அவர்களின் கட்டுரையில் உள்ளது.

'மௌனகுரு அண்மைக்காலத்து ஈழத்துத் தமிழ் நாடக வரலாற்றில் பெறும் ஓட்டு மொத்தமான இடம் என்ன என்பது பற்றிய ஒரு பிராரம்பத் தெளிவு இருத்தல் அவசியமாகிறது. 1959இல் அசாதாரண ஆற்றல் மிக்க கூத்துக் கலைஞனாக இனம் காணப்பட்ட

மௌனகுரு, கடந்த 36 வருடங்களாக அரங்கிற் தொழிற்பட்டு வருகின்றார். இவருடைய பங்களிப்பை வாய்ப்பாட்டு ரீதியில், நடிகர், எழுத்துருவாக்குநர், நெறியாளர், நாடக ஆய்வாளர், நாடக ஆசிரியர் எனவும் பகுத்து நோக்கலாம். ஆனால் அதற்கு முன்னர் அவரது முக்கியத்துவத்தைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். மௌனகுரு, மீட்டெடுக்கப்பட்ட கூத்து மரபின் அரங்கியற் சாத்தியப் பாடுகளையும் அந்தக் கூத்து மரபு தொடர்ந்து வளரும், வாழும் அரங்கின் இன்றியமையா அங்கம் ஆக்கியமையில் மௌனகுருவின் இடம் முக்கியமானது. இந்த ஆட்டமோடிமையைக் கல்வி அரங்குக்குக் கொண்டு சென்று வழக்கமான "மோடிமை"க்கு (stylization) அப்பாலான ஆட்ட அரங்காக்கியுள்ளார். கூத்தின் ஆட்டமும் அரங்கின் நாடகத் தன்மையும் ஈழத்தின் சிறுவர் அரங்கில் இணைந்துள்ளமை இவரது முக்கியப் பங்களிப்பாகும். (2003:129)

பேரா. கா. சிவத்தம்பி ஈழத்தின் அரங்க மரபிற்கு பேரா. மௌனகுரு செய்த பங்களிப்பைப் பதிவாக்கியுள்ளார். இந்தப் பதிவை பேரா. மௌனகுருவின் அடையாளமாக நான் கருதுகிறேன். இன்னொரு குறிப்பு காசுபதி நடராஜா அவர்கள் எழுதியுள்ள மௌனகுரு வாழ்க்கை குறித்த காட்சிப் பதிவாக அமைந்துள்ள கட்டுரை. முகிழ்வு, அரும்பு, மொட்டு, மலர், நறுமணம், வீரியம், புதுப்பொலிவு, பரவுகை, நிலைபேறு என மௌனகுருவின் முழு வாழ்க்கையையும் பூ சார்ந்த படிநிலை மாற்றத்தில் காட்சிப்படுத்தியிருக்கிறார். இதில் மொட்டு என்னும் பகுதியில் வரும் கீழ்க்காணும் பகுதி மௌனகுருவைப் புரிந்துகொள்வதற்குப் பெரிதும் உதவுகிறது.

'இவர் பல்கலைக்கழகத்தில் படித்த காலத்தில் 1962ல் கர்ணன்போர் - இதில் கர்ணன், 1963இல் நொண்டி நாடகம் - செட்டி, 1965இல் இராவணேசன் - இராவணன் ஆக நடித்தார். 1966ல் இவரது பல்கலைக்கழக வாழ்வு நிறைவுற்றபோதிலும் அப்போது தயாரான 'வாலிவதை' -கூத்துக்கும் உதவி செய்துவிட்டே வெளியேறினார். ஈழக்கூத்து அளிக்கையில் பேராசிரியர் ச. வித்தியானந்தன் செயல் ஒரு மையப்புள்ளி. அவரினூடாக மட்டக்களப்புக் கூத்தியல் ஒரு புதிய வடிவத்தையும் பரிமாணத்தையும் அடைந்து வந்த காலம் அது. பேராசிரியர் ச. வித்தியானந்தனுக்குத் துணையாக இவர் கூத்து நூல்களைச் சுருக்கி வடிவமைத்தார். புதிய கூத்துக்களை எழுதினார். மட்டக்களப்பில் அண்ணாவி மாரைத் தேடிப்பிடித்துக் கொடுத்தார்.

பேரா. சி.

மாணவர்களுக்குக் கூத்தாட்டம் பழக்கினார். கூத்தாட்ட அலங்கார உடைகள் வடிவமைக்கத் துணையானார். கர்ணன் போர், நொண்டி நாடகம் - சுருக்கி எழுதப்பட்ட கூத்துக்கள், இராவணேசன், வாலிவதை - புதிதாக எழுதப்பட்ட கூத்துக்கள். இவைகளைச் செய்ய இவருக்கு பேராசிரியர்களான ச. வித்தியானந்தன்,

மெளனகுரு அவர்களின்

அரங்கம் சார்ந்த பயணம் : சிறுகுறிப்பு

க.கைலாசபதி, கா.சிவத்தம்பி ஆகியோர் பெரிதும் உதவினர். இவரது நடப்பாற்றல், பன்முகத் திறமை முதலியனவற்றினால் அகில இலங்கை ரீதியிலான அறிமுகமும், புகழும் பரவ ஆரம்பித்தது.

பல்கலைக்கழகத்தில் பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தனுடன் கூத்து, கலை முயற்சிகளில் இருந்த ஆர்வத்தின்

மறுபக்கத்தில் பேராசிரியர் க. கைலாசபதியின் முற்போக்கு வட்டத்தில் தன்னைப் பெரிதும் ஈடுபடுத்திக் கொண்டார். மார்க்ஸீயச் சிந்தனைகளுக்கு அறிமுகமானார். இதனால் சிங்களத் தோழர்களின் உறவும், தொடர்பும் ஏற்படலாயிற்று. மார்க்ஸீய வகுப்பு களுக்கும் சென்று வரத் தொடங்கினார். இது இவரது சிந்தனை வட்டத்தினை

மற்றொரு புறம் நகர்த்திற்று. வியட்நாம் மீது அமெரிக்க ஆக்கிரமிப்பு, அரசின் வாழ்க்கைச் செலவு உயர்வுக்குப் போராட்டம் - இதற்காகப் பேராதனையிலிருந்து கண்டிக்குப் பாதயாத்திரை. இவைகளிலெல்லாம் முன்னணியில் செயற்படத் தொடங்கினார். (2003:7, 8) சீலாமுனைச் சிறுவனாக, அமிழ்தகழி மாணவனாக வந்தாறுமுலை

இளைஞனாக, பேராதனைப் பட்ட தாரியாக மேற்குறித்த பதிவில் காசுபதி நடராஜா வெளிப்படுத்துகிறார். மௌனகுருவின் பல்பரிமாணங்களில் ஒன்றான, அரங்கம் குறித்த அவரது செயல்பாடுகளை மேற்குறித்த பகுதியில் அவர் பேசியுள்ளார். பேரா. கா. சிவத்தம்பி அவர்களது பதிவும் மௌனகுருவின் அரங்கம் குறித்ததே. இவ்விரு பெரியவர்களின் பதிவுகளை வாசித்த எனக்கு மௌனகுரு குறித்த சித்திரம் மனதில் உருவானது. அதனைக் கீழ்க்கண்டவாறு நாம் பதிவு செய்யலாம்.

கலைத்துறையில் செயல்படும் மனிதர்கள் புலமைத்துவம் வாய்ந்த துறையான கல்விப்புலத்தில் செயல்படும்போது அவர்களிடம் உள்ள கலைமரபு சார்ந்த தன்மைகள் எவ்விதம் தொழிற்படுகின்றன என்பது குறித்த உரையாடல்.

கலைவழிச் செயல்பாடுகளை மேட்டிமை (Elite) சார்ந்த தன்மையோடுதான் பெரிதும் மதிப்பீடு செய்கிறார்கள். மேட்டிமைத் தன்மையில் உள்ள புலமைத்துவமும் கலைசார்ந்த பார்வையாளர்களின் அங்கீகாரமும் கலைச்செயல்பாட்டில் ஈடுபடுவோர்க்கு அடிப்படையாக அமைகின்றன. இத்தன்மையில் பேரா. மௌனகுரு அவர்களின் அரங்கச் செயல்பாட்டினை எப்படிப் புரிந்து கொள்வது என்பது குறித்த உரையாடல் - ஈழத்து அரங்கச் செயல்பாட்டாளர்களான குழந்தை சண்முகலிங்கம், தாசீசியஸ், இளைய பத்மநாதன் உள்ளிட்ட முதல் தலைமுறை நவீன அரங்கவியலாளர் மரபில் பேரா. மௌனகுருவின் இடம் எத்தகையது என்பது குறித்த பகிர்தல்.

பேரா. சி. மௌனகுரு அவர்களின் மணிவிழா வெளியீடான 'மௌனத்தில்' உள்ள தகவல் சார்ந்து

மட்டக்களப்புக் கூத்தியல் ஒரு புதிய வடிவத்தையும் பரிமாணத்தையும் அடைந்து வந்த காலம் அது. பேராசிரியர் சுவீத்தியானந்தனுக்குத் துணையாக இவர் கூத்து நூல்களைச் சுருக்கி வடிவமைத்தார்.

புதிய கூத்துக்களை எழுதினார். மட்டக்களப்பில் அண்ணாவிமாரைத் தேடிப்பிடித்துக்கொடுத்தார். மாணவர்களுக்குக் கூத்தாட்டம் பழக்கினார்.

கூத்தாட்ட

அலங்கார உடைகள் வடிவமைக்கத் துணையானார். கர்ணன் போர், நொண்டி நாடகம் - சுருக்கி எழுதப்பட்ட கூத்துக்கள், இராவணேசன், வாலிவதை - புதிதாக எழுதப்பட்ட கூத்துக்கள்.

ஏறக்குறைய 75 அரங்க நிகழ்வுகளில் நடிக்காராகவும் நெறியாள்கை செய்த வராகவும் நாடகப்பிரதி உருவாக்கியவராகவும் அறிய முடிகின்றது. இப்பொழுது இந்த எண்ணிக்கை நூறைத் தாண்டலாம். மிக அதிக அளவிலான அரங்கச் செயல்பாடுகளில் தன்னை ஈடுபடுத்திக்கொண்ட இக்கலைஞர், ஆசிரியத் தொழில் உள்ளிட்ட வேறு பல பணிகளையும் செய்தவராக இருக்கிறார். அரங்கத் துறையிலேயே

முழுமையாகத் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டு செயல்படும் வாய்ப்பு இல்லாத பொழுதும் இவ்வளவு அளவிலான அரங்க நிகழ்த்துகைகளில் அவரது பங்களிப்பு இடம் பெற்றிருப்பது மிகுந்த வியப்பைத் தரும் ஒன்றாகவே கருதுகிறேன். இதன்மூலம் அவரது அரங்க ஈடுபாட்டைப் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது. ஆசிரியப் பணியில் இருந்துகொண்டே அரங்கச் செயல்பாட்டாளராகவும் தன்னை

வடிவமைத்துக்கொண்ட அவரது உத்வேகம் மேலைத் தேய மரபிலிருந்து வேறுபட்ட ஒரு செயலாகும். கீழைத்தேய மரபு வாழ்க்கையையும் கலையையும் மனதளவில் வேறு வேறாகக் கட்டமைப்பதில்லை. இவ்வகையான மனநிலை மௌனகுருவுக்கு வாய்த்திருக்கிறது. அதற்கான பயிற்சியையும் அவர் இயல்பாக உள்வாங்கிக்கொண்டிருக்கிறார். பேரா. சி. மௌனகுருவுக்குள் உருவான இந்தத் தன்மையை ஈழ நாடக அரங்கச் செயல்பாடுகள் செழுமைப்படுத்தியுள்ளன. பேரா. சி. வித்தியானந்தன், பேரா. கா. சிவத்தம்பி, ஆகியோர் பல்கலைக்கழக மரபு சார்ந்து அரங்கை வளர்த்தெடுக்கும் வாய்ப்பை உருவாக்கினர். அதற்குள் மௌனகுருவின் பயணம் மிகச்சிறப்பாகவே நிகழ்ந்தேறியிருக்கிறது.

அரங்கத்துறை பெரிதும் மக்களின் நேரடி வாழ்க்கையோடு தொடர்புடைய ஒன்றாகும். மக்களின் புழங்குபொருள் சார்ந்த, நம்பிக்கை சார்ந்த, சடங்கு சார்ந்த அனைத்துத் தன்மைகளும் அரங்காக வடிவம் பெறுகின்றன. பல்கலைக்கழகம் போன்ற புலமைத்துவ நிறுவனங்களில் அரங்கத்துறை சார்ந்து செயல்படுபவர்கள், பெரிதும் மேட்டிமைத் தன்மை சார்ந்த கருத்ததாக்கங்களில் ஈடுபாடு கொள்வதைக் காண முடிகின்றது. நவீன ஓவியங்கள், நவீன இசைக்கோலங்கள் ஆகிய துறைகளில் ஈடுபடுவதைப் போன்றே அரங்கத்துறை சார்ந்த ஈடுபாட்டையும் கருதுகிறார்கள். புலமைத்துவத் தேடலாக இத்துறையைக் கட்டமைக்க விரும்புகிறார்கள். ஆனால், பேரா. சி. மௌனகுரு போன்ற அரங்க ஆளுமைகள், மரபுசார்ந்த உடல் மொழியையும் நவீன அரங்கப் புலமைத்துவச் செயல்பாடுகளையும் இணைக்கும் முயற்சியில் தம்மை

ஈடுபடுத்திக்கொள்ளுகிறார்கள். இதில் பார்வையாளர்கள் வெளிப்படுத்தும் பதிவுகளுக்கு முதன்மைகொடுக்க விரும்புகிறார்கள். இவ்வகையான அரங்கச் செயல்பாடு மேட்டிமைத் தன்மை சார்ந்த செயல்பாடுகளிலிருந்து ஏதோ ஒரு வகையில் வேறுபடுகிறது. இவற்றை அரங்க மரபு மொழியில் எப்படிப் புரிந்துகொள்வது என்பது, பேரா. சி. மௌனகுருவின் ஆக்கங்கள் குறித்த உரையாடலில் முக்கிய இடம்பெறுகிறது. இவ்வகையில் மரபு சார்ந்த கலைஞருக்கும், நவீன பயிற்சிகளை மட்டும் உள்வாங்கிய கலைஞருக்குமான முரண்தன்மைகளை நாம் புரிந்துகொள்ள முடியும்.

பின்-காலனிய மரபுகள் உருவான 1960களில் இருந்து பல்வேறு கலைத்துறைகளிலும் புதுவகையான செயல்பாடுகள் முன்னெடுக்கப்பட்டன. தமிழகத்திலும் ஈழத்திலும் இவ்வகையான தன்மைகளை முன்னிறுத்தி அரங்கச் செயல்பாடுகள் நிகழத் தொடங்கின. ஈழ அரங்கப் புலத்தில் குழந்தை சண்முகலிங்கம், தாச்சியன், இளைய பத்மநாதன், மௌனகுரு என்ற முதல் தலைமுறை ஆளுமைகள் ஈழ அரங்க வரலாற்றைக் கட்டமைத்தவர்கள். இவர்களில் மௌனகுரு அவர்களுக்குக் கிடைத்த பல்கலைக்கழகம் சார்ந்த வாய்ப்பு விரிவான அரங்கச் செயல்பாடுகளை முன்னெடுக்க உதவியது. இவரது கலையாளுமைத் தன்மை, ஆசிரியத்துவம் ஆகிய கூறுகளைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு தொடர்ந்த செயல்பாட்டில் மௌனகுரு செயல்பட்டிருக்கிறார். மேற்குறித்த நால்வரும், தங்களுக்கெனத் தனித்த நாடகமொழியை உள்வாங்கியவர்களாக இருக்கிறார்கள். ஒவ்வொருவர் அணுகுமுறையும் அரங்கம் சார்ந்து வேறுவேறாக இருக்கிறது. இதில் மௌனகுரு எந்தெந்தக் கூறுகளில் தம்மை வேறுபடுத்திக்

மௌனகுரு அவ்வகையில் செயல்பட்டு வருவதை 'மகுடம்' இதழ் கொண்டுவரும் மௌனகுரு குறித்த இச்சிறப்பிதழ் வெளிப்படுத்தும் என்று கருதுகிறேன். மௌனகுருவின் அரங்க ஆற்றுகைகள் குறித்த விரிவான கையேடு ஒன்றையும் உருவாக்குவது ஈழ அரங்க வரலாற்றுக்கு உதவும்.

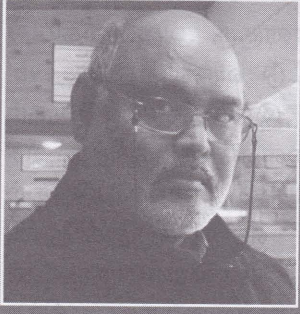
காட்டுகிறார் என்பது குறித்த உரையாடல் கவையானது. அவரது அரங்க நிகழ்த்துதல்கள் சார்ந்த பதிவுகளோடு இதனைச் செய்யவேண்டும்.

1948-2003 என்ற கால ஒழுங்கில் சுமார் 75 அரங்கச் செயல்பாடுகளை நிறைவேற்றிய மௌனகுரு, இப்பொழுது மிக வீரியமாகச் செயல்பட்டு, அரங்கத்திற்கான பயிற்சிப்பட்டறைகளைக் கட்டமைத்து அரங்க நிகழ்வுகளை நடத்தி வருகிறார். பணி ஓய்விற்குப் பின் மௌனகுருவின் செயல்பாடு பல பரிமாணங்களில் விரிவடைந்திருக்கிறது. அரங்கம் போன்ற புலமைத்துவத் துறைகளில் புதிது புதிதாகச் செயல்படும் மனநிலை மிக அவசியமாகும். மௌனகுரு அவ்வகையில் செயல்பட்டு வருவதை 'மகுடம்' இதழ் கொண்டுவரும் மௌனகுரு குறித்த இச்சிறப்பிதழ் வெளிப்படுத்தும் என்று கருதுகிறேன். மௌனகுருவின் அரங்க ஆற்றுகைகள் குறித்த விரிவான கையேடு ஒன்றையும் உருவாக்குவது ஈழ அரங்க வரலாற்றுக்கு உதவும்.

குறிப்பு:

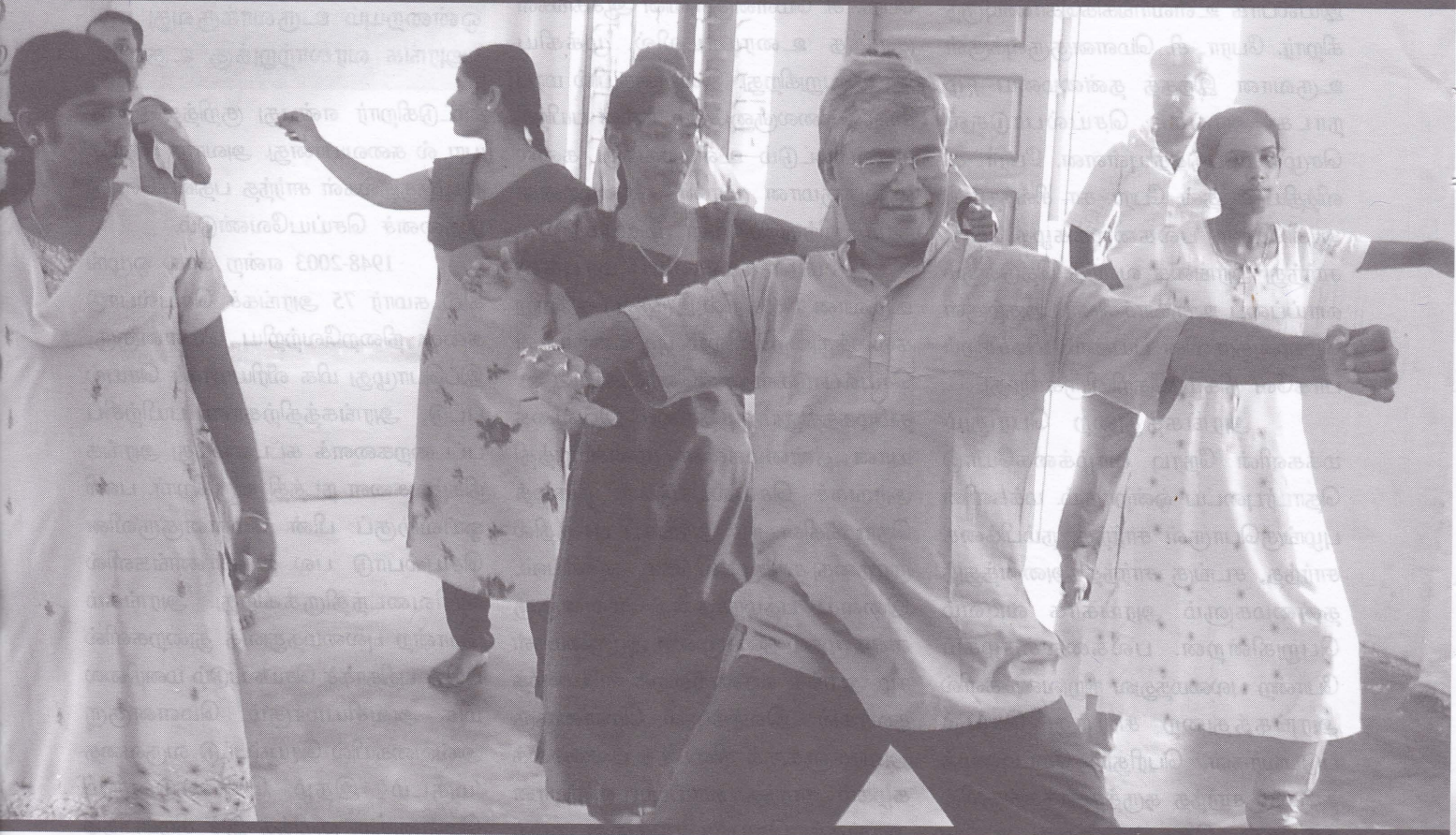
'மௌனம்', பேராசிரியர் சி. மௌனகுரு மணிவிழா சிறப்பு மலர், 2003- இம்மலரில் உள்ள குறிப்புகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு இப்பதிவைச் செய்துள்ளேன்.

• • •

மெளனகுரு

அடையாள அரங்கியலின் தேடல்

பேராசிரியர் அ. ராமசாமி,
தமிழ்த்துறைத் தலைவர்
மனோன்மனியம் சுந்தரனார்
பல்கலைக் கழகம்
திருநெல்வேலி,
தமிழ் நாடு

ஒருவரது தன்னிலையாக - இலக்கியத்துறையில் செயல்பட்ட இயங்கும் துறையாக எதனைக் கருது கிறாரோ அதில் ஒரு போக்கை அல்லது ஒரு ஆளுமையைத் தனது முன்னோடி யாகக் கொள்வது நடைமுறை. அந்த முன்னோடியை நேரடியாகச் சந்தித்துப் பேசிடவும், அவர்களது இயங்கு முறையைக் கண்டு, முன்மாதிரியாகக் கொள்ளவும் ஆசைப்படுவதுண்டு. அத்தகைய ஆசைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்ள நினைத்துச் சிலர் சாகசங்க ளெல்லாம் செய்வதுண்டு. கலை இலக்கியத்துறையில் செயல்பட்ட ஒவ்வொருவருடைய வாழ்க்கையையும் துருவிப்பார்த்தால் இத்தகைய சாகசங் களும் அதற்குள் சில சுவாரசியங் களும் கூட இருக்கும். எனது தெரிவு கலை இலக்கியம் சார்ந்த தெரிவுதான் என்றாலும் ஒன்றையொன்றைப் பற்றிக் கொண்டு பயணம் செய்தவனல்ல நான். நீர்வழிப்படும் புணைபோல அவ்வப்போது தெரிவுகளை மாற்றிக் கொண்டே இருந்ததே எனது கடந்த காலம். என்னுடைய நிலையை

ஆற்றிலொருகால் சேற்றிலொருகால் என்ற பழமொழியால் கூட விளக்கிவிட முடியாது. இலக்கிய மாணவனாகத் தொடங்கியபோது கவிதை, கதையென வாசிக்கத்தொடங்கி, எழுதவும் செய்தவன். அத்தனையையும் தள்ளிவைத்து படிக்கும் காலத்திலேயே இரண்டு துறைகளில் கால் வைத்து நடந்தவன். அரங்கியலாளனாகவும் ஆய்வாளனாகவும் அறியப்படும் எனக்கான மாதிரிகளைத் தமிழ்நாட்டிலிருந்து தெரிவுசெய்தேன் என்பதைவிடவும் இலங்கையிலிருந்தே தேடி உருவாக்கிக் கொண்டேன். ஆய்வுக்கான முன்னோடி கலாநிதி க.கைலாசபதி என்றால், அரங்கியல் துறையில் கலைஞரும் பேராசிரியருமான மெளனகுருவுமே எனக்கான முன்மாதிரிகள்.

மொழிப்புலத்திற்குள் காத்திரமான துறை கலை இலக்கியத்துறை. கலை இலக்கியத்துறை முன்னோடிகளாலும் பின்னோடிகளாலும் அறியப்படுவதின் வழியாகவே தனது வரலாற்றை உருவாக்கிக் கொள்கிறது. தனது சிந்தனைமுறையை - எழுத்துமுறையை-படைப்பாக்க முறையை- வாழ்க்கை முறையைத் தனது பின்னோடிகளுக்கான சொத்தாக விட்டுச் சென்ற ஆளுமைகளை உலகம் எப்போதும் நினைவில் வைத்துக்கொண்டாடும். நான் இயங்கிய-இயங்கும் அரங்கியல் துறையிலும், திறனாய்வுத்துறையிலும் எனக்கான முன்னோடிகளாக இருந்தவர்களைப் பணுவல்கள் வழியாக அறிந்துகொண்ட பின்னர் நேரடியாகச் சந்தித்து உரையாடி, அவர்களது இயங்குநிலையை அறிய ஆசைப்பட்டதுண்டு. எளிமையான இந்த ஆசைகள் பலகாலம் நிறைவேறாமலேயே கடந்துபோனது.

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளனாகப் பதிவுசெய்தபோது அதற்கான நெறியாளராகத் திறனாய்வாளர் தி.சு.நடராசன் இருந்தார் என்றாலும் என்னுடைய வாசிப்பின் வழியாக அமைந்த முன்னோடி கலாநிதி க.கைலாசபதியாகவே

இருந்தார். அவரது நூல்களை எனது ஆய்வு நெறியாளரே வாசிக்கச் சொன்னார். நான் ஒன்றுக்கு இரண்டு தடவையென அவரது ஆய்வுநூல்களை வாசித்த போது அவரைச் சந்தித்து உரையாடும் வாய்ப்புக்காக ஏங்கியதுண்டு. நான் ஆய்வுமேற்கொண்டிருந்த மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத்தின் ஆங்கிலத்துறைக்கு வந்தபோது விரிவாகப் பேசும் வாய்ப்புக்கிடைக்கவில்லை. அதன் பின்பு சந்திக்கும் வாய்ப்பே ஏற்படவில்லை. குறைந்த வயதிலேயே காலமாகிவிட்ட கைலாசபதியின் நூல்கள் தான் மாதிரியாக அமைந்தன.

எந்தவொரு துறையிலும் ஆர்வத்துடன் ஈடுபடும் ஒருவர் தனக்கான முன்னோடிகளைத் தேடுவது இயல்பாக நடக்கும் ஒன்று. அப்படியொருவரை அடையாளப் படுத்திக் கொள்வதின் வழியாகவே முன்னோக்கிய நகர்வுகள் நடக்கும். தனக்கான முன்னோடியை உருவாக்கியபின் அவரை முழுமையாக அறிவதை நோக்கிய பயணம் தொடங்கும். முழுமையாக அறிவதென்பதில், அவரது துறைசார் அறிவை அறிவதோடு, அவரை நேரடியாகச் சந்தித்து அவரது இயங்கு முறையை அறிந்துகொள்வதும் அடங்கும். நான் இலங்கைக்குப் போகவேண்டும் எனது முன்னோடிகளை நேரில் சந்தித்துப் பேசவேண்டும் என்ற ஆசையை 20 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் இன்னொரு அரங்கியல் செயல்பாட்டாளரான இளைய பத்மநாதனிடம் சொல்லியிருக்கிறேன். பேரா.சே.இராமானுஜம் தஞ்சைத் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத்தில் நடத்திய ஒருமாத கால நாடகப்பட்டறையொன்றில் நானும் அவரும் ஒரே அறையில் தங்கி அந்தப் பட்டறையின் ஒருசாலை மாணாக்கர்களாக இருந்தோம் தினசரியும் இலங்கைக் கூத்துக்களைப் பற்றியும் போர்க்காலச்சூழல் பற்றியும் பேசியபடி தஞ்சை வீதியிலும் பல்கலைக்கழக

வளாகத்திலும் திரிவோம். ஒன்றிரண்டு ஆண்டுகளில் போர் முடிவுக்கு வந்துவிடும். நாம் இலங்கை போவோம் யாழ்ப்பாணத்தில் திரும்பவும் பாலேந்திராவைச் சந்திக்கலாம். மட்டக்களப்பு போவோம் மெளனகுருவைச் சந்திக்கலாம் என்று சொல்லிக்கொண்டே இருப்பார். அவர் சொன்ன ஒன்றிரண்டு ஆண்டுகள் என்பது ஒன்றிரண்டு தசாப்தங்களாக நீண்டன. போரும் போரின் நிமித்தங்களும் எல்லா ஆசைகளையும் இல்லாமல் ஆக்கிவிட்டன.

அரங்கியல் துறையில் மெளனகுரு அவர்களை மாதிரியாகக் கருதியதும் கூட அவரின் எழுத்துக்களின் வழியாகவேதான். இலங்கையிலிருந்து வரும் இதழ்களின் வழியாகவும் தொகுப்புநூல்களின் வழியாகவும் அறிமுகமான பேரா. மெளனகுருவின் எழுத்துகள், அரங்கியலில் நான் நம்பும் கருத்தியலோடு பலநிலைகளில் ஒத்துப் போகும் தன்மையனவாக இருந்தன. அவரது மணிவிழாவையொட்டி மலர் ஒன்று வெளியிடப்பெற்றது. அத்தோடு அவரது அரங்கியல் பங்களிப்பாக இன்னொரு நூலையும் அந்த நேரத்தில் அச்சிட்டு அரங்கியல் மாணவர்களுக்கான பாடநூலாக வழங்கினார். அதே நேரத்தில் தமிழ்நாட்டின் அரங்கியலாளர்களுக்கெல்லாம் ஆசிரியராக விளங்கும் பேரா.சே.ராமானுஜத்தின் நூல்களும் வந்திருந்தன. இருவரது நூல்களையும் வாசித்துவிட்டு கட்டுரை யொன்றை உயிரமையில் எழுதினேன். அந்தக் கட்டுரையின் வரிகளை இப்போது தருகிறேன்.

பேராசிரியர் மெளனகுருவின் கட்டுரைகள் அரங்கியல் என்னும் தலைப்பில் ஒரு நூலாகவும் அவரது மணிவிழா மலராக-அவரது எழுத்துக்களும் அவரைப் பற்றிய எழுத்துக்களுமாக ஒரு நூலும் வெளிவந்துள்ளது. மணிவிழா மலரில் இலங்கையைச்சேர்ந்த கல்வியாளர்கள் பலரின் கட்டுரைகள் இடம் பெற்றுள்ளன.

அக்கட்டுரைகள் தமிழகக் கல்வியாளர்களுக்கு புலம்சார்ந்த கட்டுரைகளின் நுண்மான் நுழைபுலம் எவ்வாறு இருக்கவேண்டும் என்பதைக் காட்டக் கூடியன. அத்துடன் பேராசிரியர் மௌனகுருவின் கல்விப்பணிகளையும் அரங்கியல் பணிகளையும் விரிவாகக்கூறுகின்றன.

தமிழ் அரங்கியல் சார்ந்த விவாதங்களில் ஈடுபடுகிறவர்களுக்கும் அவற்றைப் பயிற்சி செய்து பார்க்கத் துடிக்கும் இளம் மாணவர்களுக்கும் பேரா.மௌன குருவின் அரங்கியல் என்னும் நூல் மிகமிக உதவிகரமாக விளங்கக் கூடியது. மூன்று

களும் என்ற ஐந்து கட்டுரைகளும் அரங்கியல் அடிப்படைகளைத் தமிழில் சொல்லும் கட்டுரைகள். இத்தகைய கட்டுரைகள் தமிழில் இதுவரை எழுதப்படவில்லை என்பதுதான் உண்மை. இரண்டாவது பகுதியில் தமிழ்ப் பாரம்பரிய அரங்குகளைப் பற்றிய ஒரு வரலாற்றுத் தொகுப்பும் பின் நவீனத்துவப் பின்னணியில் தமிழ்ப் பாரம்பரியக் கூத்தைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டிய முறையியலும் பேசப் படுகின்றன. இக்கட்டுரைகளில் காணப்படும் முறையியலும் தெளிவும் தமிழக அரங்கியலாளர்களிடம் காணப்படாத ஒன்று.

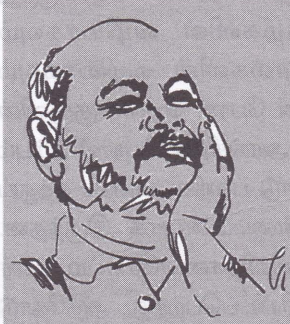
மேற்கின் விமரிசன முறையும் கைவரப் பெறவில்லை. மரபின் சமகாலத் தேவையையும் சொல்ல இயலவில்லை. மரபு என்பதற் காக போற்றுவது மட்டுமே சாத்தியமாகிறது.

மூன்றாவது பகுதி இலங்கையின் தமிழ்ப்பிரதேசங்களின் மரபுக்கலைகளின் நிகழ்கால நிலைமைகள் குறித்து எழுதப்பட்ட ஆய்வுக் கட்டுரைகள். ஈழம், மட்டக்களப்பு, பாண்டிருப்பு என அதற்குள்ளும் இருக்கும் பிரதேச வேறுபாடுகளை அடையாளப் படுத்தி அரங்கியல் நிகழ்வுகளை ஆய்வு செய்துள்ளார் மௌனகுரு.

மொத்தத்தில் இந்த நூல் தமிழ் அரங்கியல்/ நாடகக் கல்விக்குப் புதிய பரிமாணங்களைச் சேர்க்கக் கூடிய ஒன்று என்பதில் சந்தேகமில்லை.

மௌனகுருவின் எழுத்துக்களை நூலாக வாசித்ததற்குப் பின் அவரது நெறியாள்கையில் தயாராகும் ஒரு நாடகத்தையாவது மேடையில் பார்த்துவிடவேண்டும் என்ற ஆசை ஏற்பட்டது. ஒரு முறை சென்னைக்கு வந்தவரைத் திருநெல்வேலியில் நான் பணி யாற்றும் மனோம்ணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக் கழகத்திற்கு அழைத்து மாணவர்களோடு உரையாட வைத்தபின்பு நேரிலேயே சொல்லவும் செய்தேன்.

தொலைபேசி வழியாகவும் இணையம் வழியாகவும் திரும்பத் திரும்ப நினைவூட்டிய அந்த ஆசை இன்னும் நிறைவேறவில்லை. 2016 செப்டம்பரில் அவர் இருக்கும் மட்டக்களப்புக்கே சென்று ஒருவாரம் தங்கியிருந்தபோதும் அந்த வாய்ப்பு கிடைக்கவில்லை. அவர் நடத்தும் பயிலரங்குகளின் நிழல்படங்களையும் சலனப்படங்களையும் அவர் எனக்கு அனுப்பிவைப்பார். அதனையெல்லாம் பார்க்கும்போது அரங்கை நடிக்காளின் உடலாலும் குரலாலும் நிரப்புவதின் வழியாகக் காட்சி இன்பத்தை உண்டாக்கும்

அரங்கியலாளனாகவும் ஆய்வாளனாகவும் அறியப்படும் எனக்கான மாதிரிகளைத் தமிழ்நாட்டிலிருந்து தெரிவுசெய்தேன் என்பதைவிடவும் இலங்கையிலிருந்தே தேடி உருவாக்கிக் கொண்டேன்.

ஆய்வுக்கான முன்னோடி கலாநிதி

க.கைலாசபதி என்றால், அரங்கியல் துறையில் கலைஞரும் பேராசிரியருமான மௌனகுருவுமே எனக்கான முன்மாதிரிகள்.

பகுதிகளையுடைய அந்நூலில் முதல் இரண்டு பகுதிகள் தமிழக அரங்கியல் மாணவர்களும் கற்றுக் கொள்ளவேண்டிய பகுதிகள். சர்வதேச அளவில் அரங்கியலில் காணப்படும் சொல்லாடல்களை மிகத் தெளிவாகவும் சுருக்கமாகவும் விளக்கும் கட்டுரைகள் முதல் பகுதியில் இடம் பெற்றுள்ளன. நாடகக் கலையின் பயன்கள், நடப்பு முறைகள் பற்றிய எண்ணக்கருக்கள், முழுமை அரங்கு, ஐரோப்பிய நவீன நாடக அரங்கும் ஆசிய நாடக அரங்கும், சிறுவர்களுக்கான நாடகங்களும் ஆசிரியர்

வரலாற்றைச் சமகாலத் தேவைகளின் பின்னணியில் புரிந்து கொள்ள இலங்கையைச் சேர்ந்த பேராசிரியர்களிடம் தான் தமிழகம் பாடம் கேட்க வேண்டியுள்ளது. இலக்கியத் தளத்தில் இத்தகைய பாடங்களைப் பேராசிரியர்கள் க. கைலாச பதியும் கா.சிவத் தம்பியும் ஏற்கனவே நடத்தியுள்ளனர் என்பதைத் தமிழ்க் கல்வியுலகம் நன்கு அறியும். இத்தகைய பாடங்கள் நான் முன்பே சொன்னபடி மேற்கையும் கிழக்கையும் சரியாகப் புரிந்து கொண்டவர்களுக்கு மட்டுமே சாத்தியம். தமிழகக் கல்வி யாளர்கள் பலருக்கு

வல்லமையை அவரிடமிருந்து கற்க வேண்டும் எனத்தோன்றும். அதை யெல்லாம் விடவும் அவரைப் போன்ற கற்றல் வல்லுநர்களின் பயிலரங்கு களும், ஒத்திகைகளும் முழுமையாகப் பதிவுசெய்யப் படவேண்டும் என்று தோன்றிக் கொண்டே இருக்கும். ஐரோப்பியக் கல்வித்திட்டத் திற்குள் அத்தகைய வேலைகளை மாணவர்களே செய்கிறார்கள். அத்தகைய பதிவுகள் பின்வரும் மாணாக்கர்களுக்கான சொத்தாக அமையும். இயக்குநர் வேலை செய்கிறார் (Director's at Work) எழுத்தாளர் வேலை செய்கிறார் (Writer's at Work) என்பதான காட்சிப் பேழைகள் இன்று இணையப் பக்கங்களிலேயே கிடைக்கின்றன. அப்படியான பதிவுகளைத் தமிழில் உருவாக்க நினைத்தால் முதலில் செய்யவேண்டிய முன்னோடிகளின் பட்டியல் ஒன்றைத்

தயாரிக்கவேண்டும். என்னிடம் அந்தப் பொறுப்பு ஒப்படைக்கப்பட்டால் முதல் ஐந்து இடங்களுக்குள்ளேயே கலைஞர், பேரா. சி.மௌனகுருவின் பெயரை எழுதித்தந்து விடுவேன். அவரைப் பற்றிய படப் பதிவில் அவரது துணைவியார் சித்ர லேகாவின் நட்பும் அன்பும் கருத்தியல் துணையும் பற்றிய குறிப்புகளும் இடம் பெறாமல் போகாது. தமிழ்ப் பெண்ணியக் கவிதையின் தொடக்கப் புள்ளியான சொல்லாத சேதிகளைப் பதிப்பிப்பதற்காக மதுரைக்கு அவர் வந்த போது நான் இளம் ஆய்வாளன். அப்போது அவரிடம் கவிதைகளை விடவும் மௌனகுருவின் அரங்கியலை அறிந்தவன் என்று அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டே பேசினேன். தொடர்ச்சியாக மூன்று நூற்றாண்டுக் காலம் ஐரோப்பியக் காலனித் துவ நாடுகளாக இருந்த இந்தியாவும்

இலங்கையும் தனது பாரம்பரியக் கலைகளைத் தக்கவைத்துக் கொண்டிருந்தன என்பதோடு விடுதலைக்குப் பின் அஹ்ணை மீட்டுக்கும் முறைகளைக் கண்டறியும் முயற்சிகளில் தீவிரமாக இறங்கின. அந்தத் தீவிரமான தேடலின் வாழும் அடையாளம் பேராசிரியர் மௌனகுரு. அவரது தேடல் அரங்க வெளியின் காட்சியாக விரிந்துள்ளன. அவ்வெளியை நிரப்பும் வண்ணங்களாகக் காட்சி அளிக்கின்றன. இசையை உருவாக்கும் கருவிகளோடு இணைந்து நெளியும் நடிகர்களின் உடலுக்குள் புகுந்து வெளியேறும் சொற்களாகவும், சொற்களின் வழியே சிதறும் சிந்தனையாகவும் இருக்கின்றன. இவை ஒவ்வொன்றிலும் காலனிய நாட்டுக் குடிமக்களின் மறுதேடல் இருக்கிறது.

Poobalasingam

Book Depot

Importers, Exporters, Sellers
& Publishers of Books,
Stationers and News Agents

BRANCHES :

340, Sea Street,
Colombo -11, Sri Lanka.

4A, Hospital Road,
Jaffna, Sri Lanka.

202, Sea Street, Colombo - 11, Sri Lanka.

Tel : +94 0112422321, +94 011 2435713 | Fax : 011 2337313 | pbdho@sitnet.lk

தமிழ் கூத்தினை

சிங்கள உலகிற்கு அறிமுகப்படுத்தியவர்

பேராதனை பல்கலைக்கழக நவீன தமிழ் சிங்கள நாடக மறுமலர்ச்சிப் போக்கினை அறிந்தவர், அதன் பங்காளராக இளம் வயதிலேயே நாடகக் கலையில் சங்கமமானவர் என்ற உணர்விலிருந்து தான் பேராசிரியர் மௌனகுரு அவர்களுடனான தொடர்புகள் ஆரம்பமாகின்றன. அவரது அந்த முயற்சிகள் 1956களின் செய்திகள்.

1970-1980 காலப்பகுதியில் தான் எனது பல்கலைக்கழக வாழ்வில் ஒரு நாடகக்காரராக சங்காரத்தில் அவரது நட்பையும், ஆட்டத்தையும் பார்த்து மகிழ்கின்றேன். ஓரளவுக்காவது சிங்கள நாடக மேடையேற்றங்களுக்கு ஈடு செய்யக்கூடியதாக குறிப்பாக தமிழ் நாடகங்கள் பேராதனை பல்கலைக்கழகத்தில் கலையரங்குகளிலும், திறந்த அரங்குகளிலும் மேடையேற்றப் படுகின்றன.

அவைக்காற்றுக் கழகத்தின் கொழும்பு நாடக மேடையேற்றங்களும் இதே காலகட்டப் பகுதியில் உச்ச மட்டத்தில் செயல்பட்டதாக நினைக்கின்றேன். பேராதனையில் நாங்கள் சிலர் அவைக்காற்றுக்கழக பருவ கால அனுமதிச் சீட்டினைப் பெற்றிருந்தோம். கொழும்பிலும், பேராதனையிலுமாக நாடகங்கள் பல மேடையேறிய காலம்.

மறக்க முடியாத சுயபடைப்பு நாடகங்களும், மேற்கத்தேய மொழிபெயர்ப்பு நாடகங்களும் தமிழ் நாடக ரசிகர்களை திணறச் செய்தன. கெலனி பாலமவையும், சிங்க பாகுவையும் பார்த்த கையோடேயே கண்ணாடி வார்ப்புக்களையும், சங்காரத்தையும் பார்த்து மகிழ வாய்ப்பிருந்த காலம்.

சங்காரமும், பிச்சை வேண்டாமும் அரங்களிப்புச் செய்யப்பட்ட போது பேராதனை பல்கலைக்கழக மாணவர்களிடையே இருந்த குதூகலத்தையும், பரபரப்பையும் நான் அறிவேன். அடுத்த சில மாதங்களில் வைரமுத்து வின் மயான காண்டம் பேராசிரியர் சரசந்திராவின் திறந்த வெளி அரங்கில் மேடையேறும் காட்சி, அது ஒரு பொற்காலம்.

அக்காலத்தில் பேசப்பட்டவர்களில் மௌனகுருவும் ஒருவர். ஒன்றன்பின் ஒன்றான நாடக செயற்பாட்டுடனும், சுய நாடக அளிக்கைகளுடனும் தான் மௌனகுரு எங்கள் இலக்கியச் சுற்றாடலில் பேச பொருளாகின்றார். பேராசிரியர் சரசந்திரா உருவாக்கிய மனமே சிங்கபாகு கூத்துமுறை நாடகங்கள் சிங்கள நாடக உலகில் பெரும் திருப்புமுனையை ஏற்படுத்தி இருந்தன.

இராவணேஸ்வரனைத் தொடர்ந்து, பேராசிரியர் வித்தியானந்தனின் வழிகாட்டுதலில் தமிழ் நாடக வளர்ச்சிப் பாணியில் ஏற்பட்ட கூத்துப்பாணி நாடகங்களுக்கு உயிருட்டி வருபவராகப் பேராசிரியர் மௌனகுரு எனது மனதில் பதிவாகினார். நாட்டார் இசை, கூத்து மரபு ஆட்டம், நாட்டார் நாடக மரபுகளுடன் நவீன நாடக அரங்கை வலுவூட்டும் முயற்சிகள் தொடர்பில் எனக்கு எப்போதுமே ஒரு ஆர்வம் இருந்தது. சிங்கள நாடக உலகில் இவை ஏற்படுத்திய மறுமலர்ச்சியும், அவற்றை நவீன அரங்கியலுக்கு ஏற்றதாக அறிமுகம் செய்யப்பட்டு வந்தமையும் போல் தமிழ் நாடகங்களின் வளர்ச்சியில் மௌனகுரு ஒரு தொடர்ச்சியான முயற்சியில் இருந்தது பாராட்டத்தக்க பெரிய பங்களிப்பாகும்.

சர்ச்சந்திராவின் படைப்புக்கள் மக்கள் சார்ந்த நாடக வடிவமாகவும், 'துரஷ்ய காவ்ய' மரபை உயிர்ப்பிப் பனவாகவும் இருந்தன. நாடகம் பார்த்தலின் (இரசணை) அழகு வெளிப்படக் கூடிய இடம் இந்த வகை நாடகங்களுக்கே அதிகம் உண்டு. மனமே, சிங்கபாகு, ஹானுவட்டயே கதாவ நாடகங்களைப் பலமுறை பார்த்தாயிற்று. சிங்கள மக்கள் இன்னும் சலிப்பின்றி இவற்றைப் பார்த்து வருகிறார்கள். புதிய தலைமுறையினருக்கும் அவை எடுத்துச் செல்லப்படுகின்றன. சிங்கள பண்பாட்டின் அடையாளங்களாக அவை போற்றப்படுகின்றன.

'இராவணேசன்' அத்தகையதொரு துரஷ்ய காவ்விய முயற்சியாகும். சிலவருடங்களின் முன்னர் கொழும்பு லயனல் வென்ட் நாடக அரங்கில் பார்த்து அந்த மகிழ்ச்சியில் ஒரு விரிவான விமர்சனக் கட்டுரை ஒன்றை வீரகேசரி ஞாயிறு இதழில் எழுதியிருந்தேன். சீர்திருத்தப்பட்ட 'இராவணேசன்' மீள்வருகை தமிழில் அந்தவகை நாடகங்களில் உயர்நாடக ரசனைக்குரியதென்று இப்போதும் கூறமுடியும். அது ஒரு நேர்த்தியான படைப்பு.

நாட்டார் இசை, நாட்டார் நாடகம் இவற்றை ஒருங்கிணைத்து மௌனகுரு அவர்கள் உருவாக்கிய சில இசை நாடக அரங்காற்றுகைகளை கொழும்புத் தமிழ் சங்கத்தில் பார்த்து வியந்துள்ளேன். நாட்டார் இசை, நாட்டார் நடனங்களை அவற்றின் அடிப்படை அம்சங்களைச் சிதைக்காது நவீனப்படுத்தும் கலை முயற்சி வரவேற்கத் தக்கதாகும். மௌனகுரு அவர்கள் இதிலும் பல சாதனைகளைச் செய்துள்ளார்கள் என்பது எனது நம்பிக்கை.

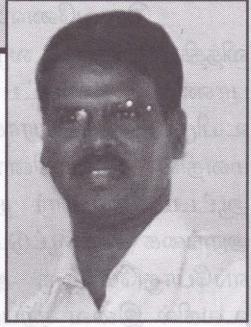
சிலவற்றை நாம் பாதுகாக்க வேண்டியுள்ளது. சிலவற்றை மாற்றங்கள் செய்து மெருகூட்டி மக்கள் மன்றத்திற்குச் சமர்ப்பிக்க வேண்டியுள்ளது. கலைகளின் இனத்துவ மற்றும் சமூகப் பங்களிப்புக்கள் பற்றியும் சிந்திக்க வேண்டியுள்ளது. நாடகங்களில் நாட்டிய நாடகங்களில் வரும் பொருள்களில் ஏற்கனவே அந்நாடகங்களில் இடம்பெற்றுள்ள விவாதங்களில் நவீன சமூகத்திற்கான புதிய சிந்தனைக்கு வாய்ப்பளித்தல் முக்கியமானதாகும்.

அந்தப் பரிசோதனைகளில் அவர் தொடர்ச்சியாகப் பங்காற்றி வருகிறார். இது ஒரு சவால். இராவணேசனிலும் மற்றும் சில அவரது கலை முயற்சிகளிலும் நவீன உத்திகளுடன் நவீன சிந்தனைப் போக்குகளுக்கும் இடமளித்து அளிக்கைகளை முன்வைக்கும் முயற்சியின் முன்னோடியாக மௌனகுருவைக் குறிப்பிடலாம்.

1970களின் மத்திய பகுதியில் "தப்பி வந்த தாடி ஆடு" யாழில் மேடையேறிய போது அந்த சிறிய பரிசோதனை முயற்சியில் எதிர்காலத்திற்கான சொல்ல முடியாத பல கலைச்சித்திரங்கள் உள்ளடங்கியிருந்தன. அந்நாடகத்தில் பிரதானமாக பங்கேற்ற அந்தச் சிறுவனின் ஆட்டத்தையும் நடிப்பையும் அந்த நாடகத்தின் இரசனைக்குரிய பண்புகளையும் சுட்டிக் காட்டி உதயன் பத்திரிகையில் ஒரு விமர்சனக் குறிப்பு எழுதியிருந்தேன். எங்கள் கலை இலக்கிய நட்பிற்கு அக்கட்டுரை பெரிய தூண்டுதலாக அமைந்தது. கிராமிய இசை, நடனம், கூத்து என்பவற்றை பாதுகாப்பதும் அவற்றை நவீனப்படுத்தி புதிய தலைமுறையினருக்கு கொண்டு செல்லக் கூடிய வழிமுறைகள் பற்றியும் பல சந்தர்ப்பங்களில் நான் பேராசிரியர் மௌனகுருவுடன் கலந்துரையாடியுள்ளேன். மக்கள் சார்ந்த உணர்வு வெளிப்பாடுகள், மக்கள் சார்ந்த இரசனை வடிவங்கள் பற்றியும் நாம் கலந்துரையாடி உள்ளோம் தமிழ் நாடகக் கலை மரபுகளையும், நாட்டார் கூத்து மரபு இசை வடிவங்களையும் சிங்கள கலை உலகுக்கு அறிமுகம் செய்யும் முயற்சிகளிலும் முன்னணியில் இருப்பவர் என்றும் அவரைக் குறிப்பிட முடியும்.

கிழக்கு மாகாணத்தின் பல பாகங்களிலும், இலங்கையின் ஏனைய பிரதேசங்களிலும் ஒரு காலத்தில் பரவி இருந்த முஸ்லிம் அரங்கக் கலை மரபுகள் பற்றியும், முஸ்லிம் நாட்டார் இசை மரபு பற்றியும் நாம் பல முறை கலந்துரையாடியுள்ளோம். முஸ்லிம் அரங்கக் கலைப் பண்புகளை மீள் கட்டமைப்புச் செய்தல், அதில் கையாளக் கூடிய சாதகமான பாணிகள் பற்றியும் நாங்கள் உரையாடி உள்ளோம். அதற்கான அறிமுக பயிற்சிகளை வழங்கும் ஆர்வமும் அவரிடம் இருந்தது.

இன்னும் அத்தகைய உணர்வுகளை நாம் பகிரந்து கொள்கின்றோம். சமூக நல்லிணக்கத்துக்கான பங்களிப்பாகவும் இதனை நாம் விளங்கிக் கொண்டிருக்கிறோம். எனது 'முஸ்லிம் நுண்கலை' நூலையும் புதிதாக வெளிவந்த 'அறபு இசை' நூலையும் பாராட்டிப் பேசிய அவரது வார்த்தைகள் இன்னும் நினைவில் உள்ளன. எனது கலை இலக்கிய எழுத்துக்களைப் படித்து என்னுடன் கலந்துரையாடுவதோடு இத்துறையில் என்னை எழுதத்தூண்டுபவர்களில் ஒருவர் மௌனகுரு என்பதையும் இங்கு நினைவு கூர விரும்புகிறேன். சுகதேகியாக வாழ வேண்டும். அவரது எழுத்துப்பணிகளையும் கலைப்பணிகளையும் தொடர வேண்டும். இதுவே எனது பிரார்த்தனை.

ஈழத்து அறிஞர் ஈழத்துப்பூரடனார் அவர்கள் மொளனகுருவின் பல நூல்களை எனக்கு அனுப்பி, மொளனகுருவின் கலை இலக்கியப் பணிகளை முதன்முதல் அறிமுகம் செய்துவைத்தமையை இங்குச் சுட்டுதல் வேண்டும். இந்த அறிமுகத்தைக் கொண்டு, நான் எழுதிய அயலகத் தமிழறிஞர்கள் தொடரில் சி.மொளனகுரு குறித்து ஒரு கட்டுரை எழுதினேன். அக்கட்டுரை தமிழகம் முழுவதும் பரவலாகப் படிக்கப்பட்டது. பின்னாளில்

அயலகத் தமிழறிஞர்கள் என்ற நூலில் அக்கட்டுரை இடம்பெற்றுள்ளமையையும் இங்கு எண்ணிப்பார்க்கின்றேன்.

புதுவைப் பிரெஞ்சு ஆய்வு நிறுவனக் கருத்தரங்கு ஒன்றில்தான் பேராசிரியர் மொளனகுருவை முதன்முதல் நேரில் பார்க்கும் வாய்ப்பு எனக்கு அமைந்தது. இருவரும் ஈழத்து நாட்டார் கலைகள் குறித்து உரையாடியபடி புதுச்சேரிக்கடற்கரையில் உலவினோம்.

நாடகப்பேரடிகள் சி. மொளனகுருவடன்...

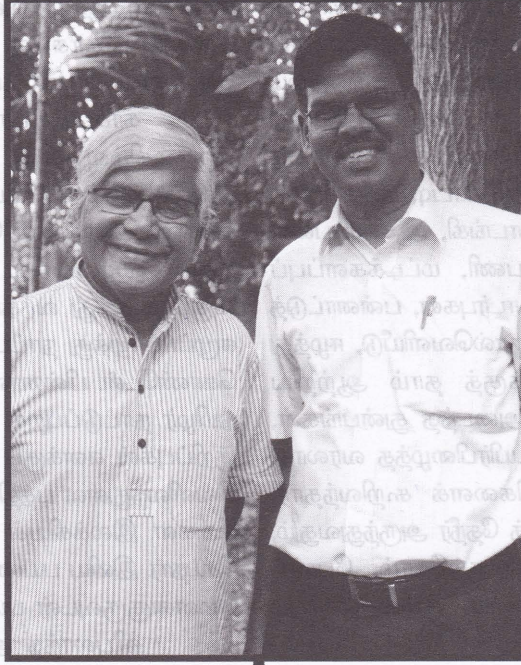
மெல்லிதாகத் தூறல் இருந்தது. புதுவைத் தலைமைச் செயலகத் திருந்து துய்ப்பளே சிலை வரை நடந்தபடி உரையாடினோம். என்னுடைய நாட்டார் இலக்கிய ஈடுபாட்டைக் கண்ட பேராசிரியர் மௌனகுரு தாம் இயக்கிய இராவணேசன் நாடகத் திணைப் பற்றி எடுத்துரைத்ததுடன் மறவாமல் அதன் ஒளிவட்டு களையும் எனக்கு வழங்கினார்.

இலங்கையில் வழங்கும் பல்வேறு நாட்டார் கலைகளைப் பற்றி நூல்கள் வழியாகவும், அறிஞர்கள் வழியாகவும் அறிந்துகொண்டிருந்த எனக்கு மௌனகுருவின் இராவணேசன் நாடகம் மிகப்பெரிய வெளிச்சத்தைத் தந்தது. நாடகத்திற்கு இலங்கையில் இவ்வளவு முதன்மை உள்ளதே என்று வியந்தேன். அன்று முதல் பேராசிரியர் சி. மௌனகுருவின்மேல் மிகுந்த மதிப்பு உண்டானது. அதன் பிறகு தமிழகத்தில் நடைபெற்ற சில கருத்தரங்குகளில் கண்டு உரையாடிய தாகவும் நினைவுகள் உள்ளன.

மௌனகுருவின்மேல் மதிப்புப் பெருகியதற்கு இன்னொரு காரணமும் உண்டு. பல்கலைக்கழகங்களில் பட்டமளிப்பு நிகழ்வுகளில் ஆங்கிலேய முறையில் இசைக் கருவிகள் இசைப்பதும், அவ்வழியில் பட்டம்பெறுவதும் கண்டு குமைந்து கொண்டிருந்த எனக்கு இவரின் முயற்சியில் உருவான இன்னிய அணி என்னும் அமைப்பைப் பற்றி அறியும் வாய்ப்பும் அமைந்தது. தமிழர் மரபுக் கருவிகளைக் கொண்டு இசை முழக்கிப், பட்டமளிப்பு விழாவைத் தமிழ் விழாவாக்கிய இவருக்குத் தமிழுலகும் தனித்த முறையில் நன்றிக்கடன் பட்டுள்ளது. இதனைக் குறிப்பிட்டுத் தமிழகத்துப் பல்கலைக்கழகங்களும் இந்த இன்னிய அணி முறையைப் பின்பற்ற வேண்டும் என்று ஒரு கோரிக்கை வைத்தேன். இன்னும் அது நிறைவேறவில்லை.

இணையத் தொடர்பு காரணமாகத் தமிழகத்துச் செய்திகளை மௌனகுரு அவர்களுக்குத் தெரிவிப்பதும் உரிய விடையைப் பெறுவதுமாகத் தொடர் பில் இருந்தேன்.

தவத்திரு விபுலாநந்த அடிகளாரின் ஆவணப் படப் பிடிப்பிற்கு நான் இலங்கை சென்றிருந்தேன்.

அப்பொழுது விபுலாநந்தர் குறித்த நூல்களையும், ஆவணங்களையும், விவரம் அறிந்த அறிஞர்களையும் தேடிக்கொண்டிருந்தேன். கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்திற்குச் சென்று அங்குள்ள நூலகத்தைப் பார்வையிட்டுத் திரும்பிய பொழுது திரு. காசுபதி நபராசா அவர்கள் மௌனகுருவைச் சந்திக்கும் திட்டத்தை ஒழுங்கு செய்தார். விபுலாநந்தர் தொடர்பில் ஒரு நேர்காணல் செய்ய வேண்டும் என்ற என் விருப்பத்தைப் பேராசிரியர் மௌனகுருவிடம் தெரிவித்தேன். இல்லத்தில் எங்களுக்காகக் காத்திருந்தார்.

பேராசிரியர் சித்ரலேகாவுக்கு என்னை அறிமுகம் செய்துவைத்தார். நான் எழுதிய அயலகத் தமிழறிஞர்கள் நூலினை வழங்கினேன். மறக்காமல் கொண்டு சென்ற பண்ணாராய்ச்சி வித்தகர் குடந்தை ப. சுந்தரேசனார் ஆவணப்படத்தின் ஒளிவட்டையும் வழங்கினேன். விபுலாநந்தர் தொடர்பில் பேராசிரியரின் அறிமுகவுரை எங்கள் ஆவணப்படத்திற்குப் பதிவு செய்யப்பட்டது. பேராசிரியரிடமிருந்து விடைபெற்று, ஆவணப்படப்பிடிப்பிற்குக் காரைதீவு உள்ளிட்ட ஊர்களுக்குச் சென்று இரவு மீண்டும் மட்டக்களப்பில் தங்கினோம்.

பேராசிரியர் மௌனகுரு தொலை பேசியில் இரவு அழைத்து, ஆவணப்படம் குறித்து மனந்திறந்து பாராட்டினார். இலங்கையின் பிக்குமார்கள் பாடும் சில பாடல்களுடன் ப.சுந்தரேசனாரின் இசை பொருந்திப் போவதை எடுத்துரைத்து, இது குறித்து விரிவாக ஆராய வேண்டும் எனவும், அடுத்து நடைபெற உள்ள ஓர் இலக்கிய நிகழ்வில் இந்த ஆவணப்படத்தை அறிமுகம் செய்ய விரும்புவதாகவும் தெரிவித்தார்.

மறுநாள் பேராசிரியர் முயற்சியாலும் அறிமுகத்தாலும் மட்டக்களப்புத் தமிழ்ச் சங்கத்தாரின் வரவேற்பு நிகழ்ச்சியில் கலந்துகொண்டு விபுலாநந்தர் ஆவணப்படம் தொடர்பில் உரையாடினோம். பேராசிரியர் அங்கு வந்திருந்த தமிழ் உணர்வாளர்களுக்கு என்னை அறிமுகம் செய்துவைத்தார். மறுநாள் திருகோணமலை, யாழ்ப்பாணம் செல்லும் பயணத்திட்டம் குறித்துச் சொன்னதும் தாமும் திருகோணமலை வருவதாக உரைத்தார்.

அருகில் இருந்த காந்தி மாஸ்டரை இருவரும் சந்தித்து உரையாடித் தகவல் பெற்றோம்.

என்னிடம் இருந்த புகைப்படக் கருவியில் நான் ஒளிப்பதிவு செய்ய, காந்தி மாஸ்டரிடம் உரையாடித் தகவல் பெற்றவர் நம் பேராசிரியர் மௌனகுரு ஆவார்.

மறுநாள் விடியற்காலம் பேராசிரியர் சி. மௌனகுருவை இல்லம் சென்று அழைத்துக்கொண்டு, திருகோணமலைக்குப் புறப்பட்டோம். சற்றொப்ப மூன்று மணி நேரப் பயணமும் என் வாழ்க்கையில் மறக்கமுடியாத பயணமாக அமைந்து விட்டது. பேராசிரியர் சி. மௌனகுருவின் வாழ்க்கை குறித்த அக, புறப்பக்கங்களைத் திறந்து காட்டி, மனத்திறந்து பேசினார். தம் இளமைக்கல்வி தொடங்கி, ஆய்வுப்பணி, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகப் பணி, மட்டக்களப்புப் பல்கலைக்கழகப் பணி, இந்தியத் தொடர்புகள், பன்னாட்டுத் தொடர்புகள், திருமண வாழ்க்கை, நூல்வெளியீடு, ஈழத்து இலக்கியங்கள், நாட்டார் கலைக்குத் தாம் ஆற்றிய பங்களிப்பு, போரின் போது தாம் அடைந்த துன்பங்கள், ஆழிப்பேரலைக் காலத்தில் தாம் உயிர்பிழைத்த வரலாறு குறித்து மிகச் செறிவான செய்திகளைக் கூறிவந்தார். இடையிடையில் வண்டியை நிறுத்தித் தேநீர் அருந்துவதும், மீண்டும் பயணம் செய்வதுமாக இருந்தோம். போர்க் காலத்தில் அந்தப் பகுதியில் நிலவிய சூழல்களையும் என்னுடன் பகிர்ந்துகொண்டார்.

காலை உணவுக்குத் திருகோணமலைக்குச் சென்று சேர்ந்தோம். காசுபதி நடராசா ஐயாவின் நண்பர் இல்லத்தில் சிற்றுண்டி முடித்தோம். அந்த வீட்டினர் நம் மௌனகுருவுக்கு அறிமுகம் ஆனவர்கள். அன்பொழுக வரவேற்று விருந்தோம்பினர். அருகில் இருந்த காந்தி மாஸ்டரை இருவரும் சந்தித்து உரையாடித் தகவல் பெற்றோம். என்னிடம் இருந்த புகைப்படக் கருவியில் நான் ஒளிப்பதிவு செய்ய, காந்தி மாஸ்டரிடம் உரையாடித் தகவல் பெற்றவர் நம் பேராசிரியர் மௌனகுரு ஆவார். அடுத்து விபுலாநந்த அடிகளார் பணிசெய்த பள்ளிக்கும், வாழ்ந்த வீட்டுக்கும் சென்றோம். அடுத்து எங்களின் குடும்ப நண்பர் முனைவர் சிவகௌரி அவர்களின் பெற்றோர்களைச் சந்தித்து நலம் வினவினோம். அவ்வீட்டுக் குழந்தைகளைத் தூக்கிக் கொஞ்சி விளையாடிய பேராசிரியர் மௌனகுருவின் குழந்தை உள்ளத்தைக் கண்டு வியந்தேன். பேராசிரியர் சி. மௌனகுருவை திருகோணமலையில் உரிய விடுதியில் விட்டுவிட்டு நாங்கள் யாழ்ப்பாணத்துக்குப் பயணமானோம். வைகறைத் தொடங்கி முற்பகல்வரை அரிய செய்திகளைப் பேராசிரியர் மௌனகுரு வழியாகத் தெரிந்துகொண்டேன். அவரின் இயல்புகளும், அறிவுத்துறை ஈடுபாடும், நாடகத் துறையில் சிறையுண்டு கிடக்கும் அவரின் கலையுள்ளமும் கண்டு மகிழ்ந்தேன்.

நாங்கள் யாழ்ப்பாணப் பயணத்தை முடித்துக் கொண்டு மறுநாள் காலை கொழும்பு திரும்புவதற்கும், பேராசிரியர் மௌனகுரு திருகோணமலைப் பயணத்தை முடித்துக்கொண்டு கொழும்பு திரும்புவதற்கும் சரியாக இருந்தது. அன்று மாலை கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கத்தில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்த பண்ணாராய்ச்சி வித்தகர் ஆவண்பட்டதின் அறிமுக விழாவில் பேராசிரியர் மௌனகுரு

சிறப்பான அறிமுகவுரையாற்றினார். நிகழ்ச்சியை முடித்துக் கொண்டு காசுபதி நடராசா ஐயாவின் இல்லத்தில் இரவுணவு முடித்தோம்.

காசுபதி நடராசா, மௌனகுரு, நான் என மூவரும் ஒரு மகிழ்வூந்தில் புறப்பட்டுக், கொழும்பு வானூர்தி நிலையத்துக்குப் பயணமானோம். போகும் வழியிலும் எங்கள் உரையாடல் தொடர்ந்தது. ஈழத்தில் பரவிக்கிடக்கும் கலை வடிவங்கள் குறித்துப் பேராசிரியர் எனக்கு வகுப்பெடுத்து வந்தார். நானும் ஆர்வமாக வினாக்களை எழுப்பி ஈழத்து நாட்டார் இலக்கிய வடிவங்களை அறிந்து கொண்டேன். பின்னாளில் சிங்கப்பூர் பல்கலைக்கழகத்திற்குத் தமிழர் நாட்டுப்புறக் கலைகள் பாடம் எழுதுவதற்கு அக் குறிப்புகள் எனக்குப் பெரிதும் பயன்பட்டன. சிங்களத்தில் வெளிவந்துள்ள பத்தினி படம் குறித்து அறிமுகம் செய்தார். சிங்கள இலக்கியக் கலை வடிவங்களையும் அறிமுகம் செய்தார். இனிய பயணமாக இலங்கைப் பயணம் அமைவதற்கு மௌனகுருவுடன் பயணித்தமை ஒரு காரணம் எனலாம், விபுலாநந்த அடிகளார் ஆவணப்படப் பிடிப்பிற்கு

மீண்டும் இலங்கை சென்றேன். அப்பொழுது விபுலாநந்தர் அழகியல் கற்கைகள் நிறுவனத்தில் நடைபெற்ற பன்னாட்டுக் கருத்தரங்கில் கலந்துகொண்டு நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் குறித்து ஓர் ஆய்வுரை வழங்கினேன். பேராசிரியர் மௌனகுரு அவர்கள் பண்ணாராய்ச்சி வித்தகர் பாடல்களை அறிமுகம் செய்யும் வகையில், தமிழிசை ஆய்வுக்கு ஒரு பேராசிரியர் பணி அந்த நிறுவனத்தில் உருவாக்கப்பட வேண்டும் என்றும் அரிய உரையாற்றினார். பண்ணாராய்ச்சி வித்தகரின் பாடல் அமைப்பில் மௌனகுருவின் மாணவி ஒருவர் சிறப்பாகப் பாடித் தமிழிசைக்குப் பெருமை சேர்த்தார்.

விபுலாநந்த அடிகளாரின் வெள்ளைநிற மல்லிகையோ என்ற பாடலை நாங்கள் உருவாக்கி வருவதைப் பேராசிரியருக்குப் போட்டுக் காட்டி அவரின் ஒப்புதலையும் பாராட்டையும் பெற்றேன்.

இலங்கையில் நாட்டார் கலைக்குப் பல அறிஞர்கள் பாடுபட்டுள்ளனர் உழைத்துள்ளனர் எழுதியுள்ளனர். அவர்களுள் முதன்மையானவராக நான் சி. மௌனகுருவை அடையாளம் காண்கின்றேன். பழந்தமிழ் நாடக மரபுகளை உள்வாங்கிக் கொண்டு, காலத் தேவைக்கு ஏற்ப இராவணேசன் நாடகத்தைப் பல நெருக்கடிகளுக்கு இடையே இவர் மேடையேற்றியுள்ளமை பாராட்டிற்கு உரிய ஒன்றாகும். பல தலைமுறையைச் சேர்ந்தவர்கள் நடிக்கும் வகையில் புது மெருகட்டி இராவணேசன் தொடர்ந்து இலங்கைநாட்டில் நடிக்கப்பட்டு வருகின்றமை இந் நாடகத்தின் தேவையை வலியுறுத்தும். சி. மௌனகுருவின் நூல்களும், இவரின் மாணவர்களும் இவர்தம் நாடகப் பணியைத் தொடரோட்டமாக அடுத்த தலைமுறைக்குக் கொண்டுசெல்வார்கள் என்பது என் நம்பிக்கை.

மௌனகுரு ஒரு சகாப்தம்

இந்த பூமி பல மனிதர்களைக் கண்டு மகிழ்ந்து சிரித்துக் விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறது. அப்படியானவர்களில் ஒருவர்தான் மௌனகுரு என்றழைக்கப்படுகின்ற மாமனிதன். நான் இவரை எழுபதுகளில் கொழும்பில் சந்தித்திருக்கிறேன். பேராசிரியர் கைலாசபதி அவர்களுடன் அவர் வீட்டில் நான் கதைத்துக் கொண்டிருந்தபோது மௌனகுருவை நீர் ஒருதரம் சந்திக்கவேண்டும் என்று கூறி அவரே என்னைக் கூட்டிச் சென்று அறிமுகமும் செய்து வைத்தார்.

அந்தச் சந்திப்பின் பின் எமது தொடர்பு தொடர்ந்தது. எதை எடுத்தாலும் செவ்வனே செய்து முடிக்கவேண்டுமென்ற இம் மனிதரின் போக்கு எனக்குள் அப்போ பல அதிர் வலைகளை ஏற்படுத்தியது. கொள்கையால் பிரச்சினை களைச் சந்திக்கும் உத்திகளால் ஒன்று பட்டிருந்த நாம் பல பிரச்சினைகளை பல தடவை விவாதித்து முடிவு கண்டிருக்கிறோம் என்பதை நினைக்கும்போது அவை புகார் படர்ந்த நினைவுகளாகவே உள்ளன.

சிலவற்றை ஞாபகப்படுத்தவே முடியவில்லை. நாட்டின் போர்ச்சூழல் நாம் தொடர்ந்து சந்திக்கும் வாய்ப்பினை மறுத்துவிட்டது. நான் ஒரு பக்கமும் அவர் ஒரு பக்கமும் என்ற நிலை உருவாகிவிட்டது.

நான் அவரின் மாணவனல்ல.

நான் அவரோடு கல்வி கற்றவனல்ல.

ஆனால் இருவரும் ஒரு பாசறையில் அரசியலைப் புரிந்து கொண்டவர்கள். தோழர் என்ற பதத்துக்குச் சொந்தக்காரர்களாக இருந்தவர்கள். நாடகத்துறையில் இவர் சந்தித்த சிகரங்கள் ஏராளம். என் காலத்தில் இரண்டு நாடகப் பிரமாண்டங்களைச் சந்தித்திருக்கிறேன் என்று பெருமைப்பட்டதுண்டு.

“செத்ததற்குப்
பின்னால்
அது செய்தான்
இது செய்தானென
புகழாதீர்..”
இந்தப் பிரமாண்டம்
இன்னும் நீண்ட காலம்
வாழவேண்டும்.
இன்னும் சாதிக்கவேண்டும்.
சரித்திரம் இவர் பின்னால்
தடக்குப்பட்டு நிற்கவேண்டும்.

ஒருவர் இளையபத்மநாதன் என்னும் பத்தண்ணா. மற்றையவர் பேராசிரியர் மௌனகுரு. இவர்களுடைய ஆளுமைகளும் இரண்டு திசைகளே. இவர்கள் செல்லும் திசைகள் சமாந்தரமானவை அல்ல. ஆதலால் ஒரு நாள் சந்திப்பு நிகழும்.

அந்தச் சந்திப்பு இலக்கிய நாடகத் துறைக்கு ஒரு பெருவெளிச்சம் தரும் நிகழ்வாக இருக்கும் என்று நம்புகிறேன். பல வருடங்கள் மௌனகுரு அவர்களை நான் சந்திக்க வில்லை. நான் வெளியில் அவர் உள்ளில். அவர் பற்றிய செய்திகள் பத்திரிகையில் வரும்போது பார்த்து மகிழ்வேன்.

அவர் முற்றாக என்னை மறந்து விட்டிருந்தார். பலசோலி மனிதராயிற்றே. முகநூலில் அவரைக் கண்டேன். நண்பராக்க முயற்சித்தேன். பதிலில்லை. பல சந்தர்ப்பங்களை அரைகுறையாக அவருக்கு நினைவு படுத்தினேன். அவருக்கு ஏதோ ஒரு பொறி தட்டியிருக்கவேண்டும். பதில் வந்தது. நண்பராக ஏற்றுக்கொண்டார். ஒரு நாள் மட்டக்களப்பு வந்தபோது சந்தித்தேன். மனதுக்குள்

ஒருவிதமான சந்தோச அலை. அவர் என்னை அடையாளங்கண்டு கொண்டாரா புரியவில்லை.

ஆனால் நான் துள்ளிக் குதித்தேன். பல பழைய விடயங்களைக் கதைத்தோம். கந்தன் கருணையைப் பற்றிக் கதைத்தோம். மறக்க முடியாத அந்த நாட்களை மீட்டோம்.

மௌனகுரு அவர்கள் சாதாரணர் அல்லர். ஒரு இயங்கியல் பொருள் முதல் வாதி. துணிந்தவர். சிந்தனையாளர். அவருக்குப் பல பிரச்சினைகள் உருவானதாகக் கூறுவார்கள். அவருக்கு இவையெல்லாம் சாதாரணம். இராவணேசன் நாடகம் எத்தனை தலை முறைகளாக நடக்கிறது.

ஒரே நாடகப் பிரதியல்ல. ஒவ்வொரு தலை முறையும் ஒவ்வொருவிதமான கருத்து மாறுதல்களோடு புதிய கூத்தாகவே ஆடினார்கள் ஆடுகிறார்கள் ஆடுவார்கள். நாடகத்தை கூத்தை பாடசாலைகளுக்குள் நுழைத்தாரே - இதைவிட வேறென்ன வேணும்.

தன்னம்பிக்கை, அயராத தளராத இயக்கம் உறுதியான நெஞ்சம், உலகை துச்சமாகப் பார்க்கும் சிவப்பார்வை, இயங்குபவைகளை நிறுத்தும் கம்பீரக் குரல்.. இவைகளின் மொத்த உருவம்தான் மௌனகுரு. இந்த மலைக்கு ஒரு இதழை சமர்ப்பிக்கும் கொலினின் முடிவு நியாயமே.

புதுமைப் பித்தனின் வரிகள் 'ஞாபகத்துக்கு வருகின்றன. "செத்தற்குப் பின்னால் அது செய்தான் இது செய்தானென புகழாதீர்.." இந்தப் பிரமாண்டம் இன்னும் நீண்ட காலம் வாழவேண்டும். இன்னும் சாதிக்கவேண்டும். சரித்திரம் இவர் பின்னால் தடக்குப்பட்டு நிற்கவேண்டும்.

மகுடம் சந்தாவிபரம்

	உள்நாடு	வெளிநாடு
தனிப்பிரதி	ரூ.100.00	06 (US \$)
ஆண்டுச்சந்தா (தபால்செலவு உட்பட)	ரூ.500.00	25 (US \$)
இரண்டாண்டு சந்தா (தபால் செலவு உட்பட)	ரூ.900.00	50 (US \$)
ஆயுட்சந்தா	ரூ.20,000.00	500 (US \$)

சந்தாவை காசோலை மூலமாகவோ, மணி ஓடர் மூலமாகவோ அனுப்பலாம். மணி ஓடர் மட்டக்களப்பு பிரதம தபாலகத்தில் மாற்றக்கூடியதாக வி.மைக்கல்கொலின் என்ற பெயரிற்கு அனுப்புதல் வேண்டும்.

✳ எதுவித செலவுமின்றி சந்தா அனுப்பும் வழி, தங்கள் பகுதியில் உள்ள மக்கள் வங்கிக்கிளையின் W.Michaelcollin Peoples Bank. Town Branch, Batticaloa. சேமிப்பு கணக்கு இலக்கம் : 113-2-001-0-7728743 என்ற கணக்கில் வைப்பு செய்து, வைப்பு செய்த வங்கி ரசீதை எமக்கு அனுப்புதல் வேண்டும்.

✳ ஆயுட் சந்தா செலுத்துபவர்களுக்கு "மகுடம்" பப்ளிகேஷன் பிரைவட் லிமிட்டெட் சகல வெளியீடுகளும் இலவசமாக அனுப்பி வைக்கப்படும்.

✳ மகுடம் விளம்பர விபரங்களைத் தெரிந்து கொள்ள ஆசிரியருடன் தொடர்பு கொள்ளவும்.

- ஆசிரியர் -

தமிழர் கலைகளை மீட்டெடுத்தவர்

மௌனகுரு சேர் எப்போதும் என்னுடன் இருப்பவர். மனதில் மட்டும் அல்ல நஜத்திலும்தான்.

1998 பின்னரைப்பகுதி, கிழக்குப்பல்கலைக்கழகத்தின் பிரதான மண்டபத்தில் எமக்கான பாடங்களை தெரிவு செய்வதற்கான முன்னோடி வகுப்புக்கள் நடக்கின்றன. அரசியல், பொருளியல், புவியியல், தமிழ், தர்க்கவியல், சமூகவியல் என அனைத்துப் பாடங்களின் விரிவுரைகளும் நடந்துகொண்டிருக்கின்றன.

அடுத்த பாடம் நுண்கலை. முதல் முதலாக ஒரு பேராசிரியரின் விரிவுரை நடைபெறப்போகிறது என்று எல்லோரும் நெட்டி முறித்து நிமிர்ந்து தயார் நிலையில் இருக்கிறோம். பேராசிரியர் விரிவுரை எல்லோருக்கும் புரியாது, பிரதானமாக எனக்குப்புரியாது என்பதே என் நம்பிக்கை.

பேராசிரியர் வருகிறார். கையில் ஒரு மாக்கரும், இரேசருமாக உள்ளே வருகிறார்.

நாங்கள் புன்னகைக்கவும் இல்லை. மௌனம் மட்டுமே. முற்றிலுமாகப் புன்னகைத்தபடி சேர் கேட்ட கேள்வி "என்ன நடக்குது" "எப்பிடி இருக்கிறீங்கள்" உடனே யாரும் பேசவில்லை. பூனைக்கு மணிக் கட்டும் அதே பிரச்சினைதான். ஆனாலும் அது நீடிக்கவில்லையே. ஓரிரு நிமிடங்களில் எல்லோரும் ரிலாக்ஸ் ஆகிவிட்டோம். பரஸ்பர உரையாடல்கள் ஆரம்பித்து விட்டன. எல்லோரும் புதிய மாணவர்கள். பகிடிவதையால் பதம்பார்க்கப்பட்ட அஞ்சியவன் கண்ணுடையோர்.

மௌனகுரு சேரின் விரிவுரையை கேட்டுக்கொண்டிருக்கும் போதுதான் நாங்கள் பாதுகாப்பான ஒரு பல்கலைக் கழகத்தில்தான் இருக்கிறோம் எனும் உணர்வு வந்தது. முதல் விரிவுரை ஆதிகால மனிதனும் கலைகளும் பற்றியது. மிக இலகுவானதும் தெளிவானதுமான ஒருமணிநேரம். நான் அப்போது புரிந்து கொண்டேன் ஒரு பேராசிரியரிடம் கற்பதுதான் செறிவானதும்

இலகுவானதும் என்று. பேராசிரியரின்

விரிவுரை கேட்கும்வரை

நுண்கலைத்துறைக்கு செல்லும்

திட்டம் என்னிடம் இருக்க வில்லை.

விரிவுரை முடிந்தபின் செல்வது பற்றிய சந்தேகம் இருக்கவில்லை.

PUBLIC LIBRARY
JAN 1998

இப்போது நான் ஒரு நுண்கலை மாணவன். எங்கள் காலத்தில் நுண்கலைத் துறையில் பயில்பவர் கள் கொடுத்து வைத்தவர்கள். எமக்கென தனியான ஆய்வுகூடமும் ஒரு பேராசிரியரும் இருந்ததால் நாங்கள் மற்றைய மாணவர்களில் இருந்து சற்று வேறுபட்டவர்கள். நுண்கலைத்துறை மாணவர்கள் எப்போதும் எங்கள் துறை வட்டாரத்துள்ள்தான் இருப்போம்.

செயல்முறைக் கல்விதான் எங்களிடம் அதிகம். மேலைத்தேய நாடுகளின் கல்வி முறைபோல. நுண்கலைத் துறை மாணவர்களுக்கு மட்டும் எப்படி இதனை வசதிகளைக் கொடுக்கமுடியும் என்று ஏனைய துறை மேலாளர்களும் மாணவர்களும் கடிந்ததால் எமக்கு இன்னும் மிடுக்கேறியிருந்த காலமது.

கலைகள் என்பவை என்ன, எப்படி வந்தன, கலை வரலாறு, ஏன் எமக்கு கலைகள், அவற்றை எப்படி நம் மக்களுக்காக பயன்படுத்துவது என்று நிறையக் கற்றோம்.

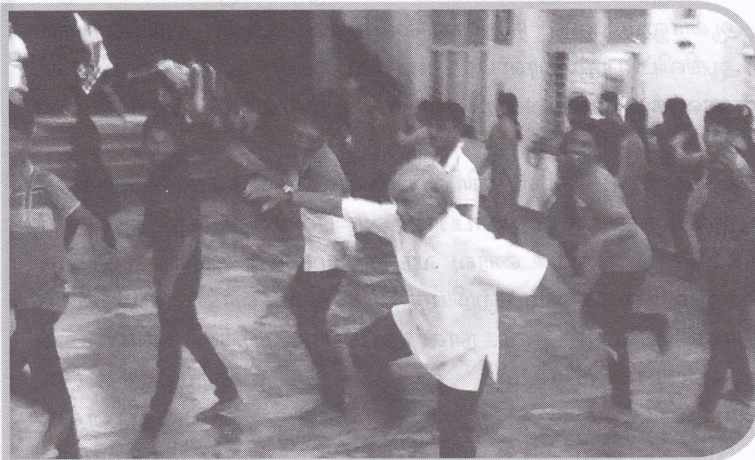
நம்மூர்ப் பாடல்களிலிருந்து தொழிற்பாடல்கள், அங்கதப் பாடல்கள், விளையாட்டுப்பாடல்கள், கூத்துப்

வர்க்க, சாதி வேறுபாட்டினால் சிதைந்துகொண்டிருந்த தமிழர் கலைகளை பல்கலைக்கழகத்தினுட் கொண்டுவந்து சேர்த்ததன்மூலம் மீட்டெடுத்தார் பேராசிரியர். சாதிரீதியில் தள்ளிவைக்கப்பட்டிருந்த பறைவாசிப்பவர்களான பறையர் எனும் பிரிவினரை பறைமேள கலைஞர்கள் என்று தன் மாணவர்களுக்கு அறிமுகம் செய்தார்.

பறையின் இசையை ஒரு தமிழர் கலையாக முதன் முறையாக நாங்கள் பார்த்தோம். பறை இசைப்பதை நிறுத்தி சாதிக் கொடுமையிலிருந்து பறை கலைஞர்கள் வேறுதொழில்களுக்கு சென்றுகொண்டிருந்த சமகாலத்தில் கிழக்குப்பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் பறையை தமது கையில் எடுக்கும் நிலை உருவானது. இது என்னை மிகவும் கவர்ந்தது.

பேராசிரியரின் அறிவுரையுடனும் ஆசிரவாதத்துடனும் பல்கலைக்கழக நிகழ்ச்சிகளில் பறையைத் தோளில் போட்டபடி ஆசை தீர் வாசித்து அனுபவித்தேன்.

என் ஆசானானின் புன்சிரிப்பை எனது திடமாக எண்ணி இன்னிய அணியின் தலைமை சாரதியாக நின்று

வர்க்க, சாதி வேறுபாட்டினால் சிதைந்துகொண்டிருந்த தமிழர் கலைகளை பல்கலைக்கழகத்தினுட் கொண்டுவந்து சேர்த்ததன் மூலம் மீட்டெடுத்தார் பேராசிரியர்.

பாடல்கள் அனைத்தையும் சேர்த்துத்தந்தார் பேராசிரியர். நம்மூர்க்குத்துக்களில் இருந்து வடமோடி தென்மோடி வசந்தன் பறைமேளக் கூத்துக்களை வரையறை செய்து ஆவணப்படுத்தித் தானே அவற்றை ஆடிக்காட்டிக் கற்றுத் தந்தார்.

அண்ணாவிமார்களையும் பறைமேளக் கலைஞர்களையும் கௌரவமாக அழைத்துவந்து அவர்கள்மூலம் நம்மூர்த்தாளக்கட்டுகளைச் செம்மையாகக் கற்பதற்கு வழிசெய்து தந்தார்.

தயார் செய்யப்பட்ட மாணவர்களை வைத்து கிழக்கிசை எனும் இசைக்கோர்வையை உருவாக்கினார். இந்த இசைக்கு பின்னணியாக மத்தளம் பறைபோன்ற வற்றையும் இணைத்து அறிமுகம் செய்தார்.

நம்மூர் இசையையும் நடனத்தையும் இணைத்து இன்னிய அணி ஒன்றை உருவாக்கினார்.

தப்பட்டை எனும் நம்மூர் வாத்தியத்தை வாசித்தபடி சுற்றிச் சுற்றி ஆடி பார்த்திருந்தவர்களை வியப்படையச் செய்திருக்கிறேன்.

என் தம்பி மோகனதாசனும் நானும் பெருந்திரளான மாணவர்கள், கல்வியாளர்கள் முன் மேடையேறி மிடுக்குடன் நின்று பறைச் சமர் நடத்தினோம். மேடையின் நாயகர்களானோம். அணை திறந்த வெள்ளமானது எங்கள் சொந்தக் கலையின் மீதான வேட்கையின் வெளிப்பாடு.

நான் களுவாஞ்சிசூடியைச் சேர்ந்தவன், என் ஊர்மக்கள் தாம் வேளாளர் சாதியினர் என்று தம்மை இனம் காண்பவர்கள். அவர்கள் எண்ணப்படி சாதிப்படி முறையில் வேளாளரும் பறையரும் எதிர் எதிர் துருவங்களில் இருப்பவர்கள் எனும் கருத்தும் நான் அறியாத ஒன்றல்ல.

ஆனாலும் இற்றைவரை நான் பறைதூக்கியமைப் பற்றி எவரும் என்னிடம் பேசியதில்லை. அதற்கான உடனடி

காரணம் அது ஒரு பல்கலைக்கழக விடயம் என்பதுதான் என எண்ணுகிறேன். நான் வெளிநாடு வந்தபின்னர், 2009 இல் களுவாஞ்சிசுடி கண்ணகை அம்மன் கோவில் ஊர்ச்சுற்றுக் காவியத்தை ஒலிவடிவில் பதிவு செய்து பேராசிரியருக்கு சமர்ப்பணம் செய்து லண்டனில் வெளியிட்டிருந்தேன். அந்தக் காவியத்துக்கு ஆரம்ப இசையாக முதலாவதாக பறை மேளத்தையும் அடுத்து பறையுடன் வாசிக்கப்படும் செனாய் எனும் குழலையும் பறையர் பிரிவினர் வாசிக்கும் அதே மெட்டில் வாசித்திருந்தேன்.

கடந்த 8 வருடங்களாக இக்காவியம் எனதூர்க் கோயில்களிலும் வீடுகளிலும் வெள்ளிக்கிழமைகளில் இசைக்கப்பட்டு வருகிறது. அதாவது கோயிலுக்கும் வீட்டுக்கும் வெளியே இருந்து இசைக்கப்பட்ட இக் கலைகள் தற்காலம் எம்முறில் உள்ளோக்கி நகர்ந்திருக்கின்றன. அது பேராசிரியரது அறுவடையாகும்.

என் ஆசானை சந்திக்கும்வரை, கர்நாடக, தென்னிந்திய சினிமா இசைகள்தான் தமிழருக்கு இருக்கும் இசை என்றெண்ணியிருந்தேன். அவற்றையே பாடியும் இசைத்தும் மகிழ்ந்து வந்தேன். பெரியதொரு மாற்றத்தை சேர் எனக்குள் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்.

பேராசிரியரின் கீழ் பல சந்தர்ப்பங்களில் ஹார்மோனிய கலைஞனாக இருந்திருக்கிறேன். 2000 ஆம் ஆண்டு முதல் இராவணேசன் மரபுவழி நாடகத்தில் மிகுந்த விருப்போடு என் நண்பர்களும் நானும் பங்கேற்றிருக்கிறோம். இப்போதெல்லாம் அது ஒரு கனவு. அத்தனை அற்புதமான படைப்பு இராவணேசன்.

நாங்கள் பின்னணி இசைக்கலைஞர்களாக வேலை செய்தோம். சுருதி தவறாமல் அத்தனை பாடல்களையும் கட்டியங்களையும் மேடைப்படுத்துவதுதான் எங்கள் சவால்.

அதில் வெற்றியும் கண்டிருக்கிறோம். பவானி, கஸ்தூரி, வான்மதி, மேனகா, மேகலா மோகனதாஸ், பவானி அக்கா முதலான எம்முடன் சேர்ந்து பேராசிரியரும் பின்னணி வழங்குவார்.

மட்டக்களப்பு, வவுனியா, திருகோணமலை, யாழ்ப்ப

பாணம், கொழும்பு ஆகிய இடங்களில் மேடையேற்றப்பட்ட இராவணேசன் நாடகங்களுக்கு நாங்கள் இசை வழங்கியிருக்கிறோம். பஸ் பயணங்களும் தங்கல்களும் எங்களுக்குப் பெருங்கொண்டாட்டம். இராவணேசனில் வரும் பாடல்கள் வாழ்வில் மறக்கமுடியாதளவு இசைச் சுவை கொண்டவை, பேராசிரியர் ஒவ்வொரு தடவையும் ஆரம்பத்தில் பாடிக்காட்டி எம்மை தயார்படுத்தியதெல்லாம் என் கண்முன்னே நிற்கின்றன. சேர்!

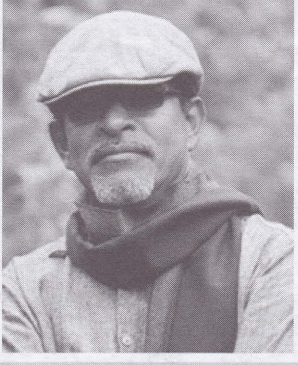
நீங்கள் எனக்கு ஒரு ஆசான் மட்டு மல்லவே. இன்னுமொரு தந்தை. பல்கலைக்கழக காலத்தில் மட்டுமன்றி இன்றுவரை எனக்கு ஒரு அன்பான தந்தை. தாங்கள் சித்ரா மிஸ்கடன் எனது திருமணத்தில் கலந்து எம்மை ஆசிரவ தித்ததை மறப்பேனா? நான் கருமையான காய்சலில் பல்கலைக்கழகம் செல்லமுடியாமல் வீட்டில் இருந்தபோது என்னை வந்து சுகம் விசாரித்து ஆறுதல் கூறியதை மறப்பேனா? நுண்கலைத்துறையில் விசேட கற்கை நெறி கற்கும் வாய்ப்பை பெற்றுத் தருவதற்காக நீங்கள் செய்த முயற்சிகளை மறப்பேனா? எனக்கு நல்வழிகாட்டி ஒரு விரிவுரையாளனாக்கியதை மறப்பேனா? என்னுடைய வேண்டுகலை ஏற்று நான் வெளிநாடு வருவதற்கு நீங்கள் செய்த பரிந்துரையை மறப்பேனா?

தந்தையாரை இழந்தபோது என் சோகத்தில் வந்து கலந்துகொண்டு ஆறுதல் கூறியதை மறப்பேனா? எனது இந்நாள் வாழ்க்கையில் என்னைத் தட்டிக்கொடுத்து சாதனைகள் செய்யத்தூண்டுவதை மறப்பேனா? இல்லை என் மனைவி பிள்ளைகளையும் தங்களது பிள்ளைகளாக நினைத்து எப்போதும் வாழ்த்துவதை மறப்பேனா?

தாங்கள், மாணவர்கள் எமக்கு காட்டிய அன்பிற்கும் ஆதரவுக்கும் நாங்கள் எப்படி கடன் தீர்க்கப்போகிறோம் சேர்?

நீண்ட நெடுங்காலம் நீங்கள் எமக்கு வேண்டும் சேர். தங்களுக்கும் தங்கள் குடும்பத்தினருக்கும் இறைவன் எப்போதும் துணையாக இருக்கவேண்டும் என இறைவனை பிரார்த்திக்கின்றேன்.

**பாலகருமார் -
(லண்டன்)**

1977ல் நான் யாழ்ப்பாண பல்கலைக் கழகம் சென்றபோது முதன் முதல் அறிமுகமாகிய நாளிலிருந்து இன்று நாற்பது வருசம் கடந்தும் என் ஆசானின் வழி காட்டல் இப்போதும் தொடர்கிறது. நான் எப்போதும் அவருக்கு மாணவந்தான் எல்லைகள் கடந்து நீளும் நட்பும் உறவும்.

நாடகம் பற்றிய புரிதலை வேறொரு தளத்துக்கு நகர்த்த யாழ்ப்பாண பல்கலைக் கழகத்தில் அவர் இயக்கிய இரண்டு நாடகங்களில் நடித்தமை அவர் அந்த காலங்களில் தந்த பயிற்சிகள் புதிய பார்வைகளை என்னில் பதிய வைத்தன.

புதியதொரு வீட்டில் எடுத்துரைஞராக நான் நடித்தது என்னுள் இருந்த வித்தியாச முகம் கொண்ட நடிக்கணை வெளிப்படுத்தியது. சங்காரம் கூத்து வடிவ நவீன அரங்கில் என்னை நடிக்க வைத்தது எனக்கான புதிய நடிக முகம் உருவானது. நடப்பின் பல்வேறு நிலைகள் அவரது பயிற்சிகளின் மூலம் அறிய எனக்கு சந்தர்ப்பமாய் அமைந்தது.

கூத்து மீளுருவாக்கத்தின் தந்தையாக

பேரா. மௌனகுரு

அன்றய நாட்களில் யாழ்ப்பாணத்தின் முக்கிய நாடகர்கள் பேராசிரியரின் மூலம் அறிமுகமானார்கள். தாசிசியஸ், குழந்தை சண்முகலிங்கம், அரசையா, ஏ.ரி. பொன்னுத்துரை, தர்மலிங்கம், பிரான்சிஸ் ஜெனம் என இன்னும் பலர்.

நாடகத்தால் நாம் உயர்ந்தோம். பேராசிரியர் சிதம்பரநாதன் நாடகத்தில் அறிமுகமானது புதியதொரு வீட்டில்தான். அது போல இன்று ஈழத்து தமிழ் நாடக அரங்க சூழலில் பெரும்

ஆளுமைகளாக இனம் காணப்படும் பலர் பேராசிரியரின் அறிமுக நடிகர்களே.

நான் ஆசிரியராக கடமையாற்றிய காலங்களில் நவீன நாடகங்களையும் கூத்துகளையும் மேடையிட்டு அகில இலங்கை மட்டத்திலும் மாவட்ட மாகாண மட்டத்திலும் பல வெற்றிகளைப் பெற்றேன். பேராசிரியரிடம் பெற்ற பயிற்சிகள் எனக்கு பெரும் துணையாய் அமைந்தன.

கிழக்குப் பல்கலைக் கழகத்தில் விரிவுரையாளராக

ஈழத் தமிழ் அரங்கு அதன் இயங்கு நிலையில் பேராசிரியரின் பங்கு மிக காத்திரமானது. கூத்து மீளுருவாக்கம் என்ற சொல்லாடல் பேராசிரியர் மௌனகுருவிடமிருந்தே தொடங்குகிறது. அதன் பல் பரிமாணங்களும் அறிந்தவர் அவர்.

நுண்கலைத் துறையில் இணைந்த போது என் திறன்களை நெறிப்படுத்தும் வழிகாட்டியாய் நண்பனாய் தோழனாய் குடும்ப உறவாய் பல பரிமாணங்கள் கொண்டது எங்கள் உறவு.

கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம் கொண்டாட வேண்டிய பேராசிரியர் அவர். பல்கலைக் கழகம் பெருமை கொள்ளத் தக்க அளவு உலக அளவில் தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் அறியும் வகையிலான செயற்பாடுகள் அவர் தலைமையில் முன்னெடுக்கப் பட்டன.

நாங்கள் இருவரும் இணைந்து பயணித்த நாட்கள் அற்புதமானவை. இருவரும் முற்போக்கு எண்ணங்களிலும் அதன் நடைமுறைகளிலும் மிகுந்த நம்பிக்கை கொண்டவர்கள். மாக்கியத்தை எங்கள் அரசியல் முகமாக இப்போதும் எப்போதும். இருவருமே பேராசிரியர்.கா.சிவத் தம்பி, பேராசிரியர்.க.கைலாசபதி, பேரா.ச.வித்தியானந்தன் வழி வந்த மாணவர்கள். அவர்கள் கல்விப் பாரம்பரியத் தையும் முன்னெடுப்புகளையும் மதித்து தமிழ் சிந்தனை மரபில் புதிய மாற்றங்களினூடு பயணிப்பவர்கள்.

கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தின் கலாசார தமிழ் அடையாளத்தின் முகமாக திகழ்ந்தவர் பேராசிரியர். மௌனகுரு.நானும் அவரும் பல்கலைக் கழகத்தில் பல புதிய மாற்றங்களுக்கு வித்திட்டோம். அவை பல திட்டமிட்ட வேலைத் திட்டங்களால் முன் நகர்த்தப்பட்டன.

உலக நாடக தின விழாக்கள், புதிய ஆய்வுக் களங்கள், கிழக்கு மாகாணம் பற்றிய பண்பாட்டு தேடல்கள் புதிய அரங்கப் பண்பாடு, இன்னியம், கூத்து மீட்டுருவாக்கம் பற்றிய கருத்துரு, கூத்தினை பாடத்திட்டத்தில் இணைத்தமை, சுவாமி விபலானந்தா இசை நடனக் கல்லூரியை பல்கலைக் கழகத்துடன் இணைக்க எடுத்த முயற்சிகள் என பல தளங்களிலும் எங்கள் செயல் பாடு ஒருங்கிணைந்திருந்தது.

கிழக்குப் பல்கலைக்கழக கலை கலாசார பீடம் வசதிகளற்ற சூழ் நிலையில் இல 50 புதிய வீதி மட்டக்களப் பில் இயங்கிய போது பல்கலைக் கழகத்துக்கு கட்டிடங்கள் முக்கியமல்ல செயல்பாடுகளே முக்கியம் என செயல் திறன் மிகுந்த ஒரு மாணவர் பரம்பரை கலைப் பீடத்தில் உருவானது அவர்களே இன்று மட்டக்களப்பின் கிழக்கு மாகாணத்தின் முன்னணி கல்வி கலாசார ஆளுமைகளாக தொழிற்படுகின்றனர்.

பலரது முகவரிகள் இன்று அர்த்தமுடையதாக மாறுவதற்கு பேராசிரியரே காரணமாகியுள்ளமையும் அந்த முகங்களே இப்போது எதிர் முகங்களாக மாறியமை ஒரு முரண் நகைதான்.

உலகப் பல்கலைக் கழகங்களின் வரலாறு மிக நீண்டது புதிய ஆய்வுகளும் கண்டுபிடிப்புகளும் பல்கலைக் கழகங்களின் தரத்தை நிர்ணயிக்கும் பல்கலைக் கழக வரலாற்றில் ஒரு பேராசிரியருக்கு கீழ் ஆய்வு செய்யும் ஒருவர் அந்த பேராசிரியரின் கீழ் ஆய்வு மேற்கொள்ளும் போது அவரையே விமர்சித்து உயர் பட்டம் பெற்றமை வரலாற்றில் பார்க்க முடியாது அது இங்கு நிகழ்ந்திருக்கிறது.

ஈழத் தமிழ் அரங்கு அதன் இயங்கு நிலையில் பேராசிரியரின் பங்கு மிக காத்திரமானது. கூத்து மீளுருவாக்கம் என்ற சொல்லாடல் பேராசிரியர் மௌனகுருவிடமிருந்தே தொடங்குகிறது அதன் பல பரிமாணங்களும் அறிந்தவர் அவர்.

இன்று இளம் சந்ததியினருடன் அவர் நடத்தும் அரங்க கூடம் அதன் செயற்பாடுகள் ஈழத் தமிழ் அரங்கின் எதிர்கால போக்குகளுக்கும் செயல் பாடுகளுக்கும் ஒரு களமாக அமைகிறது என் ஆசானுக்கு வாழ்த்துகள்.

கமத இலக்கியம்

நோ. இராசம்மா - கனடா

பேராசிரியர் மௌனகுருவுக்கு வாழ்த்து

முத்தமிழ் கலையை முறையாகத் தோய்ந்த முது கலைஞன். மௌனமாய் இருந்து கவி எழுதி மௌனகுருவாய் பேராசானாக வித்தகனாக பல் கலை பலவும் தேர்ந்து ஆயிரமாயிரம் மாணவர்களுக்கு அறிவுட்டி பாயிரம் படைத்து நூல் பல ஆக்கி நுழைபுலன் படைத்த பேராசிரியன் நாடக கலையில் கூத்தின் வடிவம். ஊடகங்களும், மேடைகளுமே தேடலோடு வல்லமை கொண்ட திறனாய்வாளன். என்னைத் தொட்ட சார்வாகன் பலரின் சிந்தனைத் தேரிலேறினான். பல உண்மைச் செய்திகளை சார்வாகன் ஊடாக வெளிப்படுத்திய துணிவு மௌனகுருவுக்கு மட்டுமேயுண்டு

தாமரைத்தீவானின் பொன்னகம் மீட்போம் கவிதை நூல் வெளியீட்டு விழாவில் நாற்பது ஆண்டுகளுக்குப்பின் கவிஞர் நாம் ஒன்றாகச் சந்திக்கின்றோம். என் கவிதை நூலுரு பெற ஒரு பலம் கிடைக்கிறது. வாழ்த்துகின்றேன் பேராசான் மௌனகுருவைப் போற்றுகிறேன். மணிவிழா பவளவிழாவாக நூற்றாண்டு விழாக்கான நிறைவான ஆசி வேண்டி வாழ்த்துகிறேன்.

அன்புடன் கல்முனை

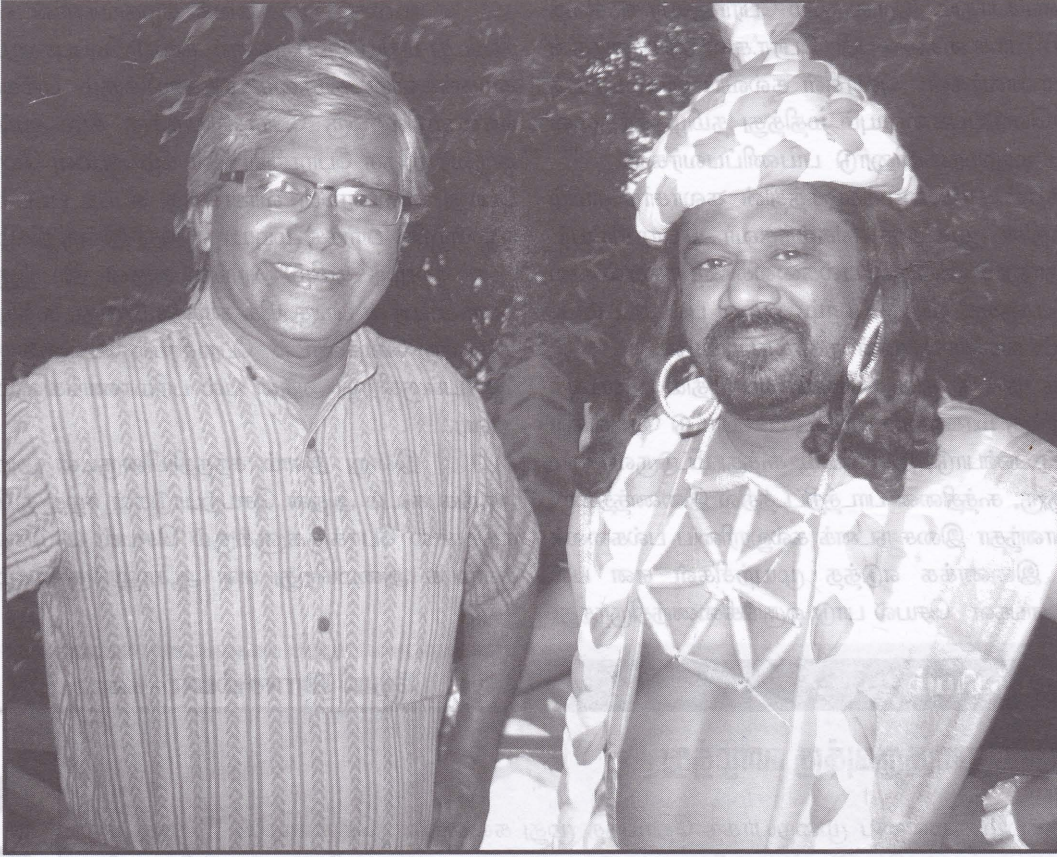
நோ. இராசம்மா

(திருமதி. இராஜி சண்முகநாதன்)

பேரா சி. மௌனகுருவும் இந்திரஜித் தும்

வெ. தவராஜா (ராஜாத்தி)

1986

நான் யாழ் பல்கலைக்கழகத்தில் இரண்டாம் ஆண்டில் படித்துக் கொண்டிருந்தேன் அந்த காலகட்டத்திலே பேராசிரியர் சி.மௌனகுரு அவர்கள் மட்டக்களப்பின் சுத்தினுடைய ஆட்டங்களை பல்கலைக் கழக மாணவர்களுக்கு கற்பித்துக் கொண்டிருந்தார். நானும் இணைந்து கொண்டேன் ஆனால் என்னால் தொடரமுடியவில்லை சுத்தின் ஊற்று வாயாயிருக்கின்ற மட்டக்களப்பான் சுத்தரட்டத்திலே தோற்றுத்தான் போனான் அன்று. ஆனாலும் பேராசிரியரது தயாரிப்புக்களான மழை (நிருத்திய நாடகம்), சக்தி பிறக்குது, வேடனை உசுப்பிய வெள்ளைப்புறாக்கள்(சிறுவர் நாடகம்) போன்ற நாடகங்களினால் கவரப்பட்ட நான் குழந்தை ம. சண்முகலிங்கம் திரு.கே.சிதம்பரநாதன் பேராசிரியர் சேர்ந்து தயாரித்த மண்குமந்த மேனியர் நாடகத்திலே நானும் நடிகனானேன் பின்னர் மாயமான் வீதி நாடகம் யாமார்க்கும் குடியல்லோம் வீதி நாடகத்திலும் பங்கேற்றேன் வாழ்நாளிலே மறக்க முடியாத இனிய காலமது.

சுத்தின் ஆட்டமும் பாடலும் எனக்கு ஒத்துவரவில்லையாயினும் எனது உள்கிடக்கை சுத்து எனக்கு பரிட்சயமானது போல உறுத்திக் கொண்டே இருந்தது இதற்கு காரணம் எனது தந்தையாராகவிருக்கலாம் என நினைக்கிறேன் எனது சிறுவயதிலே என்னை உறங்க வைப்பதற்கு சுத்துப் பாட்டினைப்பாடி தூங்க வைத்த ஞாபகமிருக்கின்றது அந்த பாட்டும் ஞாபகம் வருகின்றது

“மாணைப் பிடித்து தாருமே”
என் பிராண நாதா
அந்த மாணைப் பிடித்து தாருமே
மாணைப் பிடித்து தாருமே
என் பிராண நாதா
அந்த மாணை புள்ளி
மாணைப் பிடித்து தாருமே

1995 ஆம் ஆண்டிலே உதவி பிரதேச செயலாளராக ஆரையம்பதி பிரதேச செயலகத்திலே கடமையை பொறுப்பேற்ற பின்னர் அந்த ஊரவர்களும் உறவினர்களும் எனது அப்பா ஒரு சுத்துக்கலைஞன் என்றும் அவர் அனேகமாக பெண் வேடமேற்று நடப்பவரென்றும் கூடியபட்சம் திரௌபதை வேடமேற்று சுத்தாடியதன் காரணமாக வெள்ளத்தம்பி எனும் அவரது பெயரை திரௌபதை வெள்ளையன் என்றும் அழைத்ததாகவும் கூறியவேளைதான் நானும் எனது அப்பாவின் சுத்து கதையின் ஈடுபாட்டை அறிந்தேன் எனது அப்பா ஒரு சுத்துக் கலைஞனென்றும் நான் ஒரு சுத்துக் கலைஞனின் மகனென்றும் பெருமைப்பட்டுக் கொண்டேன் இது வேறுகதை இத்துடன் விட்டுவிடுவோம்

இத்தகைய தொடர்பின் காரணமாகவோ என்னமோ மீண்டும் 16 ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் 2000ம் ஆண்டிலே இராவணேசன் வடமோடி நாடகத்தினை அரங்கேற்றும் முயற்சியிலே பேராசிரியர் அவர்கள் ஈடுபட்டவேளை தன் முயற்சியிலே தளராத வேதாளம் மீண்டும் முருங்கை மரத்தில் ஏறியது போல நானும் இணைந்து கொண்டேன்.

“என்ன தவம் செய்தேனே இங்கிவரை நான் என் குருவாகப் பெறுவதற்கு”
நான் அவரது உடல் அசைவுகளுக்கு கட்டுப்பட்டவன் அவர் ஆட்டத்தின்போது கைகளையும் கால்களையும் விசாலித்து நகர்த்துகின்ற அழகை அவருக்கு தெரியாமலேயே கொள்ளையடித்துதான் எனது ஆட்டத்தை பழகினேன் இந்திரஜித்தானேன்.

பயிற்சி பெற்றேன் ஆடினேன் பாடினேன் நடத்தேன் இந்திரஜித்தானேன் நான் பேராசிரியர் நெறியாள்கையில் உருவான இராவணேசன் நாடகத்திலே இந்திரஜித்தாக இடம் பிடித்தது ஒரு பெரிய சுவாரசியமான கதை அதை நான் உங்களுடன் பகிர்ந்துதான் ஆக வேண்டும்

இராவணேசன் நாடகத்துக்காக மட்டக்களப்பு ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரியிலே ஆறுமாதகாலப் பயிற்சி ஆறுமாத கால பயிற்சியின் போது ஒரு மாதத்திலேயே என்னுடைய அபார திறமையினை பேராசிரியர் கண்டுவிட்டார் எது என்ன வென்றால் எனக்கு சுத்தின் ஆட்டமும் வராது பாடலும் வராது என்பதுதான் ஆனால் என்னிடமிருந்த நடப்புத் திறனை கண்டு கொண்ட பேராசிரியர் அவர்கள் எனக்கு இந்திரஜித் பாத்திரத்தினையும் வழங்கி எனக்காகவே ஆடலையும் பாடலையும் உருவாக்கி என்னை பயிற்றுவித்தார் கல்லை செதுக்கி சிற்பம் செய்வதுபோல தங்கத்தை உருக்கி ஆபரணம் செய்வதுபோல களிமண்ணை பதப்படுத்தி பாத்திரம் செய்வதுபோல என்னைப் படைத்தார் பேராசிரியர் , நான் இந்திரஜித்தானேன், நான் ஒரு பரம்பரை சுத்துக்காரன் எனும் கருத்துக்கணிப்புக்குள்ளேன் இதற்கு காரணம் போராசிரியர் சி. மௌனகுரு அவர்கள் அவர்களுடைய அனுபவ முதிர்ச்சியும் கலையை கலைஞனை கையாளும் யுத்தியுமே பேராசிரியரது இத்தகைய திறமையே என்னையும் என்னுடன் பலரையும் சுத்துக் கலைஞனாக்கியது.

பேராசிரியரிடம் நான் கண்ட பல திறமைகளில் இன்னுமொன்று விருப்பமும் ஈடுபாடுமுள்ள எந்தவொரு மனிதனையும் கலைஞனாக்குகின்ற திறன். இதற்கு நானே நல்ல உதாரணம் நான் சுத்தும் ஆடுவேன் எனப் புகழ்ந்து சொல்வதற்கு பேராசிரியர் மட்டுமே காரணம். பேராசிரியர் கடல் அவருள் முழுகினால் முத்தெடுக்கலாம்

“என்ன தவம் செய்தேனே இங்கிவரை நான் என் குருவாகப் பெறுவதற்கு” நான் அவரது உடல் அசைவுகளுக்கு கட்டுப்பட்டவன் அவர் ஆட்டத்தின்போது கைகளையும் கால்களையும் விசாலித்து நகர்த்துகின்ற அழகை அவருக்கு தெரியாமலேயே கொள்ளையடித்தான் எனது ஆட்டத்தை பழகினேன் இந்திரஜித்தானேன்.

பேராசிரியர் தனது நாடகங்களுக்காக பாத்திரங்களை தெரிவு செய்வதிலே அவர் பயன்படுத்தும் யுக்திகளை எவராலும் எடைபோட முடியாது இராவணேசனிலே இராவணன், மண்டோதரி, சும்பகர்ணன், இலக்குமணன் இந்திரஜித் எனும் ஒவ்வொரு பாத்திரமும் பேராசிரியரால் செதுக்கி தெரிவு செய்யப்பட்டவை ஒவ்வொரு படைப்பிலும் புதிது புதிதாக கலைஞர்கள் மாறினாலும் பாத்திரத்தெரிவு கனகச்சிதமாகவேயிருக்கும்.

ஆரம்பத்தில் கூத்தாட்டப் பயிற்சிகள் கூட்டமாகவே நடைபெற்றது கூட்டத்தோடு கூட்டமாக எனக்கும் இன்னும் சிலருக்கும் பயிற்சி அளிக்க முடியாது என்பதனை நன்குணர்ந்த பேராசிரியர் என்னையும் மற்றவர்களையும் தனித்தனியாக அவரது இல்லத்துக்கழைத்து ஆட்டத்தையும் பாடலையும் சொல்லித்தருவார் இதில் சிறப்பம்சமென்னவென்றால் வடமோடி ஆட்டம் தனிச் சிறப்புக் கொண்டது அத்தகைய தனிச்சிறப்பு மாறாமல் என்னால் முடிந்தபடி ஆடுவதற்கு பாடுவதற்கு பயிற்றுவிக்கின்ற திறமைதான் இதுவும் பேராசிரியரினால் மட்டுமே முடியக்கூடிய காரியம் அதற்கு மேலாக என்னதான் பிழைவிட்டாலும் சினந்து கொள்ளாமல் திரும்பத் திரும்ப சொல்லித்தரும் பண்பு அவரிடமுள்ளது தான் எதிர்பார்க்கின்ற ஆட்டமும் பாடலும் நடிப்பும் உடலசைவும் இதன் அனைத்தினுமான அசைவும் கிடைக்கும்வரை பயிற்சி வழங்கிக்கொண்டேயிருப்பார் இதுவே அவரது படைப்புகள் வெற்றியையும் ஆதரவையும் பெறுவதற்கு காரணமாயிருக்கின்றது

தனது படைப்பு செய்நேர்த்தியாவிருக்க வேண்டுமென்பதிலே மிகவும் கவனமாவிருக்கும் தன்மை அவரிடமுள்ளது அதை அவரிடம் பழகும் போதுதான் புரியும் அவர் மட்டுமல் அவரது அன்பு மகன் சித்தார்த்தனும் எனக்கு ஆடலைக் கற்பித்தான். தனது தந்தையாருடைய அளிக்கை நேர்த்தியாவிருக்க வேண்டும் என்பதிலே சித்துவும் கவனமாயிருந்தான். எனது பிழைகளை சுட்டிக்காட்டி அவற்றைத் திருத்தி சீராக்க உதவினார் பேராசிரியரது மனைவி பேராசிரியை சித்ரலேகா மௌனகுரு அவர்கள். மொத்தத்தில் நான் பேராசிரியரது குடும்பத்தினால் கூத்தக் கலைஞரானேன் இச்சந்தர்பம் எல்லோருக்கும் கிடைப்பதில்லை நான் பாக்கியசாலி.

பேராசிரியரிடம் நான் கண்ட இன்னுமொரு சிறப்பு எந்த வேளையிலும் ஓய்வில்லாமல் உழைப்பது சோர்வென்பதே அவரிடம் இல்லை இரவு பகலென்று கால வரையறையுமில்லை அவரது செயற்பாடுகள் ஒவ்வொன்றும் அனைவருக்கும் பல படிப்பினைகளை கற்றுத் தந்தது கற்றுத் தந்துகொண்டிருக்கின்றது. இவருடன் கதைத்துக் கொண்டிருந்தாலே எமக்கும் நாடகம் நடிக்க வேண்டும், நாடகம் எழுத வேண்டும், நாடகம் தயாரிக்க வேண்டும் எனும் எண்ணம் தோன்றிவிடும். ஆனாலும் அவரைப் போல ஒரு துடிப்புள்ள இளம் கலைஞனாக எவராலும் இயங்க முடியாது இருக்கவும் முடியாது பேராசிரியர் ஒரு வாழ் நாள் இளம் கலைஞன்.

பேராசிரியரது படைப்புக்கள் அனேகமானவை பெண்நிலைச் சிந்தனை கொண்டதாகவேயிருக்கும் இதனை இராவணேசனிலும் வெளிப்படுத்தியிருந்தார் இராவணேசன் என்றாலே இராம இராவண யுத்தம் இராமனின் வெற்றி இராவணனின் தோல்வி தோல்விக்கு காரணம் பற்றியே அறிந்திருந்த எமக்கு புதிய தொரு பரிமாணமாகவே இச்சிந்தனை

தென்படுகின்றது. யுத்தத்தின் கொடுமை அதிலே பெண்களின் பாதிப்பு இழப்பு என்பவை பற்றி தெளிவாக காட்டியிருக்கின்றார். மண்டோதரி பாத்திரத்தை இப்படியும் கையாளலாம் என்பதை நன்குணர்ந்து நமக்கும் உணர்த்தியிருக்கின்றார். பேராசிரியர் ஒரு பல்கலைக் கழகம் அவரிடம் கற்பதற்கு நிறைய வேயிருக்கின்றது. முடிபுமானவர்கள் விருப்புடையவர்கள் முயற்சியுங்கள் முழுமையடைவீர்கள். அள்ள அள்ள குறையாத அமுத சுரபி பேராசிரியர் சி.மௌனகுரு அவர்கள். அமுதம் பருக வாருங்கள் நல்ல பலன் பெறுவீர்கள் அனுபவித்ததை சொல்கின்றேன். இது மிகைப்படுத்தலல்ல நிதர்சனம்.

பேராசிரியரது பன்முக தன்மையினை இவரது அறுபதாவது ஆண்டு நிறைவையொட்டி வெளியிட்ட மௌனம் மணிவிழா மலரினை தொகுக்கின்ற பொறுப்பு எனக்களிக்கப்பட்டு செயற்பட்ட வேளையிலே நான் உணர்ந்தேன் நாடக, கூத்துக் கலைஞராக அறிமுகமாகியிருந்த பேராசிரியருக்குள்ளே சிறுகதை எழுத்தாளன், நாவலாசிரியன், பத்தி எழுத்தாளன், மெல்லிசை பாடலாசிரியர், ஆய்வாளர் என பல பாத்திரங்கள் இருப்பதை அறிந்து ஆச்சரியப்பட்டேன் இவரது இத்தகைய பன்முகத்தன்மை அவருடன் நெருங்கிப் பழகுகின்ற சிலருக்கே தெரியும் மற்றும் பேராசிரியர் அவர்கள் அதிகபட்சம் நாடகத்துறையிலேயே ஈடுபட்டு நல்ல நாடகங்களை அளிக்க செய்வதனாலும் நாடகம் தொடர்பான ஆய்வுகளிலும் அதிக அக்கறை கொண்டிருப்பதனாலும் இது நிகழ்ந்திருக்கலாமென கருதுகின்றேன்.

பேராசிரியர் பற்றி சொல்லிக் கொண்டே போகலாம் ஆனாலும் இன்னுமொரு சந்தர்ப்பத்தில் தொடலாமெனும் நம்பிக்கையுடன் விடைபெறுகின்றேன் இவருடன் பழகக் கிடைத்த மையை பாக்கியமாகக் கருதி.

எனது இனிய நண்பரும் பேராசிரியருமான மௌனகுரு அவர்களை “கலைச் செம்மல்” சின்னையா மௌனகுரு அவர்களை நான் பாடசாலை நாட்களிலிருந்தே அறிவேன். கூத்து, நாடகம், கவிதை, ஆய்வு, ஆக்க இலக்கியம் ஆகிய சகல துறைகளிலும் அவர் ஆற்றியுள்ள பங்களிப்பு அளவிடற்கரியன. மட்டக்களப்பு வந்தாறுமுலை மகா வித்தியாலயத்தில் படிக்கும் நாட்களிலிருந்தே படிப்பிலும், கலைத்துறையிலும் மிக்க ஆர்வத்துடன் ஈடுபட்டு வந்ததை அவதானிக்க முடிந்தது.

பேராசிரியர் மௌனகுரு அவர்களுடன் நெருக்கமாகப் பழகும் வாய்ப்பு எனக்கு ஆயிரத்து தொளாயிரத்து அறுபத்தி மூன்றாம் ஆண்டிலிருந்து பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் படிக்கும் போது ஏற்பட்டது. நான் அங்கு செல்லும் போது தமிழ் சிறப்பியல் மூன்றாம் வருட மாணவனாக இருந்தார். பல்கலைக்கழகத்தில் பேராசிரியர் சுவீத்தியானந்தன் அவர்களின் வழிகாட்டலில் “கர்ணன் போர்” என்னும் வடமோடிக்கூத்தில் முக்கிய பாத்திரமான “கர்ணன் பாத்திரம்” ஏற்று தனது திறமையை வெளிப்படுத்தி பாராட்டுப் பெற்றார்.

பேராசிரியர் வித்தியானந்தனின் அடுத்த தயாரிப்பான “நொண்டிநாடகம்” தென்மோடிக்கூத்தில் நானும் பங்குபற்றும் வாய்ப்புக் கிப்டியது. மௌனகுரு அவர்கள் செட்டியாகவும் நான் “சொக்கன்” பாத்திரமேற்றும் நடத்தோம். செட்டியாருடைய கடையில் விற்பனையாளராக நான் நடத்தேன். இக்கூத்தில் நுணுக்கமான ஆட்டங்களும், இனிமையான பாடல்களும் நிறையவே இருந்தன.

பேராசிரியர் மௌனகுருவினைக் கலை உலாவில் இன்று பிரபல்யமாக்கியுள்ள “இராவணேசன்” கூத்து அடுத்த தயாரிப்பாக பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் மேடையேற்றப்பட்டது. இதில் பிரதான பாத்திரமாகிய “இராவணேசன்” பாத்திரத்தை மௌனகுரு அவர்கள் ஏற்று நடத்தார். நான் இக்கூத்தில் அண்ணாவியாருக்கு உதவியாக “சல்லரி” வாத்தியக் கருவியையும் கோரஸ்பாடும் பொறுப்பையும் ஏற்றேன். இராவணேசன் மரபுவழிக் கூத்தினை பின்னர் மௌனகுரு அவர்கள் பல உத்திகளைக் கையாண்டு நாடகப் பாணியில் சிங்கள ரசிகர்களும் கண்டு களிக்கும் வண்ணம் தயாரித்துப் பல மேடைகளில் அரங்கேற்றி வருகின்றார்.

காதனையாளன்

பேராசிரியர் மௌனகுரு

முதற் தயாரிப்பான “இராவணேசன்” கூத்து இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்திலும் மற்றும் யாழ்ப்பாணம், மன்னார், மட்டக்களப்பு ஆகிய மாவட்டங்களிலும் மேடையேற்றப்பட்டு அனேகரின் பாராட்டுதல்களைப் பெற்றது. பின்னர் தயாரிக்கப்பட்ட இராவணேசன் நாடகங்களில் “இராவணனாக எத்தனையோ பேர் நடித்தாலும் என்னைப் பொறுத்தளவில் மௌனகுரு அவர்கள் “இராவணனாக நடித்த நடிப்பு என்னை மிகவும் கவர்ந்ததோடு நினைவு கூரத்தக்க வகையில் அமைந்திருந்தது அவரது முக பாவனை, கண் அசைவுகள், தோள்களில் காணப்படும் வீரச் செறிவு கால்கள் சொல்லும் தாள அமைதி எல்லாமே மிகச் சிறப்பாக இருந்தன.

பேராசிரியர் மௌனகுரு அவர்கள் தனது கலாநிதிப் பட்டத்திற்குக் கூத்தையே தேர்ந்தெடுத்தார். “மட்டக்களப்பு மரபுவழி நாடகங்கள்” எனும் விடயப் பரப்பில் ஆய்வுகளை மேற்கொண்டு கலாநிதிப் பட்டத்தினைப் பெற்றார். இந்நூலில் வடமோடி, தென்மோடி கூத்துக்களில் சகல அம்சங்களையும் ஆட்டம், பாட்டு, தாளம், உடை, ஒப்பனை ஆகியனப்பற்றி பட விளக்கங்களுடன் ஆய்வு செய்துள்ளார். இந்நூலை எழுதுவதற்கு மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தின் பல பகுதிக் கிராமங்களுக்கும் சென்று பல அண்ணாவிமார்களையும், பெரியவர்களையும் நேரிற் கண்டு தகவல்களைப் பெற்று எழுதியமையால் இதுவொரு அரும் கலைப் பொக்கிஷமாக அமைந்துள்ளது. இருமோடிக் கூத்துக்களுக்கும் உரிய அணிகலன்கள், ஒப்பனை, உடைகள் பற்றியெல்லாம் மிக விளக்கமாகப் படங்களுடன் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன. வடமோடி, தென்மோடி கூத்துகளுக்கூரிய தாளக் கட்டுக்கள், ஆடல் பாடல், மெட்டு வேறுபாடுகள் யாவும் தெளிவாக கூறப்பட்டுள்ளன. கூத்துப்பற்றி மேலும் ஆய்வுகளை மேற்கொள்ளும் பல்கலை மாணவர்களுக்கும் ஏனைய ஆய்வாளர்களுக்கும் இந்நூல் பெரிதும் உதவியாக உள்ளது.

இராவணேசன் கூத்தினைத் தற்போது நாடகப் பாங்கில் சிங்கள ரசிகர்களும் பார்த்து ரசிக்கத் தக்க வகையில் மௌனகுரு அவர்கள் தயாரித்துள்ளார். இராவணேசன் நாடகத்தில் பல புதிய உத்திகளையும், காட்சி அமைப்புக்களையும் கையாண்டு பாடல் மாற்றங்களும், ஆட்டம், உடை, ஒப்பனை, ஒலி, ஒளி ஆகிய சகல விடயங்களிலும் மாற்றங்களைச் செய்து மிகவும் சிறப்பான முறையில் தயாரித்து வழங்கியுள்ளார்.

எமது தமிழ் மக்களுக்கூரிய பாரம்பரியக் கலைகளில் மிகப் பிரதானமானது கூத்துதான் என்பதனை நிலை நாட்டுவதற்காக இவ்வாறான முயற்சியில் இடைவிடாது ஈடுபட்டு வருவதோடு, வெளிநாடுகள் பலவற்றிற்கும் இராவணேசன் நாடகத்தைக் கொண்டு சென்று அங்கெல்லாம் மேடையேற்றிப் பெருவரவேற்பினைப் பெற்றுள்ளார். தற்பொழுது மட்டக்களப்பில் மௌனகுரு அவர்கள்

“அரங்க ஆய்வு கூடம்” ஒன்றை அமைத்து அதில் பல்கலைக்கழக மாணவர்களையும் மற்றும் இளம் கலைஞர்களையும் பயிற்றுவிக்கும் அரும் பணியினைச் செய்து வருகின்றார். அவ்வப்போது, மட்டக்களப்பிற்கு வருகை தரும் பேராசிரியர்கள், தமிழறிஞர்களை வரவழைத்து ஆய்வுகூடக் கலைஞர்களுக்கு பயனுள்ள கருத்துக்களை வழங்கி வருகின்றார். இதேபோன்று மட்டக்களப்பு கிழக்குப் பல்கலைக்கழக சுவாமி விபுலானந்த இசைநடனக் கல்லூரியின் பீடவெளிவாரி உறுப்பினராகவிருந்து பல செயற்பாடுகளை மேற்கொண்டும் வருகின்றார்.

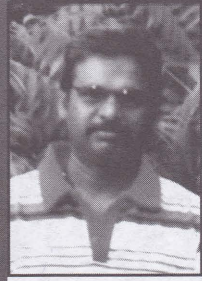
பேராசிரியர் கலை இலக்கியத் துறையில் ஆற்றி வரும் பணிகள் மூலம் பல விருதுகளையும், பாராட்டுக் களையும் பெற்றுள்ளார். இதிற் பாராட்டப்பட வேண்டிய விடயம் என்னவெனில் தனது உடல் நிலையையும் பொருட்படுத்தாது செயற்பட்டு வரும் தன்மையாகும். வைத்தியர்களும், நண்பர்களும் நீங்கள் சற்று ஓய்வு எடுக்க வேண்டுமெனக் கூறியபோதும், கலை மீது கொண்ட ஆர்வம் காரணமாக தான் ஒரு இளைஞனைப் போல் செயற்படுதலே யாகும். எந்தவொரு விடயத்தைப் பற்றிப் பேசுவதாக யிருந்தாலும் அதனை மற்றவர்களுக்கு இலகுவில் விளக்கக் கூடிய முறையில் வடிவமைத்துக் குறிப்பிட்ட நேரத்திற்குள் செய்து முடிக்கும் செயற்பாடு. இதனை நான் பலமுறை அவரிடம் நேரிற் பாராட்டித் தெரிவித்துள்ளேன்.

பேராசிரியர் மௌனகுரு அவர்கள் தனது நேர்காணல் நிகழ்ச்சிகளில் நானும் அவரும் சேர்ந்து நடித்த “நொண்டி நாடகம்” பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளதோடு கூத்துப் படங்களையும் அதில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். நாடகத்துறையில் பிரபல்யமான பேராசிரியர் “சரச்சந்திரர்,” “தர்மசிறி பண்டார” ஆகியோருடன் மௌனகுரு அவர்களுக்கு நெருங்கிய தொடர்பு இருந்தமையால் சிறந்த நாடகங்களை உருவாக்க முடிந்தது. இருபதிற்கு மேல் நூல்களை வெளியிட்டுள்ள மௌனகுரு அவர்களுக்கு பல சாகித்திய மண்டலப் பரிசில்கள் கிடைத்துள்ளன. சிறுவயதிலேயே கவிதை புனையும் ஆற்றலையும் மௌனகுரு அவர்கள் பெற்றிருந்தார். உணர்ச்சிக் கவிஞர் காசி ஆனந்தன் அவர்களது கவிதைத் தாக்கம், பாரதிதாசன் போன்றோரது கவிதைகளின் ஈர்ப்பு எல்லாம் மௌனகுரு அவர்களையும் கவிதை எழுத தூண்டியது. கோயில்களில் மந்திரங்கள் உச்சாடனம் பண்ணுவதில் சிறந்த இவரது தந்தையாராகிய சின்னையா அவர்களுடன் கோயிற் கடங்குகளில் பங்குபற்றும் வாய்ப்புக் கிடைத்தபோதெல்லாம் தனக்கு கவிதை புனைவதற்கான தூண்டுதல், கிடைத்ததாக மௌனகுரு அவர்கள் நேர்காணல் ஒன்றில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

பேராசிரியர் மௌனகுரு அவர்களுக்கு கவிதைப் பயிற்சி நன்கு ஏற்படக்காரணம் அவரால் மேடையேற்றப்பட்ட “சங்காரம்”, “மழை”, “சரிபாதி” “தப்பி வந்த தாடி ஆடு”

போன்ற நாடகங்களில் ஆடலும் பாடலும் சேர்ந்திருந்தமையே ஆகும். மௌனகுரு அவர்கள் பிற்காலத்தில் தனது முழுக் கவனத்தையும் கூத்தினை நாடகப் பாங்கில் அமைத்துக் கொள்வதிலேயே செலுத்தி வருவதை அவதானிக்கலாம். எமது தமிழ் மக்களின் பாரம்பரியக் கலை வடிவம் கூத்து என்பதை உலகறியச் செய்வதற்கும் சிங்களக் கலைஞர்களும் விரும்பி ரசிக்க வேண்டு மென்பதற்காகவும் தனது உடல் நிலையையும் பொருட்படுத்தாமல் ஈடுபட்டு வருகின்றார். ஈழத்தின் கிழக்கிலிருந்து காத்திரமான ஆக்கங்களைத் தாங்கி வரும் “மகுடம் சஞ்சிகையின் சிறப்பிதழ் பேராசிரியர்

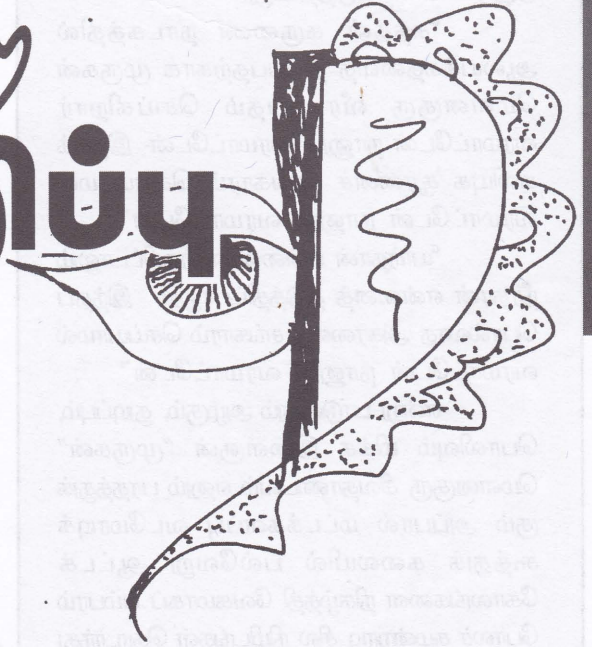
மௌனகுருவின் செயற்பாடுகளையும், அவரது ஆளுமையின் பல பரிமாணங்களையும், வெளிக்கொணரும் வகையில் அமையவிருப்பது மிகவும் பாராட்டத்தக்க தொன்றாகும். இவ்வாறான முயற்சிகளில் ஈழத்தின் பிரபலங்களைப் பற்றி அவ்வப்போது “மகுடம்” ஏற்கனவே பல கலை இலக்கிய அறிஞர்களுக்கு சிறப்பிதழ் வெளியிட்டு வந்துள்ளது. இந்த வகையில் “மகுடம்” ஆசிரியர் “தாகம்” மைக்கல் கொலின் அவர்களை இங்கு பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது.

கவிதை

ஜெயரூபன் மைக்கல் - கனடா

பேரும் சிவன் நாடகூறிப்பு

வெள்ளி காலிக்க, தேயும் ஓரிரவில்
எனதருகே குந்தியிருக்கிறாள்.
மலர்கள் இதழ் விரிக்கும் ,
பனி சிலிர்த்துப் புல்லும் பாடும்.
அது சிரிக்கும் முகமா
சேடமிழுத்து அந்தரித்த அந்திமச் சித்திரமா
அறியமுடியாது அலைகிறது பிம்பம்.
எனதருகே அவள்.

**

பறத்தலையும் பறந்த இடத்தசைவையும்
நினைவு சுமக்கும்.
கூரை இடிந்து வாழ்வு தகர்ந்தாலும்
ஆறு நகரும்.
அசையும் பளிங்குநீரிலும் ஆடும் அந்த முகம்.
அவளருகே நான்.

**

பல்துருத்திச் சிரித்த உதடுகளை
இழுத்து ஓட்டும்போது,
ஆனந்தநிலை அகன்றிருக்கும் ஆனாலும்,
அது அவளதுமுகந்தாம்.
என் துணியைப்போல,

முடியுதிர்ந்துபோனது. அப்போதும்
அவளது அழகை இரசித்து,
மொட்டைத்தலைக்கொரு
தொப்பியை அணிவித்தேன்.
இப்போது யாருக்கருகே யார்?

**

மின்மயானப்பீடத்தில் அவளை ஏற்றிவிட்டு,
“திரும்பிப்பாராமல் செல்க” எனக்கட்டளை.
பார்வை என்பது கண்களுக்கானதா,
நெஞ்சத்துக்கானதா.
தசையருகி மணமெழுந்தபோது
காற்றில் அவள்.

ஆட்டக் கை நடிப்பாகிய கலைஞர் மௌனகுரு

கொழும்பு லும்பினி அரங்கில் கந்தன் கருணை நாடகம் மேடையேறுகிறது நெறியாளராக அ.தாஸ்ஸியஸ் பிரதான நடிகராக மௌனகுரு பாத்திரம் கந்தன்.

அன்றைய கந்தன் கருணை அரங்கேற்றத்தின்போது நான் பெற்ற அரங்க அனுபவம் என் உள்ளத்தில் ஓர் புத்தெழுச்சியை ஓர் இனம் புரியாத மின் காந்த அதிர்வை ஏற்படுத்தியது.

“கந்தன் கருணை நாடகத்தில் ஆலயக்கதவைத் திறப்பதற்காக முருகன் மௌனகுரு வீர சபதம் செய்கிறார் வரமாதேன் நானும் வரமாதேன்- இந்தக் கலியுக சூரனைச் சங்காரம் செய்யாமல் வரமாதேன் நானும் வரமாதேன்”

“யார்தான் என்னை எதிர்த்திட்டாலும் நீர்தான் என்னைத் தடுத்திட்டாலும் இந்தப் பொல்லாத அசுரனைச் சங்காரம் செய்யாமல் வரமாதேன் நானும் வரமாதேன்”

என்று பாடுவதும் அழகும், துடிப்பும், பொலிவும் மிக்க இளைஞன் “முருகன்” மௌனகுரு சிவதாண்டவம் எனும் பரதத்துக்கும் அப்பால் மட்டக்களப்பு வடமோடிக் கூத்துக் கலையில் பல்வேறு ஆட்டக் கோலங்களை நிகழ்த்தி வேகமாகப் பம்பரம் போலச் சுழன்றாடி சில நிமிடங்கள் தொடர்ந்து ஆடி ஆட்டத்தின் உச்சத்துக்குச் சென்று பக்தர்களிடம் ஆயுதத்தைக் கையளித்து

“சங்கரன் தான் தந்த சக்தி வேலை இன்று சமத்துவம் காண்பதற்கே தந்து விட்டேன்” என்று பாடியபோது அவையினரின் கரகோசம் அடங்கச் சில கணங்கள் பிடித்தன.

எனது சிறிய கலை அரங்க அனுபவத்தில் அரங்க ஆற்றுகையில் ஆட்டத்தினூடு நெஞ்சைக் கொள்ளை கொண்ட காட்சியாக அமைந்த மௌனகுருவின் ஆட்டத்துக்கு நிகராக நான் இதுவரை எங்கும் பார்த்த தில்லை என்று கூறுவேன்

இத்தகு வியப்பை ஏற்படுத்திய ஆட்டக்கலை பற்றி சிறிது அளவளாவ ஆசையுறுகிறேன். கால்கள் மேடையைத் தழுவி அந்தரத்தில் பறந்து ஆடிய ஆட்டம் அது நாடகத்தின் பொருள் நோக்கு, சமகாலச் சமூக அசைவியக்கத்தின் வீரியத்தோடு விளங்கியமையினால் அதன் ஆட்ட அழகும், அரங்கியல் நேர்த்தியும் என்னை ஆட்கொண்டதென்பேன்

கிட்டத்தட்ட 10 நிமிடங்களுக்கு மேல் ஆடிய இந்த ஆட்டத்தில் ஆட்டமுறைகள் பின் வருமாறு அமைந்திருந்தமையைப் பின்னால் அறிந்து கொண்டேன். பெரும்பாலும் வடமோடி ஆட்டத்தின் அடிநாதமாக அமைந்திருந்த வடமோடித் தாளக்கட்டில் கீழ் வரும் ஆட்டமுறைமைகள் கட்டமைக்கப்பட்டிருந்தன

பொடியடி, குத்துமிதி, பாய்ச்சல் எட்டு, வீசாணம், நாலடி, எட்டடி இவையெல்லாம் முறையாக 1980களில் மெளனகுருவால் நாடக அரங்கக் கல்லூரிப் பயிற்சிப் பட்டறையில் எமக்கு வழங்கப்பட்டன

பொதுவாகக் கூத்தர்கள் கால்களைத் தவிர கைகள், உடல் என்பவற்றை அதிகம் பாவிப்பதில்லை வெறும் ஆட்டமே (நிருத்தியம்) அங்கு இடம் பெறும். ஆனால் மெளனகுருவின் ஆட்டம் மரபுவழிக் கூத்தர்களிலிருந்து மிகவும் வேறுபட்டிருக்கும். இப்பயிற்சி இவரது பேராதனைப் பலகலைக் கழகப் பயிற்சிக்கூடாக வந்திருக்கலாம். இவர் பலகலைக் கழகத்தில் பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் பழக்கிய மூன்று கூத்துக்களில் பிரதான பாத்திரம் ஏற்று நடத்தமை யாவரும் அறிந்ததே

கந்தன் கருணையில் முருகனாக ஆடிய மெளனகுருவின் இறுதியாட்டம் முழு வெளியையும் நிறைக்கும் வண்ணம் கைகளைப் பல திக்குகளுக்கும் விசிறி உடம்பை நாற்கோணங்களுக்கும் பரப்புவதாக அமைந்திருந்தது.

சிரசும் அதற்குத் தக்கபடி அசைய கண்களின் அசைவுகளோ அதற்கேற்பப் பிரமாதமாக அமைந்திருந்தன, கருத்து வெளிப்பாட்டு ஒத்திசைவு தோன்றும் படி சகல மேடை வெளிகளை நிறைத்திருக்கும்படி உடம்பும் உடம்பிலிருந்து வெளிவரும் அதிர்வுகளும் அமைந்திருந்தன. மெளனகுரு ஆடும்போது மேடையில் எத்தனை பேர் நின்றாலும் அவர் மாத்திரமே ஆட்டத்தினூடு தெரிவார். அவ்வகையில் மேடை முழுவதையும் தன் ஆட்டக் கோலங்களால் ஆக்கிரமித்தவர் இவர்.

இந்த ஆட்டத்தை அன்று பார்த்த அனைவரும் ஒரு பூரண கலா அனுபவத்தையும், வியப்பையும் பெற்றிருப்பார்கள் என்பது நிச்சயம்

இத்தகைய வேகமானதொரு ஆட்டத்தின் பின் மூச்சு இளைக்காமல் தாள லயத்துக்கு பாட்டை உச்சாடன ரூபத்தில் பாடி வேலாயுதத்தைப் பக்தர்களுக்குக்

கொடுக்கும் போது மேடையில் நின்ற மெளனகுருவின் உடலின் கம்பீரத் தோற்றம் நிறைவைத் தந்தது. உச்சாடனம் சொல்லும்போது மூச்சு இளைத்தால் பாத்திரச் சிறப்பே பாழாய்ப்போய்விடும்.. மிகுந்த பயிற்சியினால் மாத்திரமே ஆடலின் பின் மூச்சிரைக்காமல் பாடும் திறனைப் பெற முடியும்இப்பயிற்சியை அவர் பெற்றிருந்தமையே அவர் மூச்சிரைக்காமல் நின்றமைக்கான காரணம்

மெளனகுரு எங்களுக்குக் கூத்துப் பழக்கும் போது "நிலத்தில் கால் அழுத்தும் சத்தம் கேட்காமல் லாவகமாக ஆடுதலே அழகு" என்று அடிக்கடி கூறுவார். மெளனகுரு ஆடும்போது மேடையில் சத்தம் எழும்பாது. அவரது கால்கள் தரையை முகர்ந்து முத்தமிட்டுச் செல்வதுபோல இருக்கும்.

அவரது கால்கள் நிலத்தைப் பற்றிப் பிடிக்காது. நிலத்தோடு உராய்ந்து உராய்ந்து உறவாடிச் செல்வதாக அமையும் இத்தகைய ஆட்ட அழகு எல்லோருக்கும் வாய்க்கும் ஒன்றல்ல. இந்த அழகினை நான் கந்தன் கருணை நாடகத்தில் பூரணமாக அனுபவித்தேன்

தமிழ் நாடக வரலாற்றில் பாடலை நடிப்பாக்கிய அரங்கக் கலைஞராக வீ.வீ வைரமுத்து விளங்கினார் ஆட்டத்தை நடிப்பாக்கிய கலைஞராக மெளனகுரு விளங்கினார் என்பது நாடக வியலாளரின் ஆய்வு முடிவாகும்.

திணிப்பை நாம் ஒரு போதும் ஏற்கோம்

சமத்துவத்தில்தான் உண்மை

1950 களில் மட்டக்களப்பில் அன்றைய அரசியல் சூழலில் தமிழரசுக்கட்சியின் தீவிர ஆதரவாளனாகவும், கைகளைக் கீறி இரத்தக் கையொப்பமிட்டு இளைஞர் உணர்வை அரசுக்கு அறிவிக்கும் தமிழ் மாணவ இயக்கத் தலைவனாகவும் சிங்கள மக்கள் மீது வெறுப்புக் கொண்ட வனாகவும் வளர்த்தெடுக்கப்பட்ட எனக்குச் சிங்கள இளைஞர்களுடன் சேரவும் செயற்படவும் கூடிய வாய்ப்பு 1960களில் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் படித்துக் கொண்டிருக்கும்போது ஏற்பட்டது.

அங்குதான் நான் பேராசிரியர் எதிரிவர் சரத் சந்திராவைச் சந்திக்கிறேன். அவர் பழக்கிய சிங்கப்பாடு ஒத்திகைகைகளை பார்க்கும் வாய்ப்புக்கிடைக்கிறது. சித்தாரைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு ஒரு பெரும் கலைஞனைப் போல அமர்ந்திருந்து அவர் நாடகம் பழக்குவதை அவதானிக்கிறேன்.

அதில் நடித்த மாணவர்களின் தொடர்பும் கிடைக்கிறது..

பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் பேரா.சரத் சந்திராவின் நாடகங்களால் கவரப்பட்டார். சரத்சந்திரா சிங்கள நாடகம் மரபின் அடியொற்றி மேடையேற்றிய சிங்கள நாடகம் போல தமிழ்க்கூத்து மரபை அடியொற்றி தமிழ் நாடகம் மேடையிட வித்தியானந்தன் விரும்பினார். அதற்கு முன்னர் அவர் அங்கு பேரா.கணபதிப்பிள்ளையின் யதார்த்த நாடகங்களையே பழைய பாணியில் மேடையிட்டுக் கொண்டிருந்தார்

1960 களில்

1960-1965 வரை மட்டக்களப்பு வடமோடி தென்மோடி நாடகங்களைச் சுருக்கி 4 நாடகங்களை வித்தியானந்தன் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் மேடையிட்டார். இம் மூன்று நாடகங்களிலும் பிரதான வேடம் தூங்கும் சந்தர்ப்பத்தை அவர் எனக்கு அளித்தார். அப்போது நான் 20 வயது

ஈழத்தில் சிங்களக் கலைஞர்களுடன் இணைந்து பணியாற்றியதில் பேரா.சி. மௌனகுரு முக்கியமானவர். அவரளவுக்கு சிங்கள கலைஞர்களுடன் எவரும் இதுவரை பணியாற்றியதில்லை. அவரது அனுபவங்கள் இங்கே - ஆசிரியர்.

- பேரா சி. மௌனகுரு

நட்புச் சாத்தியம்

மாணவன் முக்கியமாக இராவணேசன் நாடகத்தை எழுதவும் அதில் இராவணன் பாத்திரம் தாங்கவும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தமை என் வாழ்வில் மறக்க முடியாத நிகழ்வுகள் என் வாழ்வைத் திசை திருப்பிய நிகழ்வுகள். இராவணேசனால் கவரப்பட்ட பல சிங்கள மாணவ மாணவியர் என் நல்ல நண்பர்களாகினர். எமது நாடக ஒத்திகை காண சரத் சந்திரா வருவார். எம்முடன் அன்புடன் அளவளாவிச் செல்வார். சிங்கபாகு நாடகத்தில் சிங்கமாக நடித்த மார்க் அன்டனி நண்பரானார் பேராதனைப் பல்கலைக் கழக சோசலிஸ மாணவர் சங்கத்தில் என்னை அங்கு விரிவுரையாளராக இருந்த கைலாசபதி சேர்த்து விட்டார். அங்கு பல சிங்கள மாண மாணவியர் நண்பர்களானார்கள் யு.ஈ பெரேரா, குணதிலகா, என்போர் மிக நெருக்கமானார்கள்.

பின்னாளில் பேராசிரியர் கைலாசபதி தலைவராக இருந்து வழி நடத்திய யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தில் பணிபுரிந்தபோது அங்கு விரிவுரையாளராகப் பணிபுரிந்த சிங்களக்கலைஞர்களுடன்

கட்டுரை - மௌனகுரு படைப்புலகம்

பழகவும் உடன் சேர்ந்து வேலை செய்யவும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது

1970களில்

1970களில் கொழும்பில் பணியாற்றும் வாய்ப்புக் கிடைத்தபோது பல சிறந்த சிங்கள நாடகங்களைப்பார்க்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது மலவுன் நக்கிட்ட நாடகம் தயாரித்த தம் மஜாகொட, (ஹணுவட்டகதாவ தயாரித்தஹென்றி ஜெயசேன, மூது புத்து தயாரித்த கலபதி, நரிபேனா தயாரித்த தயானந்த குணவர்த்தனா போன்றோர் அறிமுக மானார்கள். இவர்களின் நாடகங்களை கொழும்பில் லயனல் வென்ட்ரவர ஹால், ஜோன் டி சில்வா, அரங்கு, லும்பினி அரங்கு ஆகிய அரங்குகளில் அடிக்கடி பார்க்கவும் அவர்களுடன் உரையாடவுமான சந்தர்ப்பங்கள் கொழும்பில் கிடைத்தன

1976களில்

1976 களில் யாழ்ப்பாணத்துக்கு வந்து விடுகிறேன். நாடக அரங்கக் கல்லூரியுடனணைந்து செயற்பட ஆரம்பிக்கிறேன். அரங்கக் கல்லூரி அங்கத்தவர்களுக்கு நாடகப் பயிற்சிப் பட்டறை தர தம்ம ஜாகொட வருகிறார் தம்ம ஜாகொட இப்போதில்லை மிக இளம் வயதில் இறந்துபோன மாபெரும் கலைஞன் அவர். வெளிநாடுகள் சென்று நாடகப் பயிற்சி பெற்று வந்தவர். சரத் சந்திராவின் மருமகன் குரட்டோவ்ஸ்கின் அரங்கச் சிந்தனைகளாலும், முக்கியமாக ஆர்தோவின் குரூர் அரங்கக் கோட்பாடுகளாலும் கவரப்பட்டவர் இவற்றை அவர் தனது மலவுன் நக்கிட்ட எனும் நாடகத்தில் கொணர்ந்தார் மலவுன் நக்கிட்ட என்றால் இறந்தவர்கள் உயிர்க்கிறார்கள் என்பது அர்த்தம் 1971 ஜே.வீ.பி புரட்சி நிர்ந்தாட்சனயமாக அடக்கப்பட்டு ஆயிரக் கணக்கான சிங்கள இளைஞர்கள் இராணுவத்தால் அழிக்கப்படுகிறார்கள் அதனை பூடகமாக இந்நாடகம் பேசியதுபோல எனக்குப்பட்டது. அவரும் இதில் நடத்தார் இதனை பகிரங்கமாகப் போட அரசு அனுமதி வழங்காமையினால் பல்கலைக் கழகங்களுக்குள் இது போடப்பட்டது அவர் நடத்திய நாடகப் பயிற்சிப்பட்டறை என் வாழ்வின் ஒரு திருப்புமுனை. நாடகப் பயிற்சிப்பட்டறையின் தத்துவங்களை நான் அறிந்த காலம் அது.

என் உடல் தசைகளில் காணப்பட்ட இறுக்கத்தை பயிற்சியின் போது எனக்குக் காட்டித் தந்து உடலைத் தளர் நிலையில் எப்படி வைக்கலாம் என்பதையும் எனக்குப் போதித்தார்.. எனக்கு என் உடலைக் காட்டித்தந்த நாடக மேதை அவர்.. பின்னால் எனக்கு அவர் நல்ல நண்பரானார்

1978 களில்

1978 இல் யாழ், பல்கலைக் கழகத்தில்

கற்பித்துக்கொண்டிருந்த தர்மசேன பத்திராஜாவினால் நெறியாள்கை செய்யப்பட்ட பொன்மணி தமிழ் படத்தில் நடக்கும் வாய்ப்புக் கிட்டியது. மிகச்சிறந்த கமராமேன் டொனால்கருணரத்தின, உதவி நெறியாளரான ஜெயசிறி போன்ற சிங்களக் கலைஞர்கள் நண்பர்களானார்கள் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் கற்பித்துக்கொண்டிருந்த பேராசிரியரும் பிரபல சிங்கள கலை இலக்கிய விமர்சகருமான சஜரீத கம்லத்தும் பிரபல சிங்கள சினிமா நெறியாளருமான சுனில் ஆரியரத்தனாவும் நண்பர்களானார்கள்

1980களில்

1980 களில் சிங்கள தமிழ் மக்களிடையே விரிசல்கள் ஏற்பட்டபோது அங்கு கல்வி கற்றுக்கொண்டிருந்த ஆசிரியர்களும் சிங்கள மாணவர்களும் யாழ்ப்பாணத்தை விட்டு வெளியேற வேண்டிய துர்ப்பாக்கிய நிலை ஏற்பட்டது மிகுந்த துயரத்தோடு நண்பர்களை வழியனுப்புவதைத் தவிர வேறு ஏது மார்க்கமும் தெரியவில்லை

1990களில்

1980 களின் பிற்பகுதிகளில் யாழ்ப்பாணத்தில் நிலவிய அசாதாரண சூழ்நிலைகளிலிருந்து தப்பிக்க நானும் என் மனைவியும் மகனும் கொழும்பு சென்றபோது பிரபல பெண்ணியவாதியும் பாடகரும், சினிமா நாடக நடிகையும் நண்பியுமான சுனிலா அபேசேகரா தன் வீட்டில் எம்மையும் தங்கவைத்தார். அங்கு அவரது கணவரும் விமர்சரும், நாடக எழுத்தாளருமான சுனில் விஜய ஸ்ரீவர்த்தனாவின் தொடர்பு கிடைத்தது.

இருவரும் எமக்குப் பல சிங்கள முற்போக்கு கலைஞர்களை அறிமுகம் செய்து வைத்தனர். சுனில் விஜயஸ்ரீவர்த்தனா எழுதிய சிங்கள இசை நாடகம் அன்னத் தடாகம். பிரபல சிங்கள இசையமைப்பாளரான பிரேமசிரி ஹேமதாஸா இதன் இசை அமைப்பாளர் இதன் நெறியாளர் ஜெரோம் டி சில்வா சில்வா. விஜயஸ்ரீவர்த்தனா இதன் ஒத்திகைகளுக்கு என்னை அழைத்துச் செல்வார். இவர்களை அங்குதான் சந்தித்தேன். இருவரும் எனக்கு நண்பர்களானார்கள்

பிரேமஸ்ரீ ஹேமதாஸ சிங்கள இசை உலகில் பிரதானமானவர், அவரின் கோரல் இசை முக்கியமானது. நாடகத்திற்கு அவர் இசை அமைத்து நடிகர்களை வழிப்படுத்தும் முறையை ஒத்திகைகளில் கற்றுக்கொண்டேன். அந்த நடிகர்களுடன் ஒன்றாக இருந்து உணவருந்தி ஒத்திகை பார்த்த அந்த நாட்கள் மறக்க முடியாதவை இக் காலகட்டத்தில் எனக்கு அறிமுகமான இன்னொரு கலைஞர் சேனக பண்டாரநாயக்கா. இலங்கையின் மிகச் சிறந்த தொல்லியளாலரான இவர் கலை இலக்கியத்தில் மிகுந்த அக்கறைகொண்டவர். சிகிரியா புலுருத்தாரணம்,

பொலநறுவை கலாசார முக்கோணம் என்பன இவர்கீழ் நடந்தேறின. இலங்கையின் பிரான்சியத் தூதுவராகவும், இந்தியத் தூதுவராகவும், களனிப் பல்கலைக்கழக உப வேந்தராகவும் பணிபுரிந்தவர் பட்டப்பின் உயர்கல்வி நிறுவனம் ஒன்றை ஸ்தாபித்து வழி நடத்தியவர் இப்போது அது சிறப்பாக இயங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. அவர் காலமானார்

மாவத்த எனும் இலக்கியப் பத்திரிகை நடத்தி முற்போக்குச் சிந்தனைகளைச் சிங்கள இளைஞர்களிடம் விதைத்தவர் இவரை எனக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தவர் சமுத்திரன் என அழைக்கப்பட்ட பேரா.சண்முகரத்தினம் இவருடனான நெருக்கமான உறவு இவர் இறக்கும் வரை இருந்தது நான் சந்தித்த இந்தச் சிங்களக் கலைஞர்கள். இனவாதிகள் அல்லர்.

தமிழர் போராட்டத்தின் பால் அக்கறையும் அனுதாபமும் கொண்டவர்களாக இவர்கள் இருந்தார்கள்.தமிழ் பண்பாட்டை ஈழத்தில் அதன் அறாத்தொடர்ச்சியை ஏற்றுக் கொண்டவர்களாக இருந்தார்கள்.இனவாத இலங்கை வரலாற்றை இவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. இன முரண்பாட்டையும் இன மேலாதிக்க வாதத்தையும் எதிர்ப்பவர்களாக இருந்தார்கள்

கொழும்பில் என்மகனை உலகில் இலங்கையின் சிங்கள நடனத்தை அடையாளப்படுத்திய பிரபல நாட்டியக் கலைஞர் சித்திரசேனா நடத்திவந்த நாட்டியப் பள்ளியில் சுனிலா அபேசேகரா சேர்த்துவிட்டார். அங்கு அவன் கண்டிய நடனம் பழகினான். சித்திரசேனா நாட்டியப்பள்ளியில் அன்று பயின்றுகொண்டிருந்த ஒரேயொரு தமிழ் மாணவன் அவனே. அங்குதான் சித்திரசேனாவையும் அவரது மனைவியான நாட்டியதாரகை வஜிரவையும், அவரது பிள்ளைகளான அஞ்சலி, உபேகா ஆகியவர்களையும் கண்டேன்

அஞ்சலிக்கு அப்போது என் மகன் சித்தார்த்தனின் வயது. 16 ஆண்டுப் பராயம். சூடிகையான பெண் அவளது அழகான ஆட்டம் பார்த்துக்கொண்டேயிருக்கலாம் அவர்கள் தயாரித்த சிவரங்கா, கிண்கிணிகோலம் ஆகிய நடன நாடகங்களில் என் மகன் நடித்திருந்தான். இதனால் அவர்கள் உறவு மேலும் நெருக்கமானது

1992 களில்

1992 காலப்பகுதி இலங்கை வரலாற்றில் கொடுமையான இனப்பிரச்சனையின் முக்கிய காலகட்டமாகும். அப்போது நான் கிழக்குப் பல்கலைக் கழகத்தில் கற்பித்துக் கொண்டிருந்தேன், கலைப் பீடாதிபதியாகவும் பணி புரிந்துகொண்டிருந்தேன்.தமிழ் இளைஞர்கள் மத்தியிலே சிங்கள மக்களுக்கு எதிரான உணர்வு ஆழமாக வேருன்றியிருந்த காலம் அது.

தமிழ் இளைஞர்கள் பலர் போராட்டக் களத்தில் நின்ற காலங்கள் அவை. பேரா.சரத் சந்திரா இச்சூழலிலும் தமிழ் இளைஞர்கள் தம்மை வந்து சந்தித்தமையினால் நெகிழ்ந்துபோயிருந்தார். அவருக்கு அப்போது 80 வயதிருக்கும்.

அப்போது நான் பேராசிரியர் எதிரிவீர சரத் சந்திராவின் நாடக முயற்சிகள் பற்றி நாடக மாணவர்களுக்குக் கற்பித்துக்கொண்டிருந்தேன். அவரின் மனமே, சிங்கப்பாடு நாடகங்களை மாணவர்களுக்கு அறிமுகம் செய்தேன். அக்காலத்தில் எனக்கு சரத் சந்திராவுக்குமிடையே மிக நெருக்கமான உறவுகள் நிலவின, அவரது 80வது பிறந்த நாள் விழா என நினைக்கிறேன் அவருக்கு மாலையிட்டு வாழ்த்த தமிழர் சார்பில் என்னை அழைத்திருந்தார்கள் 1992 களில் நாடகம் நுண்கலை பயின்ற 50 மாணவர்களை அழைத்துக்கொண்டு சரத் சந்திரா வீடு சென்று அவருடன் ஒரு முழு நாளைக் கழித்தோம். தமிழ் மாணவர்கள் ஒரு பெரும் சிங்களக் கலைஞனைச் சந்தித்து, அவரோடு அருகமர்ந்து, அவரைத் தொட்டு உரையாடி அவரோடு உடனிருந்து, உண்டு மகிழ்ந்தனர்.

தமிழ் இளைஞர்கள் பலர் போராட்டக் களத்தில் நின்ற காலங்கள் அவை. பேரா.சரத் சந்திரா இச்சூழலிலும் தமிழ் இளைஞர்கள் தம்மை வந்து சந்தித்தமையினால் நெகிழ்ந்துபோயிருந்தார்.அவருக்கு அப்போது 80 வயதிருக்கும். ஓய்வு பெற்று அமைதியாக வாழ்ந்து கொண்டு இருந்தார் மாணவர்களுக்கோ சிங்களம் தெரியாது சரத் சந்திராவுக்கோ தமிழ் தெரியாது. மொழிபெயர்ப்புக்கு நாம் சிவகுருநாதனை ஒழுங்கு செய்திருந்தோம். அவர் பாராளுமன்ற மொழிபெயர்ப்பாளர். எனினும் மாணவர்கள் மொழியைப் பாவிக்காது பல வழிகளில் தங்களது உணர்வுகளை அவருக்கு வெளிப்படுத்தினர். அது ஒரு உணர்வுபூர்வமான சந்தர்ப்பமாகவும் சந்திப்பாகவும்

இன ஒற்றுமை சிதைந்து கிடந்த காலத்தில் இதனை சிங்கள மக்கள் முன் நிகழ்த்த எனது சிங்கள முற்போக்கு நண்பர்கள் வழிவகுத்துத் தந்தனர் கமலவீர, சந்திரகுப்ததேனுவர ஆகியோரின் உறவுகள் இதனால் கிடைத்தன. சந்திரகுப்த தேனுவர இன்று அறியப்பட்ட பெரும் சிங்கள ஓவியர் அவர்மனைவி குமுதினி என் மனைவியின் நெருக்கமான தோழி ஆனார்

அனைவருக்கும் அமைந்தது. அப்போது சரத் சந்திரா என்னிடம் பின்வருமாறு கூறினார்

“நான் இப்போது இறந்தாலும் பரவாயில்லை மௌனகுரு. நான் மிக மகிழ்ச்சியாயும் மனமகிழ்வாயும் இருக்கிறேன். ஏனெனில் தமிழ் இளைய தலைமுறையினர் என்னைப் புரிந்து கொண்டு இன உறவுகள் சிரழிந்து போன இன்றைய மோசமான சூழ்நிலையிலும் என்னைத் தேடி வந்திருக்கிறார்கள்.. நான் இலங்கைக்கான ஒரு நாடகத்தையே உருவாக்க விரும்பினேன். அதுவும் இலங்கை மக்கள் கலையிலிருந்து உருவாக்க விரும்பினேன்.. இலங்கைத் தமிழ்க்கூத்தும் அதற்குள் உண்டு. நான் என்ன செய்ய நினைத்தேன் என்பது அவர்களுக்கு விளங்கியிருக்கிறது”. மிக மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது”

1993 களில்

1993 இல் விபவி எனும் மாற்றுக் கலசாரச் சிங்கள கலை இலக்கிய அமைப்பு ஆரம்பிக்கப்பட்டது அதன் தலைவர் கமலவீர, அதன் செயலாளர் சுனில் விஜயஸ்ரீவர்த்தனா உறுப்பினர்களுள் முக்கியமானவர் சிங்கள சமூகத்தின் சமகால ஓவியர்களுள் பிரதானமான வரான சந்திரகுப்த தேனுவர

இலங்கை அரசு கொடுக்கும் சாஹித்தியப் பரிசுகளும், விருதுகளும் பக்கச் சார்பானவை எனக் கண்டு அதிருப்தியுற்ற விபவி அமைப்பு அரசு சாகித்திய விருதுகளுக்குச் சமமானமான விருதுகளைத் தமிழ் இலக்கியங்களுக்கும், சிங்கள இலக்கியங்களுக்கும் சுதந்திரமாக வழங்கும் முறையை ஏற்படுத்தியிருந்தது

கிழக்குப் பல்கலைக் கழகத்தில் நுண்கலைத் துறைத் தலைவராய்ப் பணிபுரிந்து கொண்டிருந்த என்னிடம் அவ்விழாவுக்கு தமிழர்களின் பாரம்பரிய ஆற்றுகைகளை அறிமுகம் செய்யும் நிகழ்ச்சி ஒன்று கேட்டிருந்தது.

தமிழர்களின் சடங்குப் பாடல் தொடக்கம் கூத்து வரையான அரங்க அளிக்கைகளை ஆற்றுகையாக்கி நாம் அங்கு கொண்டு சென்றோம்

காலம் 1993. சிங்கள தமிழ் உறவுகள் மிக மிக முறுகல் நிலையிலிருந்த காலங்கள் அவை. அந்தச் சூழ்நிலையில் அந்தச் சிங்கள முற்போக்குக் கலைஞர்கள்

தாம் நடத்தும் விழாவொன்றில் மேடையிட இத்தகைய ஒரு நிகழ்வை எம்மிடம் கேட்டிருந்தனர்

அவர்கள் தமிழர்களடனான உறவை விரும்பினர். சிங்கள பெரும் தேசியவாதிகளைப்போல அன்றி தமிழ்க் கலைகளும் எமது நாட்டிற்குரியவை, அவையும் இலங்கைக் கலைகள்தான் எனக் காட்ட முயன்றனர்

ஜோன் டி சில்வா அரங்கில் அந்த நிகழ்ச்சி மேடை ஏறியது. ஒரு மணி நேர நிகழ்வு அது. பெரும் பான்மையான பார்வையாளர் சிங்கள மக்களே. அறிமுக உரையில் நான் சிங்கள பாரம்பரிய அரங்குக்கும் தமிழ் பாரம்பரிய அரங்கிற்குமிடையே காணப்படும் வியக்கத்தக்க ஒற்றுமைகளை விஸ்தாரமாக விளக்கினேன்.

சிங்கள மக்கள் மத்தியிலுள்ள தொவிலுக்குச் சமாந்திரமாக தமிழ் மக்கள் மத்தியில் கழிப்புச் சடங்கு உள்ளதென்றும் சிங்கள மக்கள் மத்தியிலுள்ள கோலம் நடனத்துக்குச் சமாந்திரமாக தமிழ் மக்கள் மத்தியில் வசந்தன் ஆட்டம் உள்ளதென்றும் சிங்கள மக்கள் மத்தியிலுள்ள சொக்கரி நாடகத்துக்குச் சமாந்திரமாக தமிழ் மக்கள் மத்தியில் மகிடி உள்ளதென்றும் சிங்கள மக்கள் மத்தியிலுள்ள நாடகமவுக்குச் சமாந்திரமாக தமிழ் மக்கள் மத்தியில் கூத்து உள்ளதென்றும் விளக்கி அவற்றை எம்மாணவர்களைக் கொண்டு மேடையிற் செய்து காட்டினேன். நானும் மாணவருடன் இணைந்து ஆற்றுகை செய்தேன்

இன ஒற்றுமை சிதைந்து கிடந்த காலத்தில் இதனை சிங்கள மக்கள் முன் நிகழ்த்த எனது சிங்கள முற்போக்கு நண்பர்கள் வழிவகுத்துத் தந்தனர் கமலவீர, சந்திரகுப்ததேனுவர ஆகியோரின் உறவுகள் இதனால் கிடைத்தன. சந்திரகுப்த தேனுவர இன்று அறியப்பட்ட பெரும் சிங்கள ஓவியர் அவர்மனைவி குமுதினி என் மனைவியின் நெருக்கமான தோழி ஆனார். இருவரும் இணைந்து இன ஒற்றுமைக்கான பணிகளை இற்றைவரை ஆற்றுகின்றனர் சந்திரகுப்த தேனுவர, அவர்மனைவி குமுதினி, அவர்கள் மகன் சாருதத்தன் எமது குடும்ப நண்பர்களாயினர். என்னை அப்பையன் மாமா என நெருக்கமாக அழைப்பான். விடுமுறைக் காலங்களில் எங்கள் வீடு வந்து எம்முடன் நிற்பான். அவனுடனான நான் எழுதிய நிஜச் சிறுகதைதான் இருள் இன்னும் முற்றாக விலகவில்லை

இகாலத்தில்தான் சண்டே ஓப்சேவரில் பணிபுரிந்து கொண்டிருந்த லக்ஸ்மணும் அவர் மனைவி சேபாலி கொத்த கொடையும் நண்பர்களானார்கள். லக்ஸ்மன் சிங்கள ஆங்கிலப் பத்திரிகை உலகில் அறியப்பட்டவர். சிறந்த ஜெர்னலிஸ்ட். அடிக்கடி உலகம் பூராவும் வலம் வருபவர். சேபாலி அமெரிக்காவில் சமூகவியல் பயின்று பின்னால் பெண்ணியச் செயற்பாடுகளில் ஈடுபட்டவர் பட்டுக்கொண்டிருப்பவர்.

மும் அன்ட் மீடியா என அமைப்பு நிறுவி இதனைச் செய்கிறார். இவர் எனது நாடகங்களின் தீவிர ரசிகை. அவர்களும் எமது குடும்ப நண்பர்களானார்கள். விடுமுறைக்காலங்களைக் கழிக்கப் பிள்ளைகளுடன் மட்டக்களப்புக்கு வந்து விடுவர்

அவரது பிள்ளைகளான ஸ்கந்த, இந்திர, அகிலேந்திர ஆகியோரும் என்னை மாமா என்றே அழைக்கலாயினர் லக்ஸ்மனால் எனது நாடகங்கள் நாடக முயற்சிகள் ஆங்கிலப் பத்திரிகைகளில் அறிமுகமாகின..எனது நாடகங்கள் என்பதனைவிட தமிழர் மத்தியில் நடந்த நாடக முயற்சிகள் என்பேன்.தமிழர் மத்தியில் நடந்த கலை முயற்சிகளை அவர் என் மூலம் பெற்றார். அவற்றை உரிய நேரங்களில் அவர் வெளிப்படுத்தினார்

2000 களில்

2000 ஆம் ஆண்டில் நான் கிழக்குபல்கலைக் கழகத்தில் நுண்கலைத் துறைத்தலைவராகப் பணிபுரிந்து கொண்டிருந்தேன். கிழக்குப் பல்கலைக் கழகம் நுண்கலைத் துறை ஒழுங்கு செய்த உலக நாடக தின விழாவுக்கு முற்போக்கு வாதியும் சிங்கள சினிமா, நாடக நடிகரும் நெறியாளருமான தர்மஸ்ரீ பண்டாரநாயக்காவை பிரதம அதிதியாக அழைத்திருந்தேன்

அப்போது சிங்கள-தமிழ் முரண்பாடுகள் உச்ச நிலையில் இருந்தன. சிங்கள மக்களுடன் தமிழர் உறவாடுவதும், தமிழ் மக்களுடன் சிங்களவர் உறவாடுவதும் துரோகத்தனம் என்ற உணர்வு இரு இன மக்களுக்கும்மிடையே விதைக்கப்பட்டிருந்தது. அன்றைய இனவாத அரசியல் இந்த நெருப்புக்கு தாராளமாக எண்ணையூற்றிக் கொண்டிருந்தது கொழும்பில் தர்மஸ்ரீ பண்டாரநாயக்காவைச் சந்தித்த பல சிங்களவர்கள் அவரிடம் நாட்டில் ஏற்பட்டிருந்த இனங்களுக்கிடையிலான முறுகல் நிலையை மனதில் கொண்டு அவரை மட்டக்களப்புக்குப் போக வேண்டாம் உயிர் ஆபத்து வரும் என எச்சரித்துள்ளனர் என்று பின் நாள் என்னிடம் அவர் கூறினார் அந்த பயமுறுத்தல்களுக்கு அவர் அஞ்சவில்லை அவர் மட்டக்களப்பு வந்தார், இரண்டு நாட்கள் என்னுடன் எனது வீட்டில் தங்கினார். நாடக விழாவில் கலந்து கொண்டு சிறப்பானதொரு உரையாற்றினார். எமது மாணவர்களுடன் கலந்துரையாடினர், நாடக

மாணவர்களுக்கு விரிவுரைகள் ஆற்றினார்

தனது பிரதம விருந்தினர் உரையில் "எனக்கு இங்கு பாதுகாப்பு இல்லை என்று என் சிங்கள நண்பர்கள் கூறினார்கள் எனது பாதுகாப்பு இங்குள்ள தமிழ் மக்கள் தான்" என்றார், அவர்கள் பயந்தபடி அவரை இங்கு அன்று மிக வலுவாக இயங்கிய புலிகள் இயக்கம் தடுக்கவுமில்லை ஒன்றும் செய்யவுமில்லை இத்தகைய முயற்சிகள் தமிழ் - சிங்கள நல்லுறவுகளுக்கு இட்டுச் செல்லும் என்பதை நான் உணர்ந்தேன்.

2004களில்

2004 இல் எனது மனைவியினதும் மாணவர்களதும் உதவியுடன் தர்மஸ்ரீ பண்டாரநாயக்கா நெறியாள்கை செய்த நாடகமான றோஜன் நகரப் பெண்கள் எனும் கிரேக்க நாடகத்தை மட்டக்களப்பில் மேடையிட ஒழுங்குகள் செய்தோம். அது ஒரு நிச்சயமற்ற காலகட்டமாகும்..

எனது நண்பர்கள் சிலர் ஒரு சிங்கள நாடகத்தை மட்டக்களப்புத் தமிழ் மக்கள் மத்தியில் காட்டுவதற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்தனர். புலிகள் இயக்கம் இதற்கு அனுமதிக்காது எனப் பயமுறுத்தினர். இதனை எவ்வாறாவது மட்டக்களப்பில் நடத்தி முடிப்பதென நானும் தர்மசிரியும். எனது துணைவியாரான சித்திரலேகாவும் தீர்மானமான முடிவெடுத்தோம். மாணவர்களும் நானுமாகப் போஸ்டர்கள் ஓட்டினோம். பாடசாலைகளுக்குச் சென்று அழைப்பு விடுத்தோம். தனிப்பட்ட நண்பர்களுக்கு நாடகத்தின் தரத்தைச் சொல்லி வரச் சொல்லி அழைப்பிதழ் தந்தோம் எல்.ரி.ரியின் மட்டக்களப்புத் தலைமைபீடத்துக்கு இதனை அறிவிக்க வேண்டியிருந்தது.. இன உறவின் முக்கியத்துவத்தையும் ஆதிக்கமிலாத ஐக்கியத்தையும் அவர்களுக்கு விளக்கினோம். அவர்கள் எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கவில்லை என்பதையும் இங்கு நான் கூறவேண்டும்

அன்று அரங்கமே முழுமையாக நிறைந்திருந்தது. நாடகமோ முழுக்க முழுக்க சிங்கள வசனம் பேசும் நாடகம் மக்களுக்கோ சிங்களம் தெரியாது

இரண்டரை மணி நேர நாடகத்தை மக்கள் ஒருவித சப்தமுமில்லால் இருந்து ரசித்தனர். நாடகம் முடிய தர்மஸ்ரீயையும் நாடகத்தில் நடித்த சிங்களக் கலைஞர்களையும் தழுவிக்கொண்டனர், கை கொடுத்தனர் பாராட்டுக்கள் தெரிவித்தனர்

நாடகத்தின் பொருளடக்கத்தையும் பாராட்டினார்கள். தமது நிகழ்காலக் கதையை அந்நாடகம் கூறுவதாகக் கூறினார்கள் எல்.ரி.ரி. இயக்கம் மூன்றுபேரை நாடகம் பார்த்து அகுபற்றிய அறிக்கையினை அனுப்பும்படி அனுப்பியிருந்தது என்பதைப் பின்னர் அறிந்து கொண்டேன் என் மாணவர்கள் அவர்களை இனம் கண்டு கொண்டு என்னிடம் கூறினார்கள் நாடகம் முடிய அவர்கள் என்னிடம் வந்தார்கள்.

தர்மஸ்ரீ பண்டாரநாயக்காவின் தாயார் காலமகியிருந்தார். இது எங்களுக்குத் தெரிவிக்கப்படவில்லை. பிரேதத்தை வீட்டில் வைத்து வீட்டாரை ஏனைய காரியங்களைச் செய்ய விட்டு விட்டு தமிழ்க் கலைஞர்களையும், நாடகங்களையும் சிங்களக் கலைஞர்களுக்கும் மக்களுக்கும் அறிமுகம் செய்யும் பணியிலும் சிங்களத் தீவிரவாதிகளிடமிருந்து தமிழ்க்கலைஞர்களைக் காக்கும் பணியிலும் அன்று மனத் துணிவோடு ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தான் அந்த அற்புத கலைஞர்

தங்களை அறிமுகப்படுத்திக்கொண்டார்கள். இந்த முயற்சியை பாராட்டினார்கள்.

இந்நாடகம் போரில் இராணுவத்தின் கொடுமைகளையும் அதில் பெண்கள் படும் துன்பத்தையும் கூறுகிறது. இது எமது கதைபோல இருக்கிறது என்று கூறினார்கள் தாம் வரும்போது இருந்த மன நிலை வேறு இப்போதுள்ள மனநிலை வேறு என்று மரியாதையுடன் உறவாடிச் சென்றார்கள்

நாடகக்குழு கொழும்பிலிருந்து வந்து சத்துருக் கொண்டானிலிருந்து சர்வோதயா நிலையத்தில் தங்கியிருந்தது நான் அவர்களை அங்கு சென்று சந்தித்தேன்.. ரோஜன் நகரத்துப் பெண்கள் நாடகத்தில் நடித்த நடிகர்களின் சகோதரர்கள், உறவினர்கள் மட்டக்களப்பில் வசித்த இராணுவத்தின் உயர் அதிகாரிகளாக இருந்தார்கள்

அதில் பிரதம பாகம் தாங்கிய அனோஜா வீரசிங்க என்ற பிரபல சிங்கள சினிமா நடிகையின் நட்பு இங்குதான் கிடைத்தது நாடகத்திற்கும் நடிகர்களுக்கும் இராணுவப் பாதுகாப்பளிப்பதாக நடிகர்களின் உறவினரான இராணுவ அதிகாரிகள் எம்மிடம் கூறினர்

நானும் தர்மஸ்ரீயும் அவர்களின் ஆலோசனையை முற்றாக நிராகரித்ததுடன் அதனை வன்மையாகவும் எதிர்த்தோம். இராணுவ உடையுடன் நாடகம் பார்க்க வரும் எவரையும் நாம் அனுமதிக்கமாட்டோம். எங்களை மன்னிக்க வேண்டும் என்றும் திட்டவாட்டமாகக் கூறியும் விட்டோம். அதனை நானும் தர்மஸ்ரீயும் பொதுமக்கள் சம்பந்தப்பட்ட நிகழ்ச்சியாகவே வைத்துக்கொள்ள விரும்பினோம்

எங்கள் முடிவில் இராணுவத் தரப்பு தலையிடவில்லை நாடகம் முடிய பாதுகாப்பாக சிங்களக் கலைஞர்களை வழியனுப்பி வைத்தோம் அவர்கள் மஹா திருப்தியுடனும் மகிழ்ச்சியுடனும் திரும்பிச் சென்றனர்

2005 களில்

2005 இல் மட்டக்களப்பு சாந்தி படமாளிகையில் தர்மஸ்ரீ பண்டாரநாயக்காவினால் நெறியாள்கை செய்யப்பட்ட பவ துக்க பவகடதுறாவ சிங்களப் படங்களையும்

இன நல்லுறவு கூறும் ஆவணப் படங்களையும் மட்டக்களப்பு மக்களும் மாணவர்களும் பார்க்க மட்டக்களப்பு சாந்தி படமாளிகையில் ஒழுங்குகள் செய்தோம்.

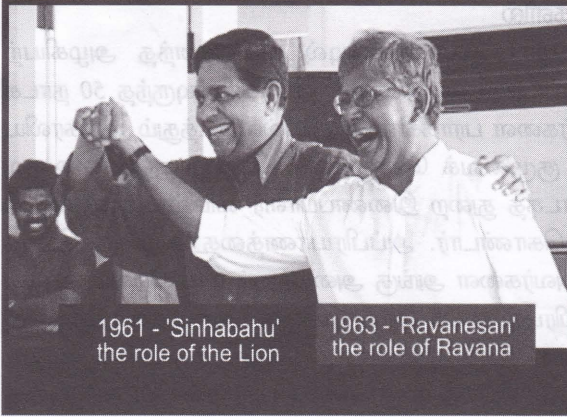
அதனோடு தர்மஸ்ரீ பண்டாரநாயக்கா பொன்மணி தமிழ்ப் படத்தையும் திரையிட்டார். பொன்மணி தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கையைக் கூறும்படம் ஒருவர் பண்பாட்டை இன்னொருவர் அறிவதன் மூலமே புரிந்துணர்வு ஏற்படும் என நானும் தர்மஸ்ரீபண்டாரநாயக்கவும் நினைத்தோம். இதற்கு மிகுந்த பக்கத் துணையாகவும் தைரியம் தருவப வளாகவும் என் துணை சித்திரலேகா இருந்தாள். மாணவர்கள் துணை நின்றனர் அவதூறு கூறி, குற்றம் சாட்டி, விமர்சித்து, தூய்மைவாதம் பேசி ஒதுக்கிக்கொண்டு இக்காலத்தில் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தபோது இன உறவு பற்றிப் பெரிதாகப் பேசுகின்ற எனது மாணவர்களும் விரிவுரையாளர்களும் கூட இருந்தனர். அவர்களை நாம் பொருட்படுத்தவில்லை அவர்களுக்கும் சில ஞாயப்பாடுகள் இருந்திருக்கக் கூடும்.

பவதுக்க, பவகடதுறாவ ஆகிய இரு சினிமாப் படங்களும் தென்னிலங்கைச் சாதாரண சிங்கள மக்களின் வாழ்வைக்கூறும் அருமையான படங்கள். சுவர்ண மல்ல வாராய்ச்சியும் ஐக்கச்சன் அந்தனியும். ரவீந்திர ரந்தன்னி யாவும் இதில் நடித்திருந்தனர். கிழக்குமாகாண ஆயர் கலாநிதி கிங்ஸ்லி சுவாம்பிள்ளை அதனை ஆரம்பித்தும் வைத்தார்.

இதற்கும் நாம் அன்று மட்டக்களப்பில் நிழல் நிரவாகம் நடத்திய எல்.ரி.ரியிடம் பேசி அனுமதி பெற்றோம். அவர்கள் பார்வையில் படாது அன்று எதுவும் இங்கு நடத்திவிட முடியாத சூழல். அவர்கள் அதற்கு அனுமதி வழங்கினர் நிறையத் தமிழ் மக்கள் அவற்றைப் பார்வையிட்டனர்

2005, 2006 களில்

2005 இல் நாம் மேடையிட்ட இராவணேசன் நாடகத்தை விபுலானந்த அழகியற் கற்கைகள் நிறுவகத்தில் பார்வையிட்ட தர்மஸ்ரீ பண்டாரநாயக்கா அதனை கொழும்பில் மேடையிடவும் சிங்களக் கலைஞர்களுக்கு

இரு கைகளையும் நீட்டியபடி அணைக்க அவர் என்னை நோக்கி வந்தார். நானும் அவரை நோக்கி ஆச்சரியத்துடன் இரு கைகளையும் நீட்டியபடி சென்றேன் இருவரும் 45 வருடங்களுக்குபின் சந்திக்கிறோம். இருவரும் இறுக அணைத்துக்கொண்டோம்.. அங்கிருந்த தமிழ் மாணவர்கள், சிங்கள இளம் கலைஞர்கள் அனைவரும் வியப்போடு அந்தச் சந்திப்பைக் கண்களால் கண்டனர்

கூத்து பயிற்சிப்பட்டறை நடத்தவும் என்னிடம் கேட்டுக் கொண்டார்

2006 இல் கொழும்பில் கிழக்குப் பலகலைக் கழக நுண்கலைத் துறையினர் தர்மசிரி பண்டாரநாயக்காவின் திரிகோண அமைப்பின் உதவியுடன் சிங்களக் கலைஞர்களுக்காக ஒரு கூத்துப் பயிற்சிப்பட்டறையை நடத்தினோம். தமிழ் நாடகத்தைக் கொழும்பில் மேடையிட்ட தர்மஸ்ரீ பண்டாரநாயக்க சிங்கள தீவிர வாதிகளினால் எச்சரிக்கப்பட்டார்.

இராவணேசன் நடத்தினால் அது நடத்தும் மண்டபத்திற்குக் குண்டு வீசப்படும் என்ற பயமுறுத்தலை அவர்கள் அவருக்குச் செய்தனர்

இவற்றை அவர் எங்களிடம் அன்று கூறிப் பயப்படுத்தவில்லை. தைரியமாக அச்சவாலை எதிர் கொண்டார். தனது நண்பர்களைக் காவலராக நிறுத்தினார்

அது மாத்திரமல்ல நாடகம் மேடையேற்றம் அன்று தர்மஸ்ரீ பண்டாரநாயக்காவின் தாயார் காலமாகியிருந்தார். இது எங்களுக்குத் தெரிவிக்கப்படவில்லை. பிரேதத்தை வீட்டில் வைத்து வீட்டாரை ஏனைய காரியங்களைச் செய்ய விட்டு விட்டு தமிழ்க் கலைஞர்களையும், நாடகங்களையும் சிங்களக் கலைஞர்களுக்கும் மக்களுக்கும் அறிமுகம் செய்யும் பணியிலும் சிங்களத் தீவிரவாதிகளிடமிருந்து தமிழ்க்கலைஞர்களைக் காக்கும் பணியிலும் அன்று மனத் துணிவோடு ஈடுபட்டுக்கொண்டிருந்தான் அந்த அற்புதக் கலைஞன்

மிகுந்த வெற்றிகரமாக இராவணேசன் கொழும்பு சென்ட் ஜோசப் கல்லூரியில் சிங்கள மக்கள் மத்தியில் மேடையேறியது. அரங்கு நிறைந்த மண்டபம். மிகுந்த வரவேற்பு. தமிழர் கலைகளின் ஒரு வெட்டுமுகத் தோற்றத்தைச் சிங்கள மக்கள் அறியும் சந்தர்ப்பம்.

அப்போதுதான் எனக்கு பிரபல சிங்கள சினிமா நடிகை சுவர்ண மல்லவாரய்ச்சி நண்பரானார், தமிழ் மக்கள் மீது மிகுந்த அன்பும் மதிப்பும் கொண்டவர் அவர். அந்நட்பு இன்றுவரை நீடிக்கிறது சிங்கள மக்களுக்கான கூத்துப் பயிற்சியின் போது நெருக்கமானார் சிங்கபாகு

நாடகத்தில் சிங்கபாகுவாக நடத்த டெல்டெனியா பயிற்சியின் போது உரைகளும் இடம் பெற்றன பேராதிஸ்ஸ காரியவாசம் சிங்கள நாடக மரபு பற்றி பேச அதற்குச் சமாள்திரமாக ஆனால் தனித்துவமாக வளர்ந்த தமிழ் நாடக மரபு பற்றி நான் பேசினேன்.

1960களில் பேராதனைப்பலகலைக் கழகத்தில் படித்துக்கொண்டிருந்த காலங்களையும் சரத் சந்திராவுடன் இருந்த உறவுகளையும் நினைவுகூர்ந்தேன். அப்போது நடைபெற்ற பேராசிரியர் சரத் சந்திரா பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் நாடகங்களையும், தயாரிப்புகளையும் செயற்பாடுகளையும் நாடகமாக்கினேன்.

நான் இராவணேசனில் இராவணனாக நடத்துக் கொண்டிருக்கையில் பேரா.சரத்சந்திராவின் நாடகமான சிங்கபாகுவில் சிங்கமாக நடத்துக்கொண்டிருந்த மார்க் அன்ரனி எனும் மாபெரும் நடிகனை நினைவு கூர்ந்தேன்.. அம்மாணவனின் மிகச் சிறப்பான நடிக்பைப்பற்றிப் புகழ்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தேன். அப்பொழுது சபையிலிருந்து ஒருவர் கையை உயர்த்தி

"மார்க் அன்ரனி இங்கேயிருக்கிறேன்" என்று கூறி எழுந்து நின்றார். லண்டனில் வசித்துக்கொண்டிருந்த அவர் இப்பயிற்சிப்பட்டறை காண வந்து அமைதியாக அதனை பார்த்துக்கொண்டிருந்தார் என்பது பின்னால்தான் தெரிய வந்தது அசந்துபோய் விட்டேன் இரு கைகளையும் நீட்டியபடி அணைக்க அவர் என்னை நோக்கி வந்தார். நானும் அவரை நோக்கி ஆச்சரியத்துடன் இரு கைகளையும் நீட்டியபடி சென்றேன் இருவரும் 45 வருடங்களுக்குபின் சந்திக்கிறோம். இருவரும் இறுக அணைத்துக்கொண்டோம்.. அங்கிருந்த தமிழ் மாணவர்கள், சிங்கள இளம் கலைஞர்கள் அனைவரும் வியப்போடு அந்தச் சந்திப்பைக் கண்களால் கண்டனர். பிரசான விதான, டெல்டெனியா. பேராசிரியர் திஸ்ஸ காரியவாஸம், பராக்கிரம நெரிஎல்ல எச் ஏ. பெரேரா போன்ற பெரும் கலைஞர்களும் சிங்கள பத்திரிகையாளர்களும் இந்தச் சந்திப்பை வியப்போடும் மகிழ்சி யோடும் பார்த்தவன்னம் இருந்தனர்.

அது ஒரு குறிப்பிடத்தக்க நிகழ்வாகும்

இரண்டுவுகையான இலங்கை நாடக மரபிலிருந்து வந்த நாடக நடிகர்கள் ஏறத்தாழ நாற்பது வருடங்களுக்குப் பிறகு சந்திக்கிறார்கள் “சரசந்திரா தொடக்கிய சிங்கள நாடகமரபும், வித்தியானந்தன் தொடக்கிய தமிழ் நாடக மரபும் நாற்பது வருடங்களுக்குப் பின் மீண்டும் ஒரு புள்ளியில் இணைகின்றன, இவ்வணைப்பை ஏற்படுத்தியவர் தர்மஸ்ரீ பண்டார நாயக்கா” என அங்கிருந்த அனைத்துக் கலைஞர்களின் கரகோலங்கள் மத்தியிலும் நான் தெரிவித்தேன்

மார்க் அன்ரனி சிங்கபாகுவிலிருந்து சில காட்சிகளை நடத்துக்காட்டினார். நான் இராவணேசனிலிருந்து நடத்துக்காட்டினேன் சிங்கள மத்தளத்தை டெல்டெனியா இசைத்தார். தமிழ் மத்தளத்தை நாம் கூட்டிசென்ற தர்மராஜா அண்ணாவிடமிருந்து இசைத்தார். ஒன்றுபோல அம்மத்தளங்கள் தோற்றமளித்தன.

இரண்டுக்கும் பெயர் மத்தளம்தான் இராவணனும் சிங்கமும் சந்திக்கின்றன எனத் தர்மஸ்ரீ பண்டார நாயக்க அதனை தான் தயாரித்த கூத்துப் பயிற்சி டி வி டியில் காட்சிப் படுத்தியுள்ளார் இந்த நிகழ்வு எதிர்காலச் சந்ததியினருக்கு இனபேதமின்றி இணைந்து பணியாற்றுவதற்கான ஒரு மைல் கல்லாக அமைந்தது என நினைக்கிறேன்.

இராவணேசன் நாடகத்தை ஒளிப்பதிவு செய்து டி.வீ டியில் சிங்களப் பாடசாலைகளில் பரப்பியதுடன் தான் சென்ற நோர்வே, ஜேர்மனி, இங்கிலாந்து போன்ற நாடுகட்கும் எடுத்துச் சென்று இலங்கையின் இன்னொரு பிரதான இனமான தமிழ் இனத்தின் நாடகங்களையும் இராவணேசனையும் அறிமுகப் படுத்தினார் தர்மஸ்ரீ பண்டாரநாயக்கா

அதனால் கவரப்பட்டு என்னை நோர்வேயிலுள்ள ஒஸ்லோ நுண்கலைக் கல்லூரி அழைத்திருந்தது. அதன் விளைவுதான் நானும் பிரளயனும் இணைந்து செய்த உலகம் வெப்பமடைதலைக் கருப்பொருளாகக் கொண்ட தமிழ் நாடகம். இந்நாடகத்தில் நடிகர்களைத் தெரிவு செய்யப்பட்ட தமிழர் அல்லாத 11 கலைஞர்களுக்கும் (அவர்கள் அமெரிக்கா, அயர்லாந்து, லெபனான், பாகிஸ்தான், எரிதிரியா, இலங்கை, ஆப்ரிக்க, நோர்வே முதலான நாடுகளைச் சேர்ந்தவர்கள்) கூத்து நடப்புப் பயிற்சி அளிக்கப்பட்டது. ஆங்கிலத்தில் பாடல் ஆல், ஜதிக்கட்டுக்கள் எழுதி கொடுத்துப் பயிற்சிகளும் அளிக்கப்பட்டன) இந் நாடகத்தை நோர்வே நாட்டின் மிகப் பிரபலமான ஒஸ்லோ ஒபேரா அரங்கில் மேடையேற்றினோம்.

இதற்கு உதவியும் ஒத்தாசையும் வழங்கினார் ஒஸ்லோவில் வதியும் வாசகி ஜெயபாலன். உதவியாளராகவும் ஒழுங்கமைப்பாளராகவும் இருந்தார்

2009 களில்

2009 ஆம் ஆண்டில் விபுலானந்த அழகியந் கற்கைகள் நிறுவகத்தில் கற்றுக் கொண்டிருந்த 50 நாடக மாணவர்களை பராக்கிரம நெரியல்ல நடத்தும் ஜனகரலிய நாடகக் குழுவைக் கொழும்பில் சென்று சந்திக்க உதவு மாறு நாடகத் துறை இணைப்பாளர் விமல்ராஜ் என்னிடம் கேட்டுக்கொண்டார். அப்பிரயாணத்தை ஒழுங்கு செய்த துடன் அவர்களை அங்கு அழைத்தும் சென்றேன். அவர்கள் அங்கு பிரபல நாடக அரங்குகளான டவர் மண்டபம், ஜோன் டி சில்வா அரங்கு, ஜனகலா கேந்திரம், லயனல் வென்ட் அரங்கு ஆகிய அரங்குகளைப் பார்வையிட்டனர். அங்கு பணி செய்யும் சிங்களக் கலைஞர்களுடன் அளவளாவினர். பராக்கிரம நெரியல்ல சகல ஒழுங்குகளையும் செய்து தந்தார். எங்களுடன் எல்லா இடங்களுக்கும் வந்தார். தமிழ் மாணவர்கள் இவற்றை அறிவதில் அவர் காட்டிய அக்கறையும், தீவிரமும் எனக்கு அவர் பால் மிகுந்த மரியாதையை ஏற்படுத்தியது

அவரின் நன்னோக்கத்தை அறியாது வேண்டு மென்று அவரைக் குறை சொல்வோரை இன்று காண பரிதாபமே உண்டாகிறது ஜன கரலிய தன் இடத்துக்கு பாரம்பரிய ஆற்றுகைகள் செய்யும் சிங்களக் கலைஞர்களை அழைத்து கோலம், சொக்கரி, தொவில் முதலான ஆற்று கைகளைச் செய்வித்தது.

நமது மாணவர்களும் கூத்து ஆற்றுகைகளை நிகழ்த்திக்காட்டினர். தமிழ் கலைஞர்களும் சிங்களக் கலைஞர்களும். நேரடியாக ஒருவர் கலைகளை மற்றவர் அறியும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது அவர்கள் இருபாலாரும் இவற்றை முதல் முதல் கண்டது மாத்திரமின்றி இரு இனக்கலைஞர்களும் ஒருவரோடு ஒருவர் உரையாடி மகிழ்ந்தனர்

நாம் அங்கு இக் கலைஞர்களுக்கிடையே காணப்படும் பொதுவான ஒற்றுமைகள் பற்றி விரிவாக உரையாடினோம். அங்கிருந்து கலாகேந்திராசென்றோம். அங்கு சிங்கள மாணவர் மாணவியர் கண்டிய நடனம் பயின்றுகொண்டிருந்தனர். அவர்கள் அங்கு ஒரு மொழி பெயர்ப்பாளரையும் ஒழுங்கு செய்திருந்தனர். நான் அதனை மறுத்து கலாகேந்திராவில் நடனம் பயின்றுகொண்டிருந்த சிங்கள மாணவர்களுடன் எமது தமிழ் மாணவர்களை உரையாடும்படி கட்டளை விதித்தேன் எங்களுக்கு சிங்கள மொழி தெரியாது சேர் என்றார்கள் எமது மாணவர்கள். நான் கூறினேன் அவர்களுக்கும் தமிழ் தெரியாது ஆனால் நீங்கள் அனைவரும் நாடகக் கலைஞர்கள். உடல் மொழியாலும், சைகைகளாலும் முகபாவங்களாலும், கண்களாலும் முதலில் உரையாடுங்கள் பின் உரையாடல் தானாக வரும் என்று கூறினேன்.

அவர்கள் உரையாடத் தொடங்கினர் ஒரு மணித்தி

கிடைத்த அருமை உறவுதான் சுமுது மல்லவாராய்ச்சி. பல்துறைக் கலைஞன் இவன் தமிழைப் பேசப் பழகிப் பின்னாளில் இவன் தமிழ் நடிகனாகவே மாறிவிட்டான்.. ஜனகரலிய தயாரித்த அனைத்து நாடகங்களிலும் நடடித்தான் நாடகங்களிலும், நேரிலும் பேசும் அவனது மழலைத்தமிழ் கேட்க மிக இன்பம் தரும்

யாலத்திற்குப் பிறகு அவர்கள் நெருக்கமான நண்பர்களாகி விட்டதைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது. அவர்கள் மகிழ்ச்சியோடு ஒருவரை ஒருவர் பெயர் சொல்லி அழைத்தனர். தங்கள் கைத் தொலைபேசி இலக்கங்களைக்கூடப் பரிமாறிக் கொண்டனர் இந்த இளம் கலைஞர்களின் சங்கமமும் புரிந்துணர்வும் எனக்கு பெரு மகிழ்ச்சி தந்தன

2010 களில்

2010 இல் நான் இராவணேசனை மீண்டும் தயாரித்தேன். சில கதாபாத்திரங்களை மாற்றியமைத்தேன். இதற்கு எனக்கு நிதியுதவியும் கிடைத்தது அதனை வழங்கியவர் சித்தீக் எனும் இஸ்லாமியப் பெண்மணி, நீலன் திருச்செல்வத்தின் பாரியார். புதிய நடன வடிவங்களை இதில் புகுத்தியிருந்தேன். இது கொழும்பு லயனல்வென்ட் அரங்கில் மேடையேறியது

இராவணேசனை வெகுவாக ரசித்த சித்திரசேனாவின் மூத்தமகள் உபேகா எழுந்து நின்று கரகோலம் செய்து வாழ்த்தியதோடு இந்த நடனங்களையும், சிங்கள நடனங்களையும் இணைத்து நாம் ஒரு இலங்கை நடனக்கோலம் செய்ய வேண்டும் என்று கூறினார் அது கனியும் காலம் பின்னால் வந்தது 2010 இராவணேசன் தயாரித்தபோது அறிமுகமான இளம் சிங்கள நண்பர்தான் பாலித உபேலால். இவரை எனக்கு அறிமுகம் செய்தவர் நண்பர் பராக்கிரம நெறியெல்ல. ஜனகரலியவின் ஒப்பனையாளர் இவர் இரண்டு நாட்கள் மட்டக்களப்பு வந்து இராவணேசனில் நடடித்த பிரதான பாத்திரங்கள் அனைத்திற்கும் டெஸ்ட் மேக்அப் செய்து காட்டினார்.

அவர் வரும்போது யக்ககான கூத்துக் கலைஞர்களின் மீசை ஒப்பனையைத் தன் மனதில் வைத்திருந்தார் அது சரிவராதுபோக நான் அவருக்கு நான் என்ன எதிர்பார்க்கிறேன் என விளக்கினேன். பிடித்துக் கொண்டார்.. எம் அரங்க ஆய்வுகூட மாணவர்களுக்கு ஒப்பனையில் பயிற்சியும் அளித்தார் 2010 லயனல்வென்ட் அரங்கில் இராவணேசனை மேடையிட்டபோது நான் அவரை பார்வையாளருக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தேன், அவர்களின் பலத்த கரகோசத்தைப் பணிவுடன் வாங்கிக்கொண்டார் தொடர்ந்து ராவணேசன் மேடையிட்டபோது ஒப்பனைக்கு

என் வேண்டுகோளைத் தட்டாது வந்து விடுவார் அந்த ஒப்பனைக் கலைஞரின் உறவு இற்றைவரை நீடிக்கிறது 2012 களில்

2012 இல் கிழக்குப்பல்கலைக் கழகத்தின் விபுலானந்த அழகியற் கற்கைகள் நிறுவகம் ஜனகரலிய நாடகக் குழுவுடன் இணைந்து சமஸ்கிருத மொழியில் பாஸன் எழுதிய மிருட்சகடிகம் எனும் நாடகத்தை மேடையிடுவது எனத் தீர்மானித்தது.. இதன் தமிழ் வடிவமாகக் கனிமண் வண்டி தெரியப்பட்டது. பராக்கிரம நெறியெல்லையை கலை நெறியாளராகவும் என்னை நிர்வாக நெறியாளராகவும் விபுலானந்த அழகியற் கற்கைகள் நிறுவக நிர்வாகசபை நியமித்தது.

சிங்கள நாடகக்குழுவுடன் இணைந்து நான் வேலை செய்வதைச் சிலர் விரும்பவில்லை. சில அவதூறுகளும் உரைத்தனர். சிங்கள ஆதிக்கம் தமிழ் நாடக உலகுள் புகுவதாக விமர்சித்தனர் எங்கள் மேலிருந்த கோபத்தை நாடகத்தின் மீது காட்டினர். எதிர்த்துக் கட்டுரைகள் கூட எழுதினர். ஆங்கிலப் பத்திரிகைகளில் இது ஒரு பெரும் விவாதமாகவும் மாறியது. அவை எம்மைப் பாதிக்கவில்லை. மாறாக ஒரு வேகத்தையே தந்தன இந்த இணைந்த திட்டம் பெரு வெற்றியளித்தது

3 மாதங்கள் இதற்கான பயிற்சி தொடர்ச்சியாக நடைபெற்றது. அப்போது அதன் பணிப்பாளராக இருந்த கலாநிதி பிரேம்குமார் இதற்கு மிகுந்த உதவியாக இருந்தார். நாடகப்பகுதி இணைப்பாளர் விமல்ராஜ் எனக்கு உதவியாளராக இருந்தார் சுவாமி விபுலானந்த அழகியற் கற்கைகள் நிறுவக தமிழ் மாணவர்களும் ஜனகரலிய சிங்கள கலைஞர்களும் இதனால் மிக நெருக்கமானார்கள். அவர்களுக்கிடையே மிக நெருக்கமான புரிந்துணர்வு ஏற்பட்டது. வெறும் கலைஞர்களாக மாத்திரமின்றி மனிதர்களாகவும் அவர்கள் இணைந்தனர். அப்போது கிடைத்த அருமை உறவுதான் சுமுது மல்லவாராய்ச்சி. பல்துறைக் கலைஞன் இவன்

தமிழைப் பேசப் பழகிப் பின்னாளில் இவன் தமிழ் நடிகனாகவே மாறிவிட்டான்.. ஜனகரலிய தயாரித்த அனைத்து நாடகங்களிலும் நடடித்தான் நாடகங்களிலும்,

நேரிலும் பேசும் அவனது மழலைத்தமிழ் கேட்க மிக இன்பம் தரும் என்னைக்கண்டதும் இன்றும் பணிந்து தலையில் கரம் கூப்பி வணங்குவான். அது தேவையில்லை எனப் பலமுறை நான் தடுத்தும் கேளான் அது இன்பம் என்று “து” எழுத்தை குற்றியலுகரமாக அழுத்திச் சொல்லி வணங்குவான்

இந்த தமிழ் நாடகமான களிமண் வண்டி கொழும்பு லயனல்வென்ட் அரங்கில் சிங்கள பார்வையாளர்களின் முன் அரங்கேறியது..சிங்கள மக்கள் தமிழ் மாணவர் நடடித்த தமிழ் நாடகம் கண்டு மகிழ்ந்தனர். தமிழ் இளஞ்ர்களின் நடடிப்பாற்றலைநேரில் கண்டு வியந்தனர்

2008 இல் நான் கிழக்குப் பல்கலைக் கழகத்திலிருந்து ஓய்வு பெற்றபின் அரங்க ஆய்வுகூடம் ஒன்றை ஸ்தாபித்தேன். இந்த அரங்க ஆய்வுகூட மாணவர்களுக்குப் பராக்கிரம நிரியெல்ல அவர்கள் நாடகப் பயிற்சிகளை வழங்கினார். ஜனகரலியக் குழுவைச் சேர்ந்த சிங்கள கலைஞர்களும் வழங்கினர். ஜனகரலிய முக்கியமாக மத்திய மாகாணம், மலைநாடு, ஆகிய பிரதேசங்களிலிருந்து வந்த தமிழ் மாணவர்கள் அரங்க ஆய்வுகூடம் வந்து தங்கிப்பயிற்சிகளைப் பெற்றதோடு என்னிடமிருந்து பாரம்பரியக் கூத்துக்களையும் பயின்றனர்

2014 களில்

2015இல் விபுலானந்த அழகியற்கற்கைகள் நிறுவகம் கொழும்பு அழகியல் பல்கலைக் கழகத்துடன் இணைந்து சில ஆற்றுகைகள் செய்ய முயன்றது.சிங்கள மாணவர்கள் தமிழ்க்கூத்துக்களையும். தமிழ் நாட்டார் பாடல்களையும் பாடுவது அத்திட்டத்தின் ஓர் அங்கம் கூத்துக்கள் பழக்கும் பொறுப்பினை அன்று அழகியற்கற்கைகள் நிறுவகப் பணிப்பாளராக இருந்த கலாநிதி பிரேம் குமார் என்னிடம் ஒப்படைத்தார். சிங்கள நாட்டியம் தெரிந்த திறன் மிக்க அச் சிங்கள நடன விரிவுரையாளர்களுக்கும் மாணவ மாணவியர்களுக்கும் கூத்துக்களும் நாட்டுப் பாடல்களும் பழக்கியமை ஒரு நல்ல அனுபவம் 2014 இல் இளைஞரும் சமகாலச் சிங்கள நடனத்தில் தேர்ச்சி பெற்றவருமான கபில பனிகவர்த்தனாவைச் சந்திக்கிறேன். அவர் “நடாண்ட’ எனும் நாட்டியக் குழுவை இயக்கிக் கொண்டிருந்தார்.

அரங்க ஆய்வுகூடத்தில் நான் தீவிரமாக ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்த காலங்கள் அவை. அப்போது நான் அரங்க ஆய்வு கூடத்தில் இளம் கலைஞர்களுக்கு நாட்டியப் பயிற்சிகள் வழங்கிக் கொண்டிருந்தேன்.. அது கூத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. கூத்தினூடாக ஒரு சமகால நடனத்தைத் தோற்றுவிப்பது எனது நோக்கு கபில பனிகவர்த்தனாவை அழைத்து அரங்க ஆய்வுகூட நடிகர்களுக்குச் சமகால நடனப் பயிற்சிகள் அளித்தேன்

அவர் தான் தயாரித்துக் கொண்டிருந்த “சிகாடா”

நாட்டிய நாடகத்திற்கு எம்மிடம் பயிற்சி பெற்றுக்கொண்டிருந்த நடிகர்களைக் கேட்டார்.3 நாட்கள் அவர் எம்க்குக் கடுமையான ஒரு பயிற்சிப்பட்டறை நடத்தினார்.புதிய உத்திகளை எப்படிக் கையாளலாம், புதிய கோறியோ கிராபியினை நடனத்தில் எவ்வாறு செய்யலாம் என்பதனை செயல்முறையில் விளக்கினார். பயிற்றினார்.

எனது அரங்க ஆய்வுகூடத்திலிருந்து 11 பேரை கொழும்பில் வதிவிடப் பயிற்சி நெறிக்காக அழைத்துச் சென்றார். அவர்கள் ஒருவாரம் கொழும்பில் சிங்களக் கலைஞர்களுடன் தங்கி நின்று பயிற்சி பெற்றுக் கபிலவின் நாடகத்திலும் பங்கேற்றனர்.அது அவர்களுக்கு ஓர் சிறந்த அனுபவமாக அமைந்தது.

2015 இல்

2015 இல் கபிலவிடம் பெற்றுக்கொண்ட கற்றுக்கொண்ட விடயங்களை, உத்திகளை 2015 இல் நாம் தயாரித்த காண்டவ தகனம் நாட்டிய நாடகமொன்றில் பயன்படுத்தினோம்.. அதே மாணவர்கள் அதில் நடடித்தனர் 2015இல் கொழும்பில் லயனல்வென்ட் அரங்கில் நடன்டா நாட்டியக் குழு ஓழுங்கு செய்த சர்வதேச நாட்டிய நடன விழாவில் காண்டவ தகனம் மேடை கண்டது.. தமிழ்க் கூத்துமரபில் நவீன நாடகத்திற்கான தேடுதலை இந் நாடகம் எடுத்துரைத்தது

இதனைச் சர்வதேசக் கலைஞர்களும் கண்டு களித்தனர். அதற்கான வாய்ப்பைத் தமிழ் நாடகமொன்றுக்கு ஏற்படுத்தித் தந்தார் சிங்களக் கலைஞரான கபில பனிகவர்த்தனா.

2016 களில்

2016 ஆம் ஆண்டில் சித்திரசேனா கலாலயத்துடன் இணைந்து நாட்டிய நாடகம் தயாரிக்கும் சந்தர்ப்பம் வாய்த்தது, சித்திரசேனா தயாரித்த நாட்டிய நாடகமொன்றில் எமது மாணவிகளும் இணைந்தனர்.. இதே ஆண்டு சித்திரசேனாவின் மூத்த மகள் உபேகாவின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க மண்ணோக்கிய வேர்களும் விண்ணோக்கிய கிளைகளும் எனும் ஆற்றுகையைத் தயாரித்தேன். தமிழ்க்கூத்து வடிவங்களையும், ஆடல் பாடல்களையும் விவரண அரங்கப் பாணியில் விளக்கும் நிகழ்வு அது. கொழும்பில் சித்திரசேனா கலாலய மண்டபத்தில் சிங்கள மக்கள் மத்தியில் இது மேடை கண்டது. 2010இல் இராவணேசனைக்கண்டு மகிழ்ந்து உபேக்ககா வைத்த வேண்டுகோள் 2016 ஆம் ஆண்டு ஆறு வருடங்களின் பின் நிறைவேறியது

1960 களிலிருந்து 2016 கள் வரை (56 வருடங்கள்)

1960களிலிருந்து ஆரம்பிக்கப்பட்ட இனங்களுக்

மேலாதிக்கச் செயல் முறைகளும், புறக்கணிப்புகளும். திட்டமிட்ட ஒதுக்கல் முறைகளும் இன ஒற்றுமைக்காகப் பாடுபட்ட வயது போன எனக்கே கோபமூட்டுகின்றன என்றால் இளம் தலைமுறையின் உணர்வுகள் எப்படி இருக்கும். உங்கள் நடைமுறைகளால் இளம் தலைமுறையினரை வென்றெடுங்கள். சொற்களை விடச் செயல்களே பிரதானமானவை” அமைதியாகவும் அக்கறையோடும் என் வார்த்தைகளை ஜனாதிபதி செவி மடுத்தார்

கிடையிலான இக்கலாசார இணைப்புப் பயணம் இற்றை வரை நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. இதில் நான் எதிர்கொண்ட சவால்கள், வேதனைகள், சோதனைகள், கழுத்தறுப்புகள் காட்டிக்கொடுப்புகள், அவதூறுகள், உயிர்ப்பயமுறுத்தல்கள் தமிழ்த்துரோகி என்ற சொற் பிரயோகங்கள் மொட்டைக்கடிதங்கள், ஆதரவுகள், உற்சாக வார்த்தைகள் பாராட்டுக்கள், ஊக்குவிப்புகள், ஆனந்தங்கள் அதிகம். அவை எனக்கு வாழ்வனுபவங்கள் ஆகின

இப்போது இவற்றைச் செய்வது மிக இலகு. இதனைச் செய்வது ஒரு பஸனாகவும் மாறிவிட்டது. அப்படிச் செய்ய சில நிறுவனங்கள் வெளி நாட்டுப் பண உதவியும் பெறுகின்றன

ஆனால் தமிழ் இன உறவுகள் மிகவும் சிதைந்து போயிருந்த காலகட்டத்தில் இரு இனங்களும் ஒட்ட முடியாது என்ற எண்ணங்கள் வலுவாக மேலோங்கி நின்ற காலத்தில், சிங்கள மக்களுடன் சேர்ந்து செயற்படுபவர்கள் சந்தேகிக்கப்பட்ட காலத்தில், இப்படியானவர்கள் தமிழ்த் துரோகிகள் எனச் சிலரால் குற்றம் சாட்டப்பட்ட காலத்தில் நாம் இச்செயல்களில் தீவிரமாக ஈடுபட்டோம். இந் நாட்டில் ஒற்றுமையை நாம் பெரிதும் விரும்பினோம். பேதங்களற்ற, புரிந்துணர்வுமிக்க ஒரு சமூகமாக இலங்கை இருக்க வேண்டும் என்று நாம் ஓர் இலட்சியக் கனவு கண்டோம். அந்தக்கனவை இன்றும் காண்கிறோம்.

ஆனால் அண்மைய அரசியல் நிலைமைகளினால் சோர்ந்துவிட்டோம். மிக மிகச் சோர்ந்துபோய் விட்டோம். ஆயினும் இன்னும் நம்பிக்கையை நாங்கள் இழக்கவில்லை அண்மையில் நமது ஜனாதிபதி கௌரவ மைத்திரிபால சிறிசேனாவை சந்தித்து உரையாடும் வாய்ப்புக் கிடைத்த போது நான் இதனையே கூறினேன்

“இனஒற்றுமைக்காக கடந்த 50 வருடங்களுக்கு மேலாக பல கஸ்டங்களுக்கும் மத்தியில் இந்த நாட்டை விட்டு மற்றவர்களைப்போல ஓடிவிடாது இங்கிருந்து கொண்டே வேலை செய்து வந்திருக்கிறேன். ஏனெனில் நான் இந்த நாட்டுப் பிரஜை.. இந்த நாட்டின் பிரஜைகளுக்கிரிய சகல உரிமைகளும் எனக்கும் உண்டு. ஆனால் இங்குள்ள நடைமுறைகளும் பெற்ற அனுபவங்களும்

என்னை இந்த நாட்டின் இரண்டாவது பிரஜையாகவே உணர வைக்கிறது.. இது ஓர் துயரமான விடயம். இதனால் இப்போது நான் மிகவும் சோர்ந்துபோய் விட்டேன் ஆனால் இன்னும் நம்பிக்கை இழக்கவில்லை. இரு இனத்தவரும் ஏன் இங்கு வாழும் சகல இனத்தவரும் தாங்களும் இந்நாட்டின் முதந்தர பிரஜைகள் என நினைக்கும் சூழலை நடைமுறைகளால் நீங்கள் உருவாக்க வேண்டும் மேலாதிக்கச் செயல் முறைகளும், புறக்கணிப்புகளும். திட்டமிட்ட ஒதுக்கல் முறைகளும் இன ஒற்றுமைக் காகப் பாடுபட்ட வயது போன எனக்கே கோபமூட்டுகின்றன என்றால் இளம் தலைமுறையின் உணர்வுகள் எப்படி இருக்கும். உங்கள் நடைமுறைகளால் இளம் தலைமுறையினரை வென்றெடுங்கள். சொற்களை விடச் செயல்களே பிரதானமானவை” அமைதியாகவும் அக்கறையோடும் என் வார்த்தைகளை அவர் செவி மடுத்தார் சென்ற ஆண்டின் இறுதிப் பகுதியில் முன்னாள் ஜனாதிபதி சந்திரிகா அம்மையாரையும் சந்திக்கும் வாய்ப்புக்கிட்டியது “தோல்வி மனப்பான்மைக்குள் சிக்கி நிற்கும் நொந்துபோன நோய்வாய்ப்பட்டுப்போன தமிழ் மக்களின் மனங்களைக் குணப்படுத்த வேண்டும் அதற்கான சகல வசதிகளும் அவர்களுக்குச் செய்ய வேண்டும். சிங்களக் கலைஞர்களை அவர்களிடம் உறவாட அனுப்ப வேண்டும்” என்று அவர் அக்கலைஞர்களின் கூட்டத்தில் உரையாற்றினார்

எனக்குப் பேச்சு சந்தர்ப்பமளிக்கப்பட்டபோது நான்குறினேன்

“அம்மணி, உங்கள் நல் சிந்தனைகளை வரவேற்கிறேன் தோல்வி மனப்பாங்கு எப்படி ஒரு மன நோயோ அதேபோல வெற்றிப் பெருமிதமும் ஒரு மன நோய்தான். தமிழ் மக்கள் தோற்றுப்போய் விட்டோம் என்ற மன நோய்க்கு ஆளாகி இருந்தால் சிங்கள மக்கள் வென்றுவிட்டோம் என்ற மன நோய்க்கு ஆளாகி இருக்கிறார்கள். இரண்டு மனோ நிலையும் ஒரு வகை நோய்தான்.. இரண்டையும் தீர்க்கும் செயற் திட்டங்கள் தீட்டப்பட வேண்டும். சிங்களக் கலைஞர்கள் தமிழ்ப்பகுதிக்கு வருவது போல தமிழ்க்கலைஞர்களும் சிங்களப் பகுதிக்கு செல்லும் நிலை உருவாக்கப்பட வேண்டும். எடுத்தல் மாத்திர

மல்ல. பரஸ்பர கொடுத்தல்களும் இடம் பெற வேண்டும். அப்போதுதான் நல்லுறவு ஏற்படும். அனைவரும் இந்நாட்டின் சம பிரசைசுள் என்ற பரந்த மனப்பான்மை அனைவரிடமும் தோன்ற வேண்டும்”

அங்கு வந்திருந்த முற்போக்கு எண்ணம் கொண்ட சிங்களக் கலைஞர்கள் எனது இக்கருத்தை வெகுவாக வரவேற்றனர். இந்தப்பரந்த மனப்பான்மையை எங்களுக்குக் கற்பித்த எமது ஆசிரியர்களை இவ்விடத்தில் நன்றியுடன் நினைவுகூருகின்றேன்.

25 வருடங்களுக்கு முன்னர் கிழக்குப் பல்கலைக் கழகத்தில் நாங்கள் விதைத்த விதைகள் இன்று பலன்தர ஆரம்பித்தமை எமக்குப் பெரு மகிழ்ச்சி தருகிறது.

இன்று கிழக்குப் பல்கலைக் கழகத்திலும் விபுலானந்த அழகியற் கற்கைகள் நிறுவகத்திலும் இன ஒற்றுமைக்கான கலந்துரையாடல்கள், கலைநிகழ்வுகள் இடம்பெறுகின்றன. சிங்கள, வெளிநாட்டுக் கலைஞர்கள் கிழக்குப் பல்கலைக் கழகத்திற்கும் விபுலானந்த அழகியற் கற்கைகள் நிறுவகத்திற்கும் அடிக்கடி வரும் சாதகமான சூழ்நிலை இன்று உருவாகியுள்ளது. அல்லது உருவாக்கப் படுகிறது இவை ஒரு வழிப்போக்காக இருந்து விடக்கூடாது.

இதனை நான் பல இடங்களில் அழுத்தமாகக் கூறியுள்ளேன். நாமும் நமக்கோர் நலியாக் கலையுடையோம். அதனை நாம் பகிர்ந்து கொள்ளவும் பிறரிடமிருந்து பெற்றுக் கொள்ளவும் ஆயத்தமாக உள்ளோம் எடுத்தல் மாத்திர மல்ல கொடுத்தலும் இடம் பெறவேண்டும். திணிப்பை நாம் ஒருபோதும் ஏற்கோம். சமத்துவத்தில்தான் உண்மை நட்பும் இணையும் சாத்தியப்படும் பரஸ்பர நம்பிக்கை, புரிந்துணர்வு, சந்தேகமின்மை என்பன இலங்கை வாழ் சகல இனமக்களிடையேயும் ஏற்படும் வண்ணமான செயற்திட்டங்களை இந்நாட்டு அரசு முன்னின்று செய்ய வேண்டும். இதனை நான் சந்தித்த மிக உயர் மட்டத் தலைவர்களிடமெல்லாம் கூறி வருகிறேன். அழுத்தமாகக் கூறி வருகிறேன். புதிய தலைமுறைக்கு எமது அனுபவங்கள் பாடமாக அமையட்டும். இனங்களுக்கிடையே உண்மையான ஒற்றுமையினை ஏற்படுத்தும் விதத்தில் அவர்கள் செயற்படட்டும். அரசியல்வாதிகளினால் முடியாது போனதைக் கலைஞர்களாவது செய்யட்டும்

OUR Milk

உள்ளூர் பசும்பால் நுகர்வை ஊக்குவிக்கும் செயற்றிட்டம்

தூய பசும்பால், பால் உற்பத்திப் பொருட்களை
உங்கள் வீடுகளுக்கே நேரில்வந்து
விநியோகம் செய்கின்றோம்.

தொடர்புகளுக்கு,
ஆயித்தியமலை ஒருங்கிணைந்த கால்நடை உற்பத்தியாளர் அமைப்பு,
உள்ளூர்ச்சை வீதி, 4ம் கட்டிடம். T.P. 077-6420867 / 0771143669

மனப்பதிவு

தர்ம ஸ்ரீ பண்டாரநாயக்க

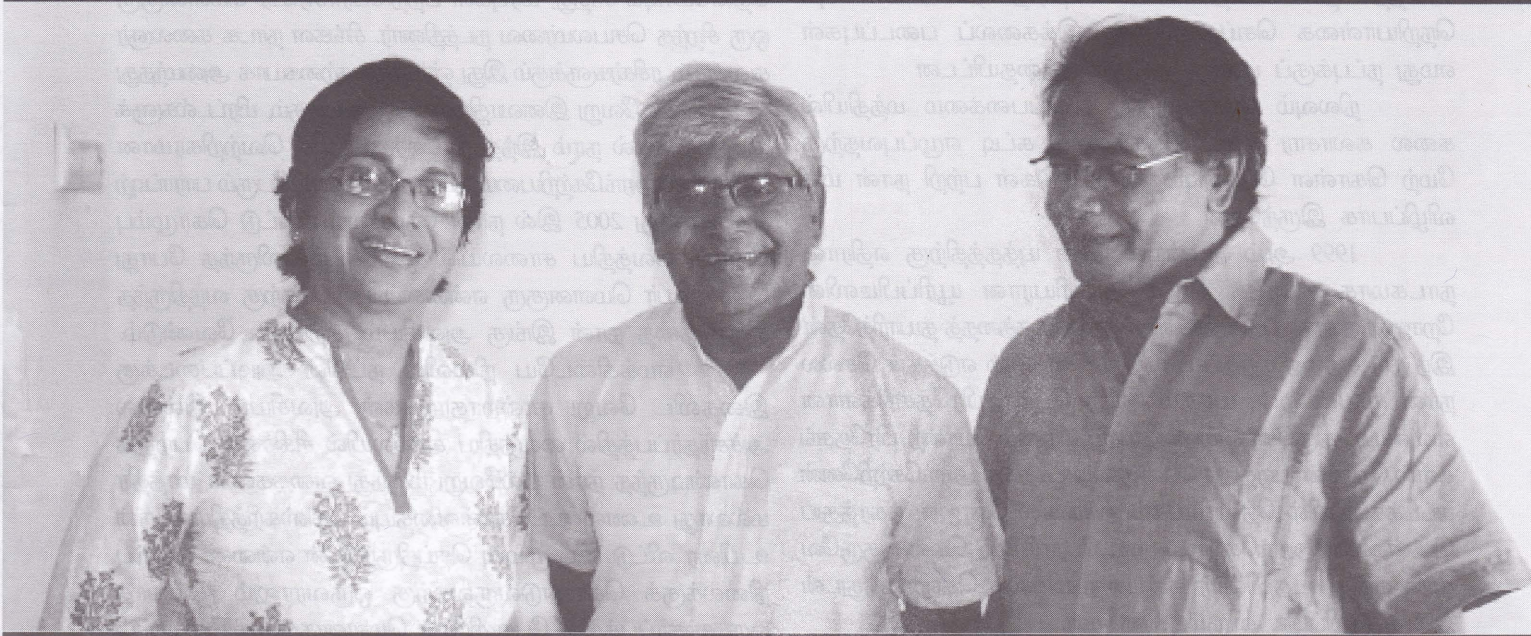
பேராசிரியர் மௌனகுரு, 1974 இல் இலங்கைக் கலாசாரத் திணைக்களத்தினால் நடத்தப்பட்ட தேசிய அரசு நாடக விழாவில் போட்டியிட்ட நாடகங்களைத் தெரிவு செய்யும் நடுவர் குழுவில் ஒருவராக அங்கம் வகித்தார் எனது முதல் நாடக சிருஸ்டியான 'ஏகாதிபதி நாடகம்' இந்த விழவில் போட்டியிட்ட ஒரு நாடகமாகப் பிரதி நிதித்துவப் படுத்தப்பட்டது. அந்த ஆண்டின் சிறந்த நடிகருக்கான விருதையும், சிறந்த நெறியாளருக்கான விருதையும் நான் பெற்றுக்கொண்டேன்.

நடுவராக அவர். நடிகனாக நான். எனக்கும்

பாராட்டிற்குரியது இடையிடையே பேராசிரியர் மௌனகுருவை வெள்ளவத்தையில் சந்தித்து எமது கலைச் சிருஸ்டிகளின் செயற்பாடுகள் பற்றி கலந்துரையாடுவதற்கு நான் பழக்கப்பட்டிருந்தேன்

தர்மசேன பத்திராஜாவின் பொன்மணி திரைப்படம் தயாரிக்கப்பட்டபோது அதன் முக்கிய பாத்திரத்தினூடாக நாம் பேராசிரியர் மௌனகுருவை மீண்டும் சந்திக்கும் வாய்ப்புக் கிட்டியது. ஓர் சிங்கள நெறியாளர் தமிழ்ப் படமொன்றினை நெறியாள்கை செய்த முதற் சந்தர்ப்பம் இது

1983 இல் யுத்தம் ஆரம்பித்தது. இதனால் முன்பு எமக்கிடையே இருந்த நெருக்கமும் உறவுகளும் ஓரளவு விலகிச் சென்றன. 1998 இல் கிழக்குப் பல்கலைக் கழகத்தில்

பேராசிரியர் மௌனகுரு

பேராசிரியர் மௌனகுருவுக்குமான உறவும் அறிமுகமும் வளர்ச்சியடைவதற்கு இது பிரதான காரணமாக அமைந்தது. நாம் இருவரும் கலாசாரத் துறையினூடே ஒருவருக்கொருவர் அறிமுகமானோம். அதே சமயம் அதே ஆண்டிலிடம் பெற்ற இந்த நாடக விழாவில் தமிழ்சிங்களம் என்ற வகையில் அது பிரித்து நடத்தப்படவில்லை. நாம் அனைவரும் ஒரே மேடையில் இன வேறுபாடின்றி இலங்கைக் கலையின் கலாசார விழுமியங்களை மதிப்பாய்வு செய்யக்கூடிய அடிப்படையில் செயற்பட முடிந்தது

சிங்கள நாடக நடுவர்களின் தீர்ப்புக்கூட அன்று தமிழ்க்கலைஞர்களின் ஒத்துழைப்பைப் பெற்றமை

இடம் பெற்ற உலக நாடக தின விழாவில் பிரதம விருந்தினராகப் பங்கு பற்றுமாறு என்னைப் பேராசிரியர் மௌனகுரு அழைத்திருந்தார். அப்போது அவர் நுண்கலைத் துறைத் தலைவராக இருந்தார்

அதிகமான சிங்களக் கலைஞர்கள் வடக்குக் கிழக்குப் பிரதேசங்களுக்குச் செல்வதற்கு அச்சம் கொண்டிருந்த கால கட்டம் அது. இத்தகைய காலகட்டத்திலேயே பேராசிரியர் என்னை அழைத்திருந்தார். போர் இடம்பெற்ற காரணத்தினால் பல்வேறு அசம்பாவிதங்கள் அடிக்கடி ஏற்பட்டன. நாடு பூராவும் இந்நிலை நீடித்தது. இப்படியான

கழலில் நான் ஏன் இவ்வாறு அழைக்கப்பட்டேன் நான் ஏன் இந்த அழைப்பினை ஏற்றுக்கொண்டேன் என்ற புலனாய்வு ஆசிரியர்களின் பல்வேறு வகையான கேள்விகளுக்கும் விசாரணைகளுக்கும், பிரச்சனைகளுக்கும் நான் முகம் கொடுக்க நேர்ந்தது.

கிழக்குப் பல்கலைக் கழக ஆசிரியர்களும் மாணவர்களும் என்னை மிக உயர் மட்டத்தில் வரவேற்றனர். இந்நிகழ்வு என் மனதில் எதிரொலித்துக்கொண்டேயிருக்கிறது. பேராசிரியர் மௌனகுருபற்றி எனக்கிருந்த உறுதியான நம்பிக்கை காரணமாகவே அப்பயணத்தை நான் மேற்கொண்டேன். அன்றிரவுப் பொழுதினை மட்டக்களப்பிலே பேராசிரியர் வீட்டில் கழித்தேன்.. அன்றிரவு தொடர்ச்சியாக கேட்ட வெடிச் சப்தங்கள் நான் ஓர் போர்க்களத்தினிடையே இருப்பதை ஞாபகப்படுத்தின.

அன்றிரவு பேராசிரியர் மௌனகுருவின் வீட்டில் நான் நிம்மதியாக நித்திரைகொள்ளவில்லை. இடைப்பட்ட காலத்தில் நான் பல நாடகங்களையும், திரைப்படங்களையும் நெறியாள்கை செய்துள்ளேன். இக்கலைப் படைப்புகள் எமது நட்புக்குப் பலத்த அத்திவாரத்தையிட்டன

நிலவும் போர்ச்சூழல், இனப்பகைமை மத்தியில் கலை கலாசார நல்லிணக்கத்தைக் கட்டி எழுப்புவதற்கு மேற் கொள்ள வேண்டிய இடையீடுகள் பற்றி நான் மிக விழிப்பாக இருந்தேன்

1999 ஆம் ஆண்டில் நான் யுத்தத்திற்கு எதிரான நாடகமாக கிரேக்க நாடக ஆசிரியரான யூரிப்பிடீஸின் றோஜன் நகரத்துப் பெண்கள் எனும் நாடகத்தைத் தயாரித்தேன். இந் நாடகத்தை யுத்தப் பிரதேசங்களுக்கும் எடுத்துச் செல்ல நான் முயன்றேன். யுத்தம் இடம் பெற்ற பிரதேசங்களான வவுனியா, திருகோணமலை, யாழ்ப்பாணம் போன்ற பிரதேசங்களில் றோஜன் நகரத்துப் பெண்கள் நாடகத்தை அரங்கேற்றினேன் மட்டக்களப்பில் தேவநாயகம் அரங்கில் றோஜன் நகரத்துப் பெண்களை அரங்கேற்றுவதற்கு பேராசிரியர் மௌனகுருவே முன் வந்து உதவினார் என்பதை மிகவும் கௌரவத்துடன் இங்கு குறிப்பிட விரும்புகின்றேன்.

நான் அறிந்த வகையில் இந்த நாடகம் அங்கு மேடையேற்றுவது சம்பந்தமாக பலரின் எதிர்ப்பை அவர் அங்கு சம்பாதிக்க வேண்டி வந்தது. ஆனால் மிகவும் வெற்றிகரமாக நாடகக் காட்சியை இங்கு அரங்கேற்றுவதற்கு பேராசிரியர் மௌனகுருவும், அவரது மனைவியும் அவரது, மாணவர்களும் அவரது நண்பர்களும் உதவினார்கள்

நாடகத்திற்கான எதிர்ப்பு எங்கோ மறைந்து விட்டது. 2003 ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 28 ஆம் திகதி மட்டக்களப்பு கிழக்குப் பல்கலைக் கழகத்தில் இடம் பெற்ற சர்வதேச நாடக விழாவிலும், கருத்தரங்கிலும் பங்கு கொள்ளும் சந்தர்ப்பம் எனக்குக் கிடைத்தது. அப்போது அவர் சுவாமி விபுலானந்த அழகியற் கற்கைகள் நிறுவக தலைவராகவும் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தார். அங்குதான் நான் பேராசிரியர் மௌனகுருவின் சிருஸ்டியான இராவணேசனைக் கண்டு மகிழ்ந்தேன் அந்த அரங்கிலே இராவணேசனைக் கண்டபோது

பேராசிரியர் மௌனகுரு தமிழ் நாடகக் கலையினை முன்னேற்ற மேற்கொண்டுள்ள சேவையை நன்கு புரிந்து கொண்டேன் அவரது இராவணேசன் நாடகத்தின் படைப்பாற்றலை எண்ணி இலங்கையன் என்ற வகையில் நான் ஆச்சரியமும் பெருமையும் அடைந்தேன் இதன் காரணமாகவே அவரது இராவணேசன் எனது பாராட்டுக்கும் மதிப்பாய்வுக்கும் உரித்தானது இந்த நாடகம் மட்டக்களப்பின் கூத்து மரபை அடியொற்றிச் சிருஸ்டிக்கப்பட்ட ஒரு நாடகமாகும்.

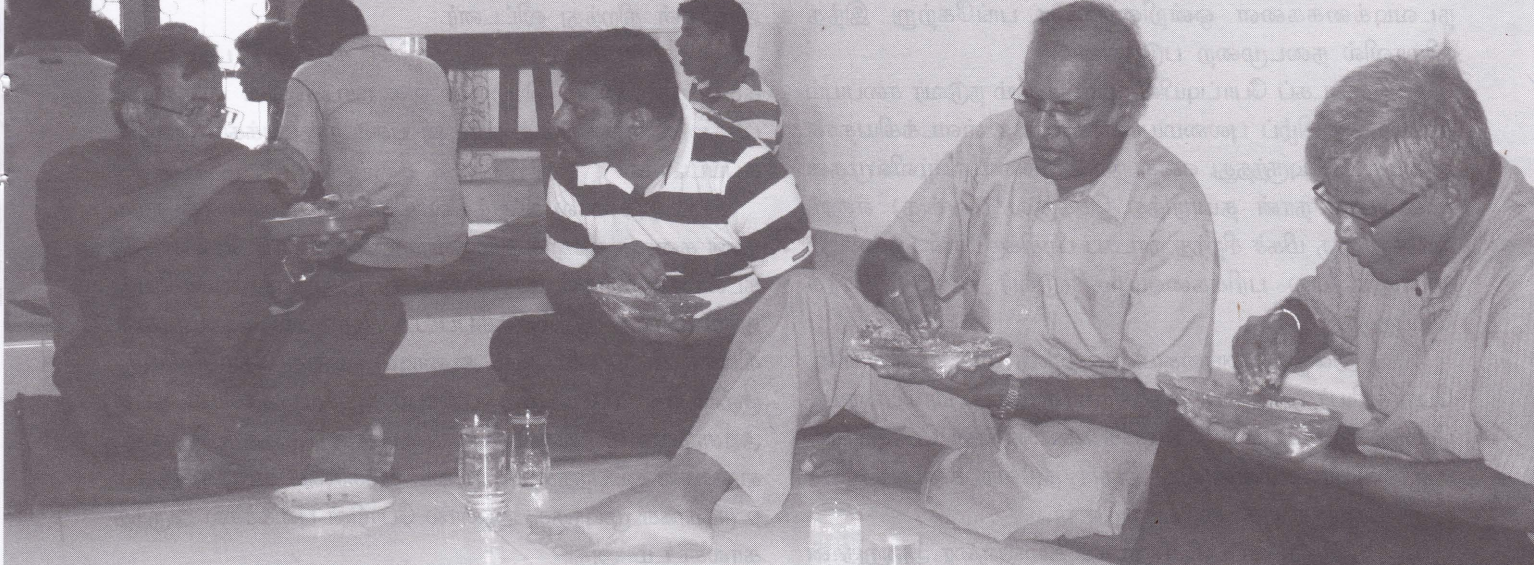
மட்டக்களப்பின் சீலாமுனை எனும் சிறியதோர் கிராமத்தில் பிறந்த பேராசிரியர் மௌனகுரு மேற்படி நடன பாரம்பரியங்களினூடாக இராவணேசன் நாடகத்தை மிகவும் உன்னதமான முறையில் சிருஸ்டித்திருந்தார். கொழும்பில் வசிக்கும் நாடக ரசிகர்களுக்கு இதனை உணர்த்துவதற்கு 2003 டிசம்பர் 7 ஆம் திகதி இந் நாடகத்தைக் கொழும்பில் மேடையேற்ற ஏற்பாடுகள் செய்தோம். வடமோடி மற்றும் தென்மோடிக் கூத்து மரபுகள் பற்றிபேராசிரியர் மௌனகுரு ஒரு சிறந்த செயலமர்வை நடத்தினார். சிங்கள நாடக கலைஞர்களுக்கும், ரசிகர்களுக்கும் இது ஓர் சிறந்த கற்கையாக அமைந்தது பல்வேறு இனவாதிகளின் எதிர்ப்புக்கும், மிரட்டல்களுக்கும் மத்தியில் நாம் இந்த நாடகத்தை மிக வெற்றிகரமான முறையில் அரங்கேற்றியமை தமிழ் ரசிகர்களின் பெரும் பாராட்டிற்குரியதாக இருந்தது 2005 இல் நான் நோய்வாய்ப்பட்டு கொழும்பு தேசிய வைத்திய சாலையில் ஒரு கட்டிலிலிருந்து போது பேராசிரியர் மௌனகுரு என்னைப் பார்ப்பதற்கு வந்திருந்த தருணத்தை நான் இங்கு அவசியம் குறிப்பிட வேண்டும்.

எமக்கிடையே நிலவிய நட்பின் அடிப்படைக்கு இதைவிட வேறு சான்றாதாரங்கள் அவசியம் இல்லை அச்சந்தர்ப்பத்தில் வைத்திய சாலையில் சிகிச்சை பெற்றுக் கொண்டிருந்த நான் பல்வேறு மருந்து வகைகளை மாத்திர மல்லாது உணவு உட்கொள்வதையும் பகிஸ்கரித்திருந்தேன் உயிரை விட்டு விட முடிவு செய்திருந்தேன் என்னை இயல்பு நிலைக்குக் கொண்டுவருவதற்கு ஒருவராலும் முடியாத ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் பேராசிரியர் மௌனகுரு மட்டக்களப்பிலிருந்து கொழும்பு வந்து என்னை அணுகி ஓரிரு முழுவதும் என் கட்டிலின் அருகில் இருந்து எனது தலையைத் தடவித் தடவி என்னை உணவு உட்கொள்ளச் செய்வதற்கு அவர் மேற்கொண்ட முயற்சிக்கு நான் அடிபணிந்தேன்.

உயிரைத் துறக்க உத்தேசித்த என் வாழ்வு மீண்டும் இயங்க ஆரம்பித்தது அதற்குப் பேராசிரியர் மௌனகுருவுக்கு நான் என்றும் கடமைப்பட்டுள்ளேன். கலைஞர்கள் என்ற வகையில் அன்றுமுதல் எங்கள் இணைப்பு மேலும் இறுகியது அவரது இராவணேசன் நாடகத்தைச் சர்வதேச மட்டத்திற்கு எடுத்துச் செல்ல நான் பல முயற்சிகளை மேற்கொண்டேன். அவர் மிகவும் எளிமையான மனிதர் நல்ல பண்புகளைக் கொண்டவர் பூரணத்துவம் வாய்ந்த மனித நேயம் கொண்ட ஓர் மானுடப் பிறவி உண்மையான நேர்மையான கலைஞன் பேராசிரியர் மௌனகுரு அவர்கள்.

சகோதரத்துவத்துடன் நீட்டிய நேசக்கரங்கள்

பலமொழிகள், இனங்கள்,
இனக் குழுமங்கள் வாழும்
பல பிரதேசங்களைக்
கொண்ட இந்தியாவில்
மேற்படி அனைத்து
வித்தியாசங்களுக்கும்
ஏற்ப உருவாகும்
இலக்கியங்கள் நாடகங்கள்
நடனங்கள், சினிமா
மற்றும் ஓவியங்கள் ஆகிய
அனைத்துக் கலைகளும்
இந்தியாவின் பொது
தேசியநிறுவனத்தின் கீழ்
ஒட்டு மொத்த இந்திய
சமூகத்திலும் எதுவித
வேறுபாடுமின்றி
சமத்துவத்துடன்
மதிப்பாய்விற்கு
உட்படுத்தப்படுகின்றன

இலங்கையில் இரண்டு தேசிய மொழிகள் மாத்திரமே உள்ளன. எமது நாட்டில் இந்த இரண்டு மொழிகளையும் பயன் படுத்தும் மூன்று இனங்கள் வாழ்கின்றன. ஆனால் இலங்கையின் தேசிய அடையாளத்தின் கீழ் பல ஆண்டுகளாக எப்போதும் சிங்கள இலக்கியமும், சிங்கள நாடகமும் சிங்கள சினிமாவும், சிங்கள ஓவியமும் மாத்திரமே முன்னிலைப்படுத்தப்படுகின்றன சிங்களப் பெரும்பான்மையின ஆதிபத்திய அதிகாரத்தில் இடம் பெறும் இத்தகைய வித்தியாசமான கவனிப்பு, மிகத் தெளிவாகச் சுட்டிக் காட்டுகின்ற தருணம் இக்கலையின் சார்பில் இடம் பெறும் விருது வழங்கும் அரச விழாவாகும் விருது வழங்கப்படும் தமிழ்க்கலைஞர்கள் யார்? அவர்களும் இலங்கைக் கலைத் துறைக்குச் சிருஸ்டித்துள்ள படைப்புக்கள் யாவை என்பவற்றை விரிவாக அறியத்தராமல் இந்த விருது வழங்கும் வைபவம் விழாக்கோலத்துடன் நடைபெற்று முடிகிறது.

இத்தகைய பேதம் சிங்கள ஆட்சியதிகாரத்தில் இடம் பெறும் போது தமிழ்ப் புலமையாளர்களும், தமிழ்க் கலைஞர்களும், உள்ளடங்கிய சிவில் அதிகாரத்திற்குள்ளும், மாதிரியான ஒரு நடைமுறை இருந்து வருவதையும் நாம் அனுபவித்துள்ளோம்.

இவ்வாறான கலை வேறுபாடு சிங்கள சமூகத்திற்குள் உள்ளெடுத்துச் செல்கையில் அவற்றைப் பொருட்படுத்தாது ஏற்படுத்திக் கொள்ளும் உறவுகள்

மூலம் தமது கலைத் துறையின் சக வாழ்விற்கான கலாசாரத்தைக் கட்டி எழுப்புவதற்கு உதவும் வகையிலான ஒரு செயற்பாடு மற்றும் கலைப் பயன்பாடு தொடர்பாகப் பாரிய செயற்பணிகளில் ஈடுபடும் கலைஞர்கள் செயற்பட்டு வருவதை நாம் காணமுடிகிறது.

இலங்கையின் முதன் முறையாக சிங்கள - தமிழ் நாடகக் கலைஞர்கள் ஒரே அரங்கில் ஒரே தேசிய நாடக விழாவில் 1976 இல் மேடையேறினர். அதே சமயம் சிங்கள-தமிழ்ப்புலமையாளர்கள் முதன் முறையாக இலங்கைக் கலைக் கழகத்தினதும், நாடகக் குழுவினதும் நடவடிக்கைகளை ஒன்றிணைந்து பங்கேற்று இந்த விழாவில் நடைமுறை படுத்தினர்.

நாடகப் போட்டியில் முடிவுசுறும் நடுவர் சபையும் சிங்கள - தமிழ்ப் புலமையாளர்களை உள்ளடக்கியதாக அமைக்கப்பட்டிருந்தது. எனது நாடகக் கலை வாழ்வில்முதன் முறையாக நான் தயாரித்த செக்குவ (செக்கு) எனும் நாடகத்திற்கு மிகச் சிறந்த நாடகப் பிரதிக்குமான பரிசையும் இன்னும் பல பரிசுகளையும் நடுவர் சபை சிபார்சு செய்தது.

இன்று இலங்கையில் எதிரிவீர சரத் சந்திராவின், பேராசிரியர் வித்தியானந்தனின் நாடகப் பரம்பரையச் சேர்ந்த தேர்ச்சி பெற்ற நாடகக் கலைஞரான பேராசிரியர் சின்னையா மௌனகுரு இந்த நடுவர் சபையிலேயே உறுப்பினராகக் கடமையாற்றினார்.

இந்தச் சிறப்புமிக்க நாடகக் கலைஞரை அன்றுதான் முதன் முறையாகக் கண்டறிந்தேன். அதன் பின்னர் 1977 இல் ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்தனா அரசு பதவிக்கு வந்ததன் பின்னர் இனப்பிரச்சனை உக்கிரமான நெருக்கடியை எதிர் நோக்கும் விபரீத நிலைக்கு ஒட்டு மொத்த முழு இலங்கைச் சமூகமும் பிளவடைந்தது.

சிங்களம் மற்றும் தமிழ் மக்களிடையே பாரிய விரிசல் ஏற்பட்டது. சிங்கள மக்கள் தமிழ் மொழியைக் கற்பதையும், தமிழ் மக்கள் சிங்கள மொழியைக் கற்பதையும் நிறுத்திக் கொண்டனர். கலைஞர் களுக்கிடையே அதுவரை நிலவிய உறவு முறிந்தது. அவர்களிடையே அதுவரை நிலவிய ஒன்றிணைந்த சிருஸ்டிகள் இடை நிறுத்தப்பட்டன. இதன் காரணமாகச் சிங்களக் கலைஞர்கள் சிங்கள சமூகத்திற்கு மாத்திரமும், தமிழ்க் கலைஞர்கள் தமிழ்ச்சமூகத்திற்கு மாத்திரமும் என மட்டுப்படுத்தப் பட்டு அவர்களுடைய சிருஸ்டிகளும் வரையறுக்கப்பட்டன. இதன் காரணமாக ஒரு சமூகம் எதிர் நோக்கும் அனுபவங்களையும் வேதனைகளையும் அவலங்களையும் மற்றைய சமூகத்திற்கு எடுத்துச் சொல்ல முடியவில்லை. அனைத்துக்கலை ஊடகங்களும் இந்த இரண்டு சமூகங்களின் இணைப்பை மூடி மறைத்தன.

1983 களில் ஏற்பட்ட பாரிய விபரீதங்களின் பின்னர்

கடந்த காலத்தில் இடம் பெற்ற பயங்கரமான அனுபவங்கள் மிகத்துன்பகரமானவை. சிங்கள தமிழ்க்கலைஞர்களுக்கிடையே நிலவிய சிறு உறவுகள் கூட மிகப் பெரிதாக விரிசலடைந்தது, மயான அமைதி நிலவியது.

இந்த நிலைமையை மாற்றி அமைப்பதற்காக தேர்ச்சி பெற்ற இரண்டு நாடகக் கலைஞர்களான தர்மஸ்ரீ பண்டாரநாயக்காவும் பேராசிரியர் மௌனகுருவும் மேற்கொண்ட சேவை அளப்பரியது.

தென்னிலங்கையின் கலைஞர்கள் கிழக்கிலங்கைக் கலைஞர்களுடன் உறவாடுவதற்கு ஒரு மார்க்கத்தை இவர்கள் திறந்து விட்டனர்.

1999 மார்ச் 27 ஆம் திகதி கிழக்குப் பல்கலைக் கழகத்தில் இடம் பெற்ற உலக நாடக தின விழாவில் பிரதம விருந்தினராகத் தர்மஸ்ரீ பண்டாரநாயக்கா அழைக்கப்பட்டார்.

அக் கால கட்டத்தில் கிழக்குப் பல்கலைக் கழக நுண் கலைத் துறைத் தலைவராக பேராசிரியர் மௌனகுரு கடமையாற்றியதன் காரணமாகவே இது சாத்தியமாகியது இவ்வாறாக ஆரம்பிக்கப்பட்ட ஆரம்பத் தொடர்புகள் கிளை விட்டு 2002 ஆம் ஆண்டில் வளரத் தொடங்கியது. குறிப்பாக 2002 ஆம் ஆண்டில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கம் விடுதலைப் புலிகளுடன் ஏற்படுத்திக் கொண்ட சமாதான ஒப்பந்தத்தின் மூலம் தற்காலிக சமாதானத்தை உருவாக்க முடிந்தது ஆனால் போரின் புகைச்சல் இருந்த காலகட்டம் அது.

தர்மஸ்ரீ பண்டார நாயக்காவின் றோஜன் நகரத்துப் பெண்கள் எனும் சிங்கள நாடகம் மட்டக்களப்பில் அரசடி தேவநாயகம் அரங்கில் அரங்கேற்றுவதற்கு அச்சமின்றிப் பேராசிரியர் மௌனகுரு தன்னை அர்ப்பணித்தார்.

ஆரம்பத்தில் விடுதலைப் புலிகள் இது சம்பந்தமான விசாரணைகளை மேற்கொண்ட போதிலும் பின்னர் அதற்கு ஒத்துழைப்பு வழங்கினர். ஆனால் மட்டக்களப்பிற்குச் சிங்கள நாடகத்தைக் கொண்டு சென்று அரங்கேற்றுவதை எதிர்த்ததோடுமல்லாமல் அதற்கு எதுவிதமான ஒத்துழைப்பும் தராத சில பல்கலைக் கழக விரிவுரையாளர்களும் இருந்தனர். என்பதையும் மறந்து விடக்கூடாது.

ஆனால் மட்டக்களப்பில் றோஜன் நகரப் பெண்கள் நாடகத்தை அரங்கேற்றியதன் மூலம் ஏற்படுத்திக்கொண்ட நல்லுறவு காரணமாக திருகோணமலை, வவுனியா, யாழ்ப்பாணம் ஆகிய பிரதேசங்களிலும் இந் நாடகம் வெற்றிகரமாக மேடையேற்றப்பட்டது.

உறுதியற்ற சமாதானம் நிலவினாலும் றோஜன் நகரப் பெண்கள் நாடகம் அரங்கேற்றப்பட்டமையினால் ஏற்பட்ட நல்லெண்ணத்தினூடே வடக்கிலும், கிழக்கிலும் தெற்கிலும் வாழும் சிங்கள தமிழ்க் கலைஞர்களுக்கிடையே ஒரு தொடர்ச்சியான உறவு ஏற்பட்டது.

“ஹிரு” குழுவினரின் துணிகரமான முயற்சியின் கீழ் 2003 ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதத்தில் கொழும்பு புதிய நகர சபை மண்டபத்தில் “சிங்கள தமிழ்க் கலைஞர்களின் விழாவை” ஜாதிக ஹெல உருமைய” என்ற சிங்கள இனவாத அரசியற் கும்பல் சீர் குலைத்தது இந்தக் கலை விழா பல தசாப்தங்களாக நிலவிய தேவையை முன்னிலைப்படுத்தியது.

வடக்கு, கிழக்கு மற்றும் தென்னிலங்கை சார்ந்த பல்வேறு துறை சார் சிங்கள-தமிழ்க் கலைஞர்கள் இதில் கலந்து கொண்டனர்.

தென்னிலங்கையில் சமாதானத்தையும் சக வாழ்வையும் எதிர் பார்த்த கலைஞர்கள், ரசிகர்கள், சிவில் சமூகச் செயற்பாட்டாளர்கள் பலரும் இவ்விழாவில் ஒன்றிணைந்தனர். தென்னிலங்கையில் இனவாதப் போக்குக் கொண்ட தேசிய சிங்களப் பத்திரிகையான “திவயின்” உட்பட வேறு சில ஊடகங்களும் இதனைப் “பொங்கு தமிழ் விழா” என அறிமுகம் செய்தன.

இவ்வாறான பிழையான பரப்புரை பெரும்பான்மைச் சிங்கள மக்களுக்கு மத்தியிலே முன்னெடுக்கப்பட்டது. இவ்விழாவில் பங்கு பற்றிய பேராசிரியர் சிவத்தம்பி, பேரா. சித்திரலேகா, மௌனகுரு மற்றும் வில்வரத்தினம் போன்ற வடக்குக் கிழக்கின் கலைஞர்களை திவயின் பத்திரிகை புலிகள் என அடையாளம் காட்டின.

இத்தகைய தில்லு முல்லுகளுக்கிடையே நடைபெற்ற இக்கலை விழாவை ஜாதிக ஹெல உருமைய என்ற இனவாத அமைப்புச் சீர் குலைக்க முற்பட்டபோது அதனைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கும் வடக்குக் கிழக்குக் கலைஞர்களுக்கு அவசியமான பாதுகாப்பை வழங்குவதற்கும் தென்னிலங்கைச் செயற்பாட்டாளர்களால் முடிந்தது.

இந்தச் சீர் குலைவு வேலைகளுக்கு ஒத்தாசை புரிந்த ஊடகங்களின் நய வஞ்சகத் தன்மைக்கு எதிராக பகிரங்கமாக விமர்சித்த தர்மஜீ பண்டாரநாயக்கா, அசோகா கந்தகம போன்றோர் இனவாத ஊடகங்களின் பாரிய தாக்குதல்களுக்கும், அவதூறுகளுக்கும் உட்பட்டனர் இக்கலவரங்களுக்கிடையே வெற்றிகரமாக முடிவடைந்த “சிங்கள தமிழ்க் கலைவிழா” வடக்கு தெற்கு மற்றும் கிழக்கு கலைஞர்களுக்கிடையேயான உறவுகள் மென்மேலும் வளரக் காரணமாயமைந்தது

இக்கலை விழாவிற்கு மறு நாள் கொழும்பு விஸப் கல்லூரியில் பேராசிரியர் மௌனகுருவின் வழிகாட்டலின் கீழ் கூத்து நாடக மரபினை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒரு செயலமர்வு சிங்களக் கலைஞர்களுக்கு நடத்தப் பட்டது. இச் செயலமர்வினூடாக 1950 தசாப்தங்களில் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தின் அனுசரணையின் கீழ் நாடகத் துறையில் பாரிய மாற்றத்தை ஏற்படுத்திய

காலகட்டத்தில் அதனோடு ஏற்புடைய மேற்படி பல்கலைக் கழகத்தில் ஈடுபாடு கொண்ட தமிழ் கலாநிதிகள் பற்றியும் பேராசிரியர் மௌனகுரு உட்பட அச்சமயம் அங்கு கல்வி கற்ற தமிழ் மாணவர்களின் நாடகப் பங்களிப்புகள் பற்றியும் பல விடயங்கள் அங்கு முன் வைக்கப்பட்டன பேராசிரியர் எதிரிவீர சரத் சந்திரா மனமே, சிங்கபாகு நாடக சிருஸ்டிகளை மேற்கொள்வதற்கு முன்பாக தமிழ் நாடக முயற்சிகள் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தி லெவ்வாறு முன் வைக்கப்பட்டன என்றும் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை, பேராசிரியர் வித்தியானந்தன், பேராசிரியர் சிவத்தம்பி, மற்றும் கைலாசபதி உட்பட சமகாலத் தமிழ்ப்புலமையாளர்கள் இவ்விடயம் தொடர்பாக வழங்கிய ஒத்துழைப்புகள் பற்றியும் சிங்கபாகு நாடகத்திற்குச் சமாந்திரமாக பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் இராவணேசன் நாடகத்தைச் சிருஸ்டித்த முறை பற்றியும் அதற்கு பேராசிரியர் சரத் சந்திரா எவ்வாறு ஆலோசனைகள் வழங்கினார் என்பது பற்றியும் பேராசிரியர் மௌனகுரு மிகவும் கவர்ச்சிகரமான முறையில் கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தினார்

பேராசிரியர் சரத்தந்திர “சிங்ஹபாகு” நாடகத்தை சிருஷ்டித்த காலத்தில், தான் அடிக்கடி அந்நாடகப் பயிற்சிகளை பார்வையிடச் சென்றதாகவும், அந்நாடகத்தில் சிங்கத்தின் பாத்திரத்தையேற்று நடத்த “மார்க் அன்ரனி பெர்னாந்து” உட்பட்ட நாடகக் குழுவின் அனேகமானோருடன் தான் நெருங்கிய உறவை வைத்திருந்ததாகவும், அதன் பின்னர் நீண்டகாலமாக தான் மார்க் அன்ரனி பெர்னாந்துவை காணமுடியவில்லையெனவும் பேராசிரியர் மௌனகுரு குறிப்பிட்டபோது, மார்க் அன்ரனி எனது அருகில் அமர்ந்திருந்தார். அவர் இவ்விடத்தில் இருப்பதை நான் பேராசிரியர் மௌனகுருவிற்குக் காட்டினேன்.

அத்தருணத்தில் மிக உணர்ச்சிபூர்வமான முறையில் அவர்கள் இருவரும் அரவணைத்துக் கொண்டனர். எல்லோரது கண்களிலும் கண்ணீர் வழிந்தன.

அவர்களுடைய வெளிப்படுத்துகை காரணமாக சிங்கள, தமிழ் மற்றும் முஸ்லிம் கலைஞர்களின் சகவாழ்வு பற்றியும், அவர்களுடைய சிருஷ்டிகளைப் பற்றியும், பழைய ஞாபகங்களை நாம் மீட்டுப்பார்க்கக் கூடியதாக இருந்தது. எமது நாட்டின் சிங்கள இசைக்கும், பாடல்களுக்கும் சுமார் ஒரு நூற்றாண்டுகால சுருக்கமான வரலாறே உண்டு. தமிழ், முஸ்லிம் மற்றும் சிங்களக் கலைஞர்கள் ஒன்றிணைந்து மேற்கொண்ட இம்முயற்சிகளின் பெறு பேறாகவே இக்கலைகள் உருவாகி வளர்ச்சியடைந்தன. நாடகக் கலையும் அவ்வாறே வளர்ச்சியடைந்தது சிங்கள நாடகக் கலையின் தந்தையெனக் கருதப்படும் ஜோன் சில்வாவின் நாடகங்களில், சகல இனங்களையும் சார்ந்த நடிக நடிகையர்கள் பங்குபற்றினர். பீ.ஏ.டபிள்யூ.

ஐயமானவின் “மினர்வா” நாடகக் குழு உட்பட மேலும் பல நாடகக் குழுக்களிலும் இத்தகைய உள்ளடக்கமே கொண்டிருந்தது. இலங்கையின் சினிமாத் துறையில் இவ்வாறாகவே வளர்ச்சியடைந்தது. இலங்கையில் சமூக ஒருங்கிணைப்பை உருவாக்க வேண்டுமென்ற அபிலாசையுடன் இக்கலைஞர்களால் மேற்படி சிருஷ்டிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டவில்லை.

அன்றைய சமூகத்தில் அமைதி, தொடர்ச்சியான சகவாழ்வு மற்றும் நல்லிணக்கம் நிலவிய காரணத்தினாலேயே அது சாத்தியமானது. இந்நடவடிக்கைகளின் இறுதி உதாரணத்தை பேராசிரியர் மௌனகுருவினால் மேலே குறிப்பிட்டவாறு விபரிக்கப்பட்ட பேராதனை பல்கலைக்கழகத்தின் சிங்கள - தமிழ் பல்கலைக்கழக ஆசிரியர்கள் மற்றும் புலமையாளர்கள் கூட்டாக மேற்கொண்ட செயற்பாட்டின் ஊடாகவே சாத்தியமானது.

50 களின் தசாப்தங்களில் இடம்பெற்ற மேற்படி அழகான சகவாழ்வு கலாசார செயற்பாடு, பிற்பட்ட காலத்தில் சிங்கள இனவாத அரசியலினாலும், சமூக இயக்கங்களினாலும் தமிழ்மக்களுக்கு எதிராக மேற்கொண்ட அநீதிகள் மற்றும் கொடுமைகள் காரணமாகவும், மேற்படி தசாப்தத்தில் அவை சீரழிவதற்கு காரணமாக அமைந்தன. இந்த தசாப்தத்திலேயே தமிழ் சிங்கள இனங்களுக்கு கிடையிலான விரிசல்கள் அதிகரித்தன. 1948இல் இந்திய வம்சாவளி தமிழ் மக்களின் வாக்குரிமை பறிக்கப்பட்டது. 1956இல் சிங்களம் மாத்திரம் அரசகரும மொழியாக்கப்பட்டு தமிழ் மக்களுக்கெதிரான தாக்குதல்கள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன.

2004ஆம் ஆண்டில் ஜனகரலிய (மக்கள் களரி) பல்லின நாடகக்குழு ஆரம்பித்ததன் பின்னர் பேராசிரியர் மௌனகுருவுடனான எனது உறவுகள் மேலும் வளர்ச்சியடைந்தன.

ஒரு நாடக நிறுவனமாக ஆரம்பித்த ஜனகரலியவின் ஆலோசகராக அவருடைய ஒத்துழைப்பு இப்போதும் மிக சினேகபூர்வமான முறையில் எமக்கு வழங்கப்படுகிறது.

ஜனகரலிய நாடக சிருஷ்டிகளை அவர் மிக நேர்மையாகப் பாராட்டினார். அதன் முக்கியத்துவத்தை எப்போதும் தமது மாணவர்களுக்கு அவர் எடுத்துரைத்தார். ஆரம்பத்தில் அனுராதபுரத்தில் ஜனகரலிய நடமாடும் அரங்கு இயங்கியது.

இரண்டாவது இடமாக பொலனறுவையை ஜனகரலிய நடமாடும் அரங்கு தேர்ந்தெடுத்தது. இதன்போது அங்கு இடம்பெற்ற நாடக விழாவைக் கண்டுள்ளிப்பதற்கு மட்டக்களப்பின் சுவாமி விபுலாந்த அழகியற் கல்வி நிலையத்தின் மாணவர்களோடு மௌனகுரு பங்குபற்றினார். அன்று மேடையேற்றப்பட்ட “சரந்தாஸ்” நாடகக் காட்சியின் பின்னர் அதுபற்றி மாணவர்களுடன் நீண்ட கலந்துரை

யாடலில் ஈடுபட்டார். ஐந்து ஆண்டுகளின் பின்னர், 2009 ஆம் ஆண்டில் விபுலாந்தர் அழகியற் கல்வி நிறுவனத்தின் மற்றுமோர் மாணவ குழுமத்தோடு அப்போது “அத்துறுகிரியவில்” நடத்திய ஜனகரலிய மத்திய நிலையத்திற்கு வருகைதந்தார். காலை உணவின் பின்னர் அன்று மாலை தேநீர் அருந்தும்வரை சிங்கள சடங்குகள் - யாகங்கள் பற்றி, கொழும்பு அழகியற் பல்கலைக்கழகத்தின் பேராசிரியர் “லயனல் பெந்தரகே” நடத்திய நிகழ்ச்சி நிரலும், ஜனகரலிய கலைஞர்களும் பேராசிரியர் மௌனகுருவின் மாணவர்களும் கூட்டாக நடத்திய நடிப்பின்மூலமும் அறிவைப் பகிர்ந்துகொள்வதற்கு மிகச் சிறந்த வாய்ப்புக் கிட்டியது. இச்சந்தர்ப்பத்தில் கலை, கலாசாரம்பற்றி சர்வதேச அங்கீகாரத்தைக்கொண்ட நாடக நெறியாளரும், கலாசார திறனாய்வாளரும், நூலாசிரியருமான புதுடில்லியின் ஜவ்ஹூலால்நேரு பல்கலைக்கழகத்தின் அரங்கு மற்றும் அரங்கேற்றக் கலைகள் பிரிவின் (Theatre and Performance Studies) பேராசிரியர் திரு.ரஸ்டம் பாருக்ஸா (Rustom Bharucha) மற்றும் கொழும்பு பட்டப்பின்படிப்பு நிறுவனத்தின் பேராசிரியர் திரு.ஜகத் வீரசிங்க ஆகியோரின் பங்கேற்பு காரணமாக இந்நாள் மேலும் சிறப்பாக அமைந்தது.

பேராசிரியர் மௌனகுரு மற்றுமோர் தமிழ் நாடகக் கலைஞர் என்ற காரணத்தினால் அல்லது பல்கலைக்கழக பேராசிரியர் என்ற காரணத்தினால் நாம் அவருக்கு முக்கியத்துவம் வழங்கவில்லை.

அவருடைய இனம் எமக்கு பெருமை சேர்க்கவில்லை.

அவர் மற்றுமோர் மனிதர், மூத்த கலைஞர், திறனாய்வாளர், ஒரு எளிமையான புலமையாளர், எம்மைவிட விஷயங்களை அறிந்த, பல விஷயங்களைக் கற்றுக்கொள்ளக்கூடிய முதியவர் என்ற வகையிலேயே அவர் எமக்கு பெறுமதிமிக்க மனிதராக காணப்படுகிறார்.

பேராசிரியர் சரத்சந்திர மற்றும் கலாநிதி குழந்தை சண்முகலிங்கம் போன்றே, இலங்கை கலைஞர் என்ற வகையிலேயே பேராசிரியர் மௌனகுரு எமக்கு முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவராவார். அவர் தமிழ் நாடக மரபை முன்மாதிரியாகக் கொண்டு நாடகங்களை சிருஷ்டித்துள்ளார். ஆனால் அவர் மரபை மாத்திரம் முன்னிலைப்படுத்தி சோதனைக்கூடங்களை உருவாக்கி, மரபிற்கே அடிமையான கலைஞர் அல்ல. தமது சீடர்களுக்கு கட்டளைகளைப் பிறப்பித்துக்கொண்டு, மரபின் கன்னித்தன்மையை பாதுகாப்பதற்கு முனையும் கலைஞரும் அல்ல. அவர் மரபை முன்னிலைப்படுத்தி நாடகக் கலையின் புதிய நுழைவாயில்களைத் தேடிச்செல்ல முனைபவராவார். படைப்பு எத்தகைய மரபை அல்லது நடையை (Style) கொண்டிருந்தாலும் அதில் ஏதாவது பெறுமதி உண்டாயின்

மனதில் ஆசாடபூதித்தனமின்றி நேர்மையாக அவற்றை எடுத்துரைப்பவராவார். நேர்மையுடன் குணத்தையும் குற்றத்தையும் நாடுவார். ஓர் ஆசிரியர் என்ற வகையில் ஒரு கலைஞரின் உயர்ந்த பண்பு அதுவாகும். இப்பெருந்தன்மையை கலாநிதி குழந்தை சண்முகலிங்கத்திடமும், பேராசிரியர் மௌனகுருவிடமும் நான் கண்டறிந்துள்ளேன்.

பேராசிரியர் மௌனகுருவிடம் காணப்படும் நெகிழ்ச்சியான இப்பண்பை அவரும் பங்குபற்றிய மட்டக்களப்பு சுவாமி விபுலானந்த அழகியற் கற்கை நிறுவனத்தின் மாணவர்களோடு 2014இல் “மிருச்சகடிகம்” நாடகத்தை சிருஷ்டித்தபோதே காணமுடிந்தது. “மிருச்சகடிகம்” கி.பி. சுமார் 400 இல் “சுத்ரக்க” என்ற சைத்திரிய அரசனால் எழுதப்பட்டதாகக் கூறப்படும் “மூர்ச்சகடிகா” என்ற பெயரில் வெளிவந்த சமஸ்கிருத நாடகத்தின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பாகும். மேற்படி சமஸ்கிருத நாடகம் 1933இல் மகா மகோத்பாத்திய பண்டிதமணி கதிரேசச் செட்டியார் என்ற புலமையாளரால் “மண்ணியல் சிறுதேர்” என்ற பெயரில் தமிழ் மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. சுவாமி விபுலானந்தர் அதற்கான முன்னுரையையும் எழுதியுள்ளார். அதன்பின்னர் 1952இல் நவாலியூர் நடராசா, அருணாசலம் என்ற மற்றுமோர் புலமையாளரால் “களிமண் வண்டி” என்ற பெயரில் மீண்டும் தமிழ்மொழிக்கு மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. சமஸ்கிருத நாடகங்களில் ஐரோப்பிய நாடகக் கலைஞர்களும் நாடகக் கலைபற்றிய ஆய்வில் ஈடுபட்டோரும் ஏனைய சமஸ்கிருத நாடகங்களை விட வித்தியாசமான நாடக (Dramatic) மற்றும் நடிப்பு (Theatrical) பண்புகொண்ட மிகவும் சிறந்த நாடகமாக இது கருதப்படுகிறதென, பெருமைமிகு இந்திய கல்விமானான பேராசிரியர் ஏ.எல்.பாம் என்பவரால் எழுதப்பட்டு அச்சேற்றிய (The Wonder That was India) நூலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. 1850ஆம் ஆண்டில் மேற்படி நாடகம் “ஜோர்டி நர்வால்” மற்றும் “ஜோசப் மேரி” என்ற பிரெஞ்சு நாட்டு நாடகக் கலைஞர்களால் “சரியற் டி இன். பன்” என்ற பெயரில் பிரெஞ்சு மொழியில் மொழிபெயர்த்து “பாரிஸ்” நகரத்தில் “கொமேடி பிரன்சியல்” அரங்கத்தில் முதன்முறையாக அரங்கேற்றப்பட்டது. மீண்டும் அது மொழிபெயர்க்கப்பட்டு ஒரு புதிய தயாரிப்பாக “சரியட் டி தெரே குயிற்றே” என்ற பெயரில் “விக்டர் பருக்கன்ட்” என்ற பெயரில் ஒரு பிரெஞ்சு நாடகக் கலைஞரால் பரிஸ் நகரத்தில் “தியட்டர் டி இசெயுரே” அரங்கில் 1995இல் அரங்கேற்றப்பட்டுள்ளது. மீண்டும் 1924இல் ஆதர் விலியம் ரைட்ர் என்ற அமெரிக்கப் புலமையாளர் “லிட்டில் கிளே காட்” என்ற பெயரில் ஆங்கில மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. அது “அகனஸ் மோகன்” மற்றும்

“ஐரின் லெவிசோன்” என்ற இரண்டு பெண் நெறியாளர்களினால் தயாரிக்கப்பட்டு நியூயோர்க்கின் “நேபர்குட்” அரங்கத்தில் அரங்கேற்றப்பட்டது. இந்த நாடகத்தின் இரண்டு ஜேர்மன் தயாரிப்புகள் இடையிடையே 1928இலும் 1932இலும் “பேர்லின்” மற்றும் “யொன்” நகரங்களில் மேடையேற்றப்பட்டது. இவ்வாறாக ஐரோப்பாவில் அல்லது அமெரிக்காவில் முதன்முறையாக அரங்கேற்றப்பட்ட சமஸ்கிருத நாடகம் “மூர்ச்சகடிகா” அமைந்தது என்று பல சான்றாதாரங்கள் உள்ளபடியால் “பசாம்” எவ்வளவு தூரம் தவற்றவராக இருக்கிறார் என எமக்குத் தோன்றுகிறது. பேராசிரியர் “பிரிஸ் பெனுவட்ஸ்” என்ற ஜேர்மன் நாடகநெறியாளர் “பிரேட்டோட்ஸ் பிரெஸ்சின்” நாடக முறைமைபற்றிய ஓர் நிபுணராவார். அவர் 80ஆவது தசாப்தத்தில் பலமுறை இலங்கைக்கு வருகைதந்து நாடக கலைஞர்களை பயிற்றுவித்ததோடு பிரெட்ஸ்சின் சில நாடகங்களை சிங்கள மொழியில் தயாரித்தவராவார். அவர் பிரெட்ஸ் உயிர்வாழ்ந்த காலத்தில் அவருடைய உதவி நெறியாளராகவும் செயற்பட்டுள்ளார். பிரெட்ரோல் பிரெஸ்ட்சீன், ஐப்பான் மற்றும் இந்திய நாடக மரபுகளைக் கற்றார் என மீண்டும் மீண்டும் கூறப்பட்டுள்ளது. இதுபற்றி பிரெஸ்ட் பற்றிய இலக்கியத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. பிரெஸ்ட் நிச்சயமாக “மூர்ச்சகடிகா” சமஸ்கிருத நாடகத்தைக் கற்று அல்லது வாசித்து இருந்ததைக் காணமுடிகிறது. அவருடைய “கொக்கேயன் சோக்சேக்கில்” நாடகம் உட்பட வேறுபல நாடகங்களிலும் பல நாடகங்களை ஒழுங்குபடுத்திய முறை “மூர்ச்சகடிகா” நாடகத்தின் காட்சிகளை ஒழுங்குபடுத்தியுள்ள ஒழுங்குமுறைக்கு வெகுவாக சமத்துவம் கொண்டது. பிரெஸ்ட் அறிமுகப்படுத்திய எபிக் என்ற நாடக மரபின் வழிமுறையின் ஆரம்பகால இரண்டு பண்புகள் “சுத்ரக்கவினால்” “மூர்ச்சகடிகா” எழுதப்படும்போது கையாண்டமுறையை மேலோட்டமாக அவதானிப்பதன்மூலம் அடையாளம் காணமுடியும். இந்த நாடகத்தை “மெட்டி கரத்தய” (களிமண் வண்டி) என்ற பெயரில் நான் சிங்கள மொழியில் தயாரித்தமை மற்றுமோர் விசேட சம்பவமாகும். இந்நாடகத்திற்கு 2013ஆம் ஆண்டில் அரச நாடகவிழாவில் மிகச் சிறந்த நாடகத்திற்கான ஐந்து விருதுகள் கிடைத்தன.

எமக்கு மிகவும் அண்மித்த இந்திய மரபின் ஊடாக உருவாக்கப்பட்ட இந்த நாடகத்தின் பயன்பாட்டை உபயோகித்து மட்டக்களப்பின் சுவாமி விபுலானந்த அழகியற் கற்கைக்கான நிறுவனத்தின் மாணவ மாணவியரின், நாடகக் கலைபற்றிய கோப்பாட்டு ரீதியானதும், நடைமுறை ரீதியானதுமான அறிவை வளர்ப்பதற்குக் காரணமான கல்விச் செயற்பாட்டாக மேற்படி நாடகத்தை தயாரிப்போ மென நான் முன்மொழிந்தபோது பேராசிரியர் மௌனகுரு

மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தார். மேற்படி நாடகத்தைத் தயாரிப்பதற்கு இந்திய இலங்கை மன்றமும், நெதர்லாந்தின் “ஹீவோஸ்” நிறுவனத்தின் ஊடாக, ஜனகரலிய நிதி ஏற்பாடுகளை செய்ததோடு, அதற்கு பல்கலைக்கழக மானிய ஆணைக்குழுவின் எழுத்துமூலமான அங்கீகாரமும் கிடைத்தது. 2011இல் தயாரிப்பு நடவடிக்கைகள் ஆரம்பமாகின. மாணவர்கள் பயிற்சி பெறுவதற்கான நாட்கள் தெரிவுசெய்யப்பட்டன. இடையிடையே நாடகப் பயிற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. 2011 பெப்ரவரி 16, 17 ஆகிய நாட்களில் விபுலானந்த அழகியற் கற்கை நிறுவன மண்டபத்தில் வெற்றிகரமாக அரங்கேற்றப்பட்டது. அதன்பின்னர் 2012 ஏப்பிரல் 29ஆந்திகதி கொழும்பு லயனல்வென்ற் மண்டபத்தில் இடம்பெற்ற காட்சிக்கு அப்போது இந்திய உயர்ஸ்தானிகராகக் கடமையாற்றிய அசோக்மேத்தா அவர்களும் உயர்கல்வி அமைச்சர் எஸ். பி.திசாநாயக்க அவர்களும் கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தின் துணைவேந்தரும் பங்குபற்றினார்கள். இந்நாடகத்தின் நிறைவேற்று பணிப்பாளர் என்றவகையில் பேராசிரியர் மௌனகுரு பாரிய பங்களிப்பைச் செய்தார். விபுலானந்த கல்வி நிறுவனத்தின் மாணவர்களைப் பயிற்றுவிக்கும்போதும்

நாடகத்தின் ஒத்திகையின்போதும் எனக்குத் துணைபுரிந்த ஜனகரலிய கலைஞர்களுக்கு பேராசிரியர் வழங்கிய நேசக்கரமும், ஒத்துழைப்பும் எமது உற்சாகத்திற்கு பாரிய ஊக்குவிப்பாக இருந்தது. பேராசிரியர் மௌனகுரு நிறுவன மாணவர்களுக்கிடையே மிகவும் பிரபல்யமான பாத்திர மாவார். அதேசமயம், அனைத்து மாணவர்களும் அவர்மீது காட்டிய மதிப்பும் மரியாதையும் காரணமாக, நாடகத்தை தயாரித்து முடியும்வரை மாணவர்களை ஈடுபடுத்துவது இலகுவாக அமைந்தது. மேற்படி நாடகத்தின் தயாரிப்பின் போது தோழமையுடன் பொறுப்புக்களைப் பகிரந்துகொண்ட அனைவரும் கூட்டாக மேற் கொண்ட பணிகள் பாராட்டுக் குரியவை. அதற்குத் தேவையான சூழலை பேராசிரியர் மௌனகுரு ஏற்பாடு செய்திருந்தார். மூன்று காட்சிகளுக்கு மாத்திரம் மட்டுப்படத்தப்பட்டிருந்த “மிருச்ச கழகம்” ஒரு பரபரப்பை ஏற்படுத்திய நாடகமாகும். இந்தப் பரபரப்பு தொடர்பாக dbsjeyaraj.com இணையத்தள சஞ்சிகையில் நீண்ட விவாதமும் ஏற்பட்டது. இதுபற்றி அறிய விரும்புவோர் <https://www.facebook.com/t.o.peoplejk/posts/185295068304642> இன் மூலம் இந்த விவாதத்தைக் கண்டு அறியலாம்.

கவிதை

மௌனகுரு படம்புலகம்

பறவையின் பயணம்

உருக்கு மனம் கொண்ட
வயது போன
ஒரு கிழட்டுப் பறவை இது

இப்போது அதன் சிறகுகள்
வலியழந்துவிட்டன
முதுமையின் ஆரம்பம்
வேகம் குறைவு

எனினும்
தன் பழைய சிறகுகளை
மீண்டும் வலியுடையதாக்கி
வான எல்லையைக் கடந்து
அண்டம் அளாவ ஆவலுறுகிறது

தான் காணும் புதிய அண்டவெளியில்
தன் பேரக் குஞ்சுகளையும்
அழைத்துச் செல்கிறது

“வாருங்கள் குஞ்சுகாள்,
கூட்டுக்குள் இருந்து

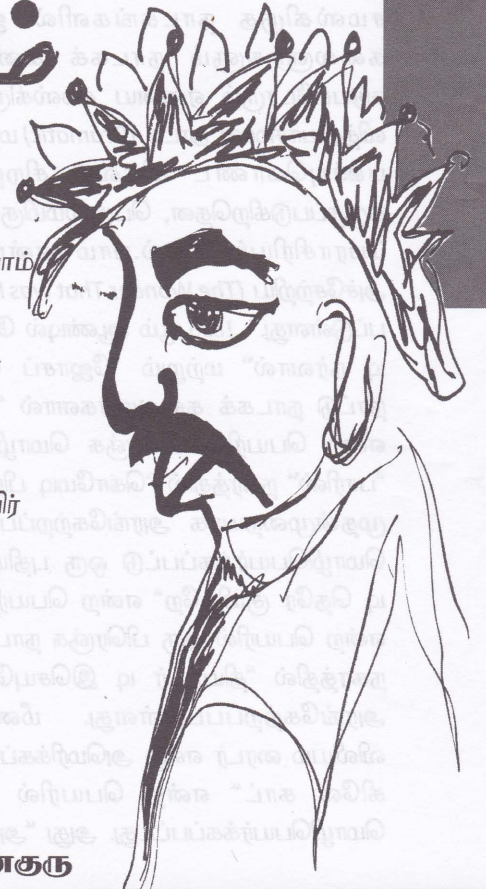
குமைந்து அழுந்தாதீர்
சின்ன உங்கள் சிறகுகள் விரித்து
வான வீதிக்கு வாருங்கள் என்னுடன்
அண்ட வெளியை நோக்கிப் பறப்போம்

முதிர்ந்த எனது சிறகுகள் வெட்ட
முனையும் சிலரை நானும் அறிவேன்
மரபெனும் கத்தி கையில் எடுத்து
மறிக்கிறார் என்னை
உம்மையும் மறிப்பார்
அலட்சியம் செய்வீர் அவர்களை நீவிர்

உங்கள் நோக்கோ உயரிய நோக்கு
உங்களின் போக்கோ பரந்த போக்கு
வருக, வருக
பறப்போம் பறப்போம்

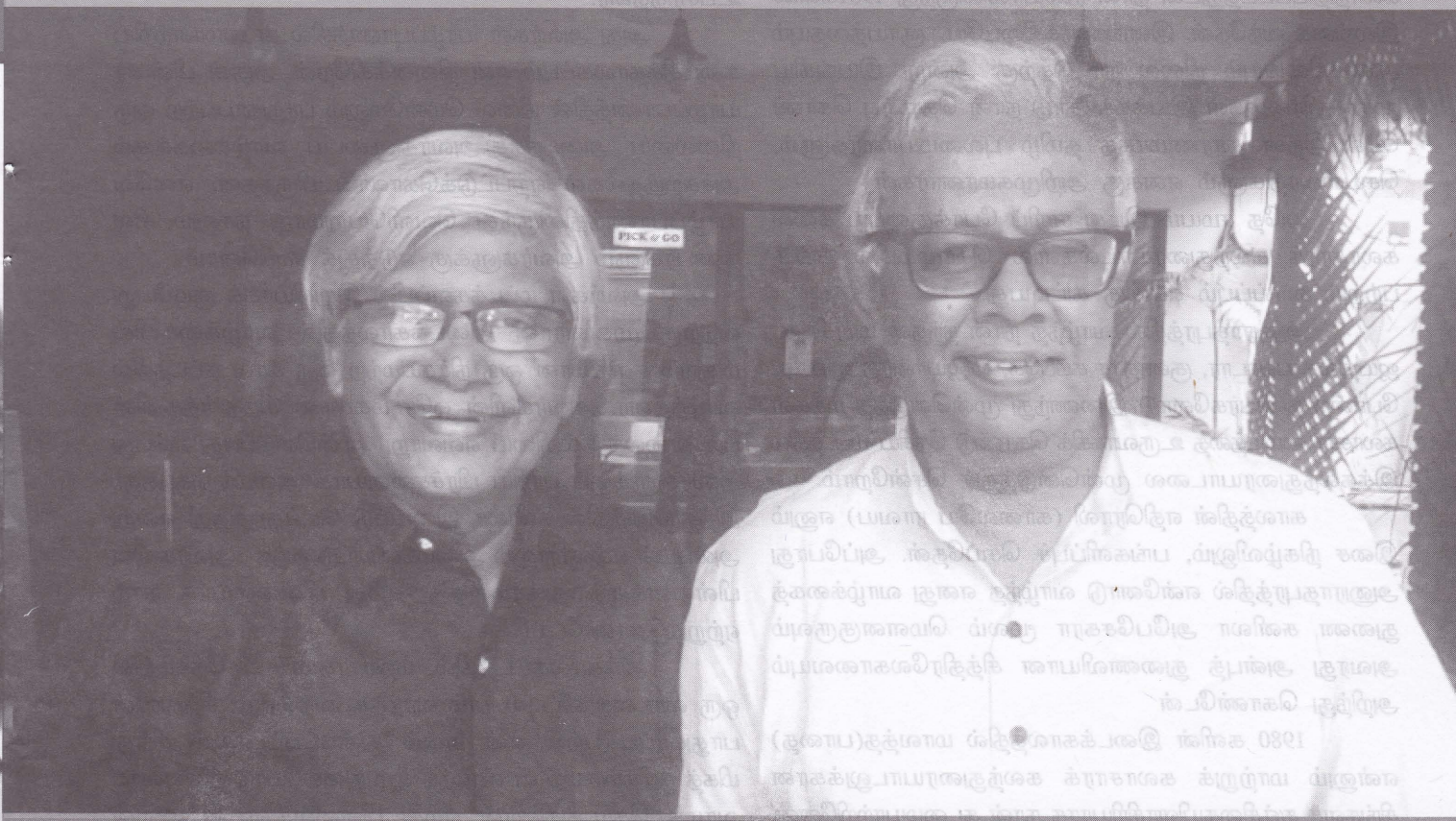
சிறகை வலியுடையதாக்கி
பறப்போம், பறப்போம்
மேலே,மேலே
மிக மிக மேலே

சி. மௌனகுரு

சரத் சந்திராவின் எல்லைகளை மேவிய மௌனகுரு கலைஞர்களுக்கிடையே சிவர் நட்சத்திரமாக விஜாலிக்கிறார்

பேராசிரியர் மௌனகுருவுடனான எனது நட்பு, மூன்று தசாப்தங்களுக்கு அப்பால் செல்கிறது. எமது நட்பிற்கான ஆரம்பம், பொதுவாக ஈழத்து வாழ்க்கை பற்றிய இருவரது கருத்துக்களினதும் ஒற்றுமையாகும். நாம் அமைதியான வாழ்க்கையை விரும்பும், வாழ்க்கையை நேசிக்கும் காலத்துடன் ஒப்பிடுகையில் மிக விசாலமடையும் வாழ்க்கையை உலகத்தையுமாய்வு செய்ய விரும்பும் மனிதர்களாவோம். ஆனால் நாம் வாழ நிர்வந்திக்கப்பட்டதும், வேலை செய்ய நிர்வந்திக்கப்பட்டதுமான சூழல்வித்தியாசமானது..

விமைதியற்ற, வாழ்க்கையை நேசிக்காத நாம் வாழும் உலகைச் சுருக்க அல்லது குறுக்க விரும்பும் மனிதர்களால் நாம் வாழும் இந்த அழகிய நாடு நிறைந்திருக்கிறது. அத்தகைய ஒரு கால கட்டத்தில் நாம் வாழ்கின்றோம். இது மிகவும் கஸ்டமான ஒரு காலகட்டமாகும் இத்தகைய ஒரு காலகட்டத்தில் தலை நிமிர்ந்து வாழ, அர்த்தமுள்ள ஒரு வாழ்க்கையை முன்னெடுக்க-சுருங்கக் கூறின் மகிழ்ச்சியாக வாழும் சவாலை நாம் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டி ஏற்பட்டது. என் அன்பிற்குரிய நண்பர் மௌனகுரு இந்தச் சவாலை மிக வெற்றிகரமாக தன் வழுவில் எதிர் கொண்டார். வாழ்க்கையின் அந்திம காலத்தை இப்போது மௌனகுரு பிரயோசனமாகக் கழித்து வருகிறார். அவர் வாழ்ந்த இந்த நீண்ட வாழ்க்கைப் பயணத்தைப் பற்றி

திருப்திகரமாக நோக்கும் ஆற்றலும், ஓய்வு எடுப்பதற்கான நியாயமான உரிமையும் அவருக்குண்டு. ஆனால் பூங்கொத்துக்களின் மத்தியில் ஓய்வு எடுப்பதற்குப் பதிலாக அவர் எதிர் காலத்தைப்பற்றிய அபிலாசைகளுடன் தீவிரமாகச் செயற்படுவதை நான் அறிவேன்

மௌனகுரு மகிழ்ச்சியால் நிறைந்த ஒரு மானுடன் 10 ஆண்டுகள் உயர் கல்வியில் ஈடுபட்டதன் பின்னர் கலாநிதிப்பட்டத்துடன் நான் ரஸ்யாவிலிருந்து 1981களில் இலங்கை வந்தேன். இனங்களுக்கிடையே ஞாயத்தையும் அமைதியையும் நிலை நாட்டுதற்கு அன்று இயங்கிய முதல் பிரஜைகள் இயக்கத்தோடு நான் தொடர்பு கொண்டேன். இதன் காரணமாகத் தமிழ் புலமையாளர்களும், செயல்வாதிகளும் எனக்கு அறிமுகமானார்கள்

அதே சமயம் இடது சாரிப் போக்குடைய கலை கலாசாரக் கலந்துரையாடல்களில் கொழும்பில் பங்கு பற்றும் வாய்ப்பும் எனக்கு கிட்டியது.

அனுராதபுரத்தில் வாழ்ந்த நான் நந்தன மாரசிங்க, ஜயதிலக பண்டார, குணதாச கப்புகே, விஜயானந்த ஜயவீர, போன்ற நண்பர்களோடு இணைந்து முன்னெடுத்த மக்கள் கலாசார மையத்தை உருவாக்கிக் கொண்டு தேசிய மட்டத்தில் இக்கலந்துரையாடலை முன்னெடுத்துச் சென்றோம்.

காலத்தின் எதிரொலி (காலையே ராவய) எனும் இசை நிகழ்விலும், பங்களிப்புச் செய்தேன். அப்போது அனுராதபுரத்தில் என்னோடு வாழ்ந்த எனது வாழ்க்கைத் துணை சுனிலா அபேசேகரா மூலம் மௌனகுருவும் அவரது அன்புத் துணைவியான சித்திரலேகாவையும் அறிந்து கொண்டேன்

1980 களின் இடைக்காலத்தில் மாவத்த(பாதை) என்னும் மாற்றுக் கலாசாரக் கலந்துரையாடலுக்கான சிங்களச் சஞ்சிகையினாசிரியராக நான் கடமையாற்றினேன். இதன் காரணமாக முற்போக்குத் தமிழ் ஒன்றியங்களுடனும் தமிழ் மக்களோடும் என் நட்பு மேலும் வலுவடைந்தது. இந்தப் பயங்கரச் சூழ்நிலையில் எனது நண்பனான மாரசிங்கே அனுராதபுரத்தில் ஜே.வி.பி இயக்கத்தால் படுகொலை செய்யப்பட்டார். சுனிலாவுக்கும் எனக்கும் பாரிய வாழ்க்கை அச்சுறுத்தல்கள் ஏற்பட்டன. அரசியல் அகதிகளாக நாம் 1987 ஆம் ஆண்டு கொழும்பில் குடியேறினோம்

சிறிது காலத்தின் பின் யாழ்ப்பாணத்திற்கும் அனுராத புரத்திற்குமான யாழ்தேவிப்பயணம் நிறுத்தப்பட்டது. ஒரு நாள் எனது மோட்டார் சைக்கிளில் சித்திரலேகாவைச் சந்திப்பதற்கு அனுராதபுரத்திலிருந்து வவுனியா புகையிரத நிலையத்திற்கு சென்ற ஞாபகம் இருக்கிறது. சித்திரலேகா யாழ்ப்பாணமிருந்து வவுனியா வந்திருந்தார். அது ஒரு பிரச்சனையான கால கட்டம்.

அப்போது மௌனகுரு தம்பதியினர் யாழ்ப்பாணப்பல்கலைக் கழகத்தில் வேலை செய்தனர் குறுகிய காலத்தில் தென்னிலங்கையிலிருந்து ஒரு சர்வதேசக் கருத்தரங்கிற்காக யாழ்ப்பாணம் சென்றேன். மனித உரிமைச் செயல்வாதிகளும் சில புலமையாளர்களும் இக்கருத்தரங்கில் பங்கு கொண்டனர். மௌனகுரு தம்பதியினர் அச்சமயம் எம்மைத் தமது வீட்டுக்கு அழைத்து உபசரித்தனர்.

அது அவர்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் கடமையாற்றிய கடைசிக்காலகட்டம் என நினைக்கிறேன். அதன் பின்னர் யாழ்ப்பாணத்தின் நிலை மென்மேலும் பாதுகாப்பற்ற ஒரு நிலையை அடைந்தது. அவர்களுடைய வாழ்க்கைக்கும் அச்சுறுத்தல்கள் ஏற்பட்டுக்கொண்டேயிருந்தன. எனவே யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளியேறுமாறு நானும் சில நண்பர்களும் அவர்களுக்கு எடுத்துக் கூறினோம்

அவர்கள் மட்டக்களப்பில் இறுதியாகக் குடியேறுவதற்கு முன்னரான இடைக்காலத்தில் வாழ்க்கையில் மிகவும் கஸ்டமான ஒரு நிச்சயமற்ற ஒரு கால கட்டத்தில் வாழ்ந்தனர். அவர்களின் ஒரே மகனான சித்தார்த்தனின் பாடசாலைக் கல்வியை எவ்வாறு முன்னெடுப்பது என்பது அவர்களுக்குப் பாரிய பிரச்சனையாக அமைந்திருந்தது. இத்தருணத்தில் சுனிலா இடையீடு செய்து சித்து என்று அன்புடன் எல்லாராலும் அழைக்கப்பட்டு வந்த அவர்களின் பிள்ளைக்குத் தஞ்சமளித்து எமது பிள்ளையாக நாம் ஏற்றுக்கொண்டோம்.

அக்காலகட்டத்தில் மஹாரகமப் பிரதேசத்தில் ஒரு வாடகை வீட்டில் நாம் வாழ்ந்து வந்தோம். சித்துவின் பாதுகாப்பு பற்றி என் மனம் துன்பப்பட்டாலும் சித்து மிகத் துரிதமாக தான் வாழ்ந்த சூழ்நிலையோடு இசைவாக வாழத் தொடங்கினான் எமது பிள்ளைகளுடன் அவன் மிக நேசத்தோடு வாழ்க்கையை முன்னெடுத்தான். எமது பிள்ளைகளுக்கிடையே மிகச் சிறந்த சகோதரத்துவம் வளர்ச்சியடைந்தது. எமது பிள்ளைகளான சுபாஷம், சஞ்சையும் சித்துவின் உடன் பிறவாத் தங்கையும் தம்பியும் ஆணர்கள்.. ஒருகுடும்பத்தில் அனைவரும் சகோதரர்களாக வளர்ந்தனர் இன்றும் அவர்கள் உறவு மிக மிகச் சிறந்த முறையில் உள்ளது.

பின்னர் சித்தார்த்தன் மௌனகுரு பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் சமூகவியலில் சிறப்புப் பட்டதாரியாகச் சித்தியடைந்து அங்கே சமூகவியல் விரிவுரையாளனாகி இறுதியில் மானிடவியலில் அமெரிக்காவின் போல்டிமோரில் உள்ள ஜோன் ஹொப்கின்ஸ் பல்கலைக் கழகத்தில் தனது கலாநிதிப்பட்டத்தைப் பெற்றுக் கொண்டார்.

நன்கு பயிற்றப்பட்ட மானிடவியல் விஞ்ஞானியாக தற்போது பல்கலைக் கழகங்களில் கற்பித்து வருகிறார்.

இலங்கைப் பல்கலைக் கழகங்களின் முட்டாள்தனம் காரணமாக இலங்கையை விட்டு தனது புலமை சார் நடவடிக்கைகளுக்காக சிங்கப்பூர் தேசிய பல்கலைக் கழகத்தில் சேர்ந்தார். இன்று அப்பல்கலைக் கழகத்தில் துணைப் பேராசிரியராக கடமையாற்றுவதோடு சர்வதேச ரீதியில் புகழ் பூத்த ஒரு ஆய்வறிவாளனாக தன்னை மேம்படுத்திக்கொண்டும் உள்ளார். பேராசிரியர் மௌனகுரு நான்கு தசாப்தங்களுக்கு மேலாக இலங்கையின் நாடக அரங்கின் முன்னேற்றத்திற்காகவும், ஒரு அமைதியான சக வாழ்வின் இலங்கையிற் சிருஸ்டிப்பதற்காகவும் கலைஞராகவும் ஒரு புலமையாளராகவும் பாரிய சேவை ஆற்றி வருகிறார்.

சமார் அரை நூற்றண்டு காலத்திற்கு முன்னர் பல்கலைக்கழக மாணவனாக பேராசிரியர்களான சரத் சந்திரா, வித்தியானந்தன் போன்ற மிக சிறந்த புலமையாளர்களின் நிழலில் அவர் மானுடக்கலையின் ஊற்றாகச் செயற்பட்டு வந்தார்.

இலங்கையின் பாரம்பரிய தமிழ்க்கூத்துக்கலையை பேராசிரியர் மௌனகுரு ஆழமாகக் கற்றார். இலங்கையின் கிழக்கு மாகாணத்தின் கூத்துப் பாரம்பரியத்தினையும், வளங்களையும் அவர் ஆய்வு செய்து பல்வேறு சிருஸ்டிகளைப் படைத்தார்.

நவீன நாடகம் அரங்கக் கலையையும் மற்றும் மானுட அபிலாசைகளையும் நிறைவு செய்வதற்காக பாரம்பரிய அரங்கினைப் போலவே நவீன, சர்வதேச அரங்கினையும் சமமாகப் பயன்படுத்தி அவர் கலை ஆக்க நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டு வருகிறார்.

இலங்கையின் கலைத் துறைக்கு அவர் ஆற்றிய பங்களிப்பு உன்னதமானது. அவர் நவீன கருத்தியலையும், பாரம்பரியக் கருத்தியலையும் செம்மையாக அறிந்த மிகச் சிறந்த கலைஞராவார் அவர் தயாரித்த இராவணேசன் நாடகம் யுத்தத்தின் பேரழிவுகளை ஆழமாக எடுத்துக் கூறும் ஓர் உன்னத சிருஸ்டியாகும். சமாதானத்திற்கு இதயங்களை உற்சாகமூட்டும் மிகச் சக்தி வாய்ந்த மேடை நாடகம். தமிழ் நாடக அரங்கு பெற்ற மாபெரும் வெற்றி என்றே இதனைக் கூறவேண்டும். அவரது முன்னோடிகளில் ஒருவரான பேராசிரியர் சரத் சந்திரா சிங்கள நாடகங்களின் வெற்றிக்காக மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகளைப் போலவே சமாந்திரமான ஒரு தளத்திலே நாம் இராவணேசனை நாம் நோக்கலாம்.

பேராசிரியர் சரத் சந்திராவின் ஊக்குவிப்பு, ஆசீர் வாதம் என்பனவற்றை மௌனகுரு ஏற்கனவே பெற்றிருந்தார். இந்த விடயங்களில் சரத் சந்திராவின் எல்லைகளை மௌனகுரு மேவியுள்ளார் என்பது எனது நேர்மையான கருத்தாகும்.

“எங்கள் வாழ்வின் பிரச்சினைகளைப் பற்றி அரங்கக் கலை துன்பப்படக்கூடாது அரங்கக்கலை சர்வதேசப் பிரச்சனைகளைத் தீர்ப்பதற்கு உதவ வேண்டும். இவ்வளவுதான்”. ஒரு தாராண்மை வாத(லிபரல்) கலைஞரான சரத் சந்திரா இவ்வாறாகவே நம்பினார், ஆனால் மௌனகுரு தனது ஆசிரியரான பேரா.வித்தியானந்தனுடன் இணைந்து கலையை அன்றாட வாழ்க்கையின் அறிவு மேம்பாட்டிற்காகப் பயன்படுத்த முடியும் என்பதை எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்/ இராவணேசன் நாடகம் காலத்துக்குக் காலம் மீளருவாக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளது. இதன்பின்னணியில் பேரா மௌனகுருவின் சிந்தனையின் ஆழத்தைக்காண முடியும்.

இதே சமயம் கிழக்கு மாகாணத்தின் கூத்து மரபை, மக்கள் அரங்கப் பாரம்பரியங்களை, தனது படைப்பின் மூல வளங்களாகப் பேராசிரியர் சரத் சந்திரா பயன்படுத்தினார். ஆனால் அதன் ஆழத்தை முழுமையாக உள்வாங்கிக் கொள்ள அவருக்கு வசதி, வாய்ப்புகள் கிட்டவில்லை/ ஆனால் மௌனகுரு பிறந்து வாழ்ந்த சுற்றாடலில் இம்மரபுகள் இருந்து வந்தமையால் அதன் அடிநாதத்தை அவரால் முழுமையாக உள் வாங்கிக்கொள்ள முடிந்தது. இவ்வாறாகப் பல தசாப்தங்களாக பல தயாரிப்புகளினூடாக இராவணேசனை அரங்கேற்றியுள்ளார் வடக்கிலும், கிழக்கிலும், தெற்கிலும் இந்நாடகம் தமிழ் மக்களினதும் சிங்கள மக்களினதும் பேராதரவினைப் பெற்றுள்ளது/ இளமைப் பருவத்திலிருந்தே பேரா. மௌனகுரு சிங்களப் புலமையாளர்களுடனும் கலைஞர்களுடனும் பயனுறுதி வாய்ந்த உறவினை மேம்படுத்தியுள்ளார் இந்த விடயத்தை இன்றைய சூழ்நிலையில் வலியுறுத்தியே ஆகவேண்டும். ஏனெனில் கஸ்டமான ஒரு சூழ்நிலையில் இன்னொருபுறம் மிகவும் சிக்கலான ஒரு அரசியல் சூழ்நிலையில் இவரது முயற்சி பெரிதும் பாராட்டிற்குரியது தமிழ் மக்களின் சுய நிர்ணய உரிமை, சுய கௌரவம் தொடர்பாக தன்னை அர்ப்பணித்துச் செயல் புரியும் தமிழ்ப் புலமையாளர் என்ற வகையிலும் அமைதியான ஒரு சக வாழ்வை இரு இனங்களுக்குமிடையே இலங்கையில் நிலை நாட்டவேண்டும் என்ற திட சங்கற்பத்துடன் இதற்குச் சிங்கள மக்களுடன் இணைந்து செயற்படவேண்டுமென உறுதியாக நம்புகின்ற தன்மை அவரிடம் கணப்படுமெனக்குப் பிடித்த குணாம்சமாகும்.

இப்படியான ஒரு நிலைப்பாட்டை எடுப்பது இலகுவான விடயம் அல்ல. ஆனால் தொடர்ச்சியாக மிகவும் சவால் மிகுந்த கஸ்டமான காலங்களில் கூட தென்னிலங்கையின் முற்போக்குக்கலைஞர்களுடன் அவர் உறவுகளை வைத்திருந்தார். ஒன்றாக இணைந்து செயற்பட்டார்.

தர்மஜீ பண்டாரநாயக்கா, பராக்கிரம நெரியல்ல போன்ற கலைஞர்களுடன் மிகவும் நெருக்கமான

உறவுகளைப் பேணிக்காத்தார். மிகவும் கஸ்டமான ஒரு சூழ்நிலையில் தர்மஸ்ரீ பண்டாரநாயக்கா மௌனகுருவின் இராவணேசன் எனும் உன்னத நாடகத்தைக் கொழும்பில் மேடையேற்றுவதற்கு உதவினார். அதேபோல சிங்களப் புலமையாளர்கட்கும், நவீன நாடகக் கலைஞர்கட்கும் பேராசிரியர் சரத் சந்திராவின் புகழ் வாய்ந்த மனமே, சிங்கபாகு போன்ற நாடகங்களில் உள்ளடக்கப்பட்ட தமிழ் வேர்களை எடுத்துக்கச்சுறி அதனைத் தென்னிலங்கையில் வேரூன்றச் செய்வதற்கு முயற்சித்தார்.

பராக்கிரம நெரியெல்லயின் ஜனகரலியவுடன் மௌனகுரு பல்வேறு சிருஸ்டிகரமான கொடுக்கல் வாங்கல்களில் ஈடுபட்டார். இக்கலைஞர்கள் இருவரும் ஒன்றிணைந்து சிருஸ்டித்த களிமண் வண்டி (மெடி கரத்தய) என்ற சமஸ்கிருத நாடகத்தின் தமிழ் தயாரிப்பு மிகவும் உன்னதமான ஒரு நாடகம் என்பது எனது அபிப்பிராயமாகும்.

2015-2016 கால கட்டத்திற்குள் அவருடன் ஒன்றிணைந்து பணியாற்றும் சந்தர்ப்பம் எனக்குக் கிட்டியது. இலங்கையின் கெயார் நிறுவனம் இளம் கலைஞர்களின் சிருஸ்டிக்கான ஒரு கருத் திட்டத்தில் இடையீடு செய்யுமாறு என்னைக் கோரியது. மேற்படி இளம் படைப்பாளிகளுக்கான ஒரு கற்கை நிகழ்ச்சித் திட்டத்தை உருவாக்குவதற்கு நான் அழைக்கப்பட்டேன். இந்தச் சவாலை எற்ற நான் அடிப்படை எண்ணக் கருவாக "சகவாழ்வின் முக்கிய போராட்ட பூமியாக கலாசாரத்தைப் புரிந்து கொள்ளல்" என்பதனை முன்னிறுத்தினேன். கலை நவீனத்துவம் பற்றிய பிரச்சனை களுக்கு மேலதிகமாக சிங்கள சமூகத்தின் ஆழமான தயாரிப்புகளுடன் கலாசார மரபுகளை ஒன்றிணைத்தலும் அதே சமயம் அவை எவ்வாறு இணைந்துள்ளன என்பதை ஆராய்வதும் தமிழ்-சிங்கள கலைகளும் கலாசாரங்களும் ஆதியில் இருந்து ஒன்றோடொன்று எவ்வாறு போசிக்கப் பட்டு வந்தது என்பது பற்றியும் மிகவும் சுவையாக எடுத்துக் கூறவும் நான் எண்ணினேன்.

இவ்விடயத்தை முழுமையாக வெற்றிகரமாக்கு வதாயின் எதுவித சந்தேகமுமின்றி ஒரு சட்டகத்துள் தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ளாமல் சிந்திக்கும் ஓர் புலமையாளரின் பங்கேற்பு அவசியம் என நான் தெளிவாகப் புரிந்து கொண்டேன்.

இரண்டுமுறை சிந்திக்காது நான் பேராசிரியர் மௌனகுரு இதற்கு முற்றிலும் பொருத்த மானவர் என அவரையும் அழைத்து அவருடைய சேவை யைப் பெறுமாறு கெயார் நிறுவனத்திற்கு பரிந்துரைத்தேன். இந்த நடவடிக்கைகளோடு நானும் தொடர்புகொண்டுள்ளேன் என அறிந்து மிக மகிழ்ச்சியோடு பேராசிரியர் மௌனகுருவும் இணைந்து கொண்டார்.

பேராசிரியர் சரத்சந்திராவின் ஊக்குவிப்பு, ஆசீர்வாதம் என்பனவற்றை மௌனகுரு ஏற்கனவே பெற்றிருந்தார். இந்த விடயங்களில் சரத் சந்திராவின் எல்லைகளை மௌனகுரு மேவியுள்ளார் என்பது எனது நேர்மையான கருத்தாகும்.

எனது சிந்தனைப்படி நாம் இருவரும் நவீன இலங்கையின் அரசியற் பிரச்சனைகளை மிகக்கூர்மையகத் திறனாய்விற்கு உட்படுத்தி மிக உயர்ந்த மட்டத்திலும், அபூர்வமான முறையிலும் மூன்று நாள் செயலமர்வைக் கொழும்பில் திறமாக நடத்தினோம் இந்தச் செயலமர்விற்கு நாட்டின் பல பாகங்களிலிருந்தும் இளம் கலைஞர்களும், புலமையாளர்களும் பங்கு பற்றினார்கள். கொழும்பு, யாழ்ப்பாணம் உட்படப் பல்வேறு இடங்களிலிலும் சிங்கள தமிழ் மொழிகளில் இந்தச் செயலமர்வுகளை நடத்தினோம்' இந்தச் செயலமர்வோடு நாம் கலந்துரையாடல் களையும் நடத்தினோம். இதன் சிறந்த பிரதிபலிப்பு களையிட்டு எமது அழகிய ஞாபகங்கள் எம்மிருவருக்கும் உண்டு.

எமது கலாசார சிந்தனைக்குச் சாதகமான தாக்கத்தை ஏற்படுத்திய இந்நாட்டின் சமாதானத்தையும்சமூக கலாசார மேம்பாட்டையும் அண்மைக்காலங்களில் முன்னெடுப்பதற்கு இடையீடு செய்த மிக முக்கியமான தமிழ்ப் புலமையாளர்கள் பேராசிரியர் இந்திரபாலா, பேரா.கைலாசபதி, பேரா.சிவத்தம்பி ஆகியோரின் பெயர்களுக் கிடையே பேராசிரியர் மௌனகுருவின் பெயரும் எதிரொலிக்கின்றது.

யாழ்ப்பாணப் பலகலைக்கழகத்தைப் போலவே கிழக்குப் பல்கலைக் கழகத்தில் நீண்ட காலம் சேவை யாற்றிய பின்னர் ஓய்வு நிலையிலும் மட்டக்களப்பை முதன்மையாகக் கொண்டு அரங்க ஆய்வுகூடம் எனும் நிறுவனம் ஒன்றை நிறுவி பேரா. மௌனகுரு இன்றும் சிங்கள-தமிழ்க் கலைஞர்களோடும் புலமையாளர்களோடும் இணைந்து சமூக கலாசார மேம்பாட்டிற்காக தொடர்ந்து செயற்பட்டு வருகிறார். இளம் கலைஞர்களுக்கிடையே அவர் ஒரு நட்சத்திரமாக ஜொலிப்பது இளம் கலைஞர் களுக்கான ஓர் ஆசீர்வாதமாகும்.

அவர் நீடுழி வாழ வேண்டும் என்றும் சிறந்த உடல் நலத்துடன் தொடர்ந்து சேவையாற்ற வேண்டும் என்றும் பிரார்த்திக்கிறேன்.

இராஜகம்பீரம் மௌனகுரு

1970களின் இறுதிப் பகுதி -

அச்சொட்டாக 1980 என்று கூற முடியவில்லை - சில ஆளுமைகளின் பெயர்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் அவ்வளவு புழங்காத பெயர்களாக இருந்தன.

ஓர் ஒளிவட்டம் அவர்கள் பின்னே இருப்பதாகவும் நம்பத்தலைப்பட்டேன். அந்தத் தனிமனிதப் பெயர்கள் இவை: மௌனகுரு, நு.:மான், தார்சிசியஸ், சித்திரலேகா.

இவர்கள் ஒவ்வொரு

வருடனும் ஏதோ ஒன்றுக்

காக எனக் குத்

தொடர்பு ஏற்பட்டது.

அக்காலத்தை

அச்சொட்டாக

1980 என்று

கூற முடியும்.

அப்போதுதான்

“புதுசு” இதழைத்

தொடங்கியிருந்

தோம்.

அக்கம் பக்கம் மருட்சியுடன் பார்த்து, நவீன கலை, இலக்கிய உலகில் நான் நுழைந்த காலம். இந்த ஆளுமைகளுடன் ஒரு சொல் பேசுவதே எனக்குப் பெருமை தந்தது.

மௌனகுரு, நு.:மான், சித்திரலேகா மூவரும் இணைந்து “இருபதாம் நூற்றாண்டு ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம்” என்ற நூலை வெளியிட்டனர். அப்போது உயர்தரம் - தமிழ் பாடம் கற்க ஆரம்பித்திருந்தேன். உயர்தரம் கற்பதற்கான ஏனைய மூன்று பாடங்களுமே பாடசாலையில் முறை சார்ந்து கற்றதல்ல. தனியார் கல்வி நிலையங்களை நம்பிக் கற்றவை.

அப்போது மௌனகுரு அவர்களே எனக்குத் தமிழ் பாட ஆசானாக வந்தார். அதன் பிறகு அவர் எனக்கு மௌனகுரு சேர்.

தனியார் கல்வி நிலைய ஆசிரியர் களுடன் ஒருவராக மௌனகுருசேரை என்னால் பொருத்தி வைக்க முடிய வில்லை. பாடத்திட்டத்துக்கு அப்பால்

“மௌனகுருவிற்கு ஒரு
“ஐடியா” சொல்லத்
தோன்றுகிறது. யாழ்ப்பாணத்தில்
உழைப்பாளிகள், சிற்றூழியர்கள்,
இன்ன பிற பாட்டாளிகளுக்காக
“சங்காரத்தை” ஒருதரம்
இலவசமாக மேடையேற்றிப்
பாருங்களேன்!”
இது கிண்டலாக எழுதப்பட்டதாக
அவர் நினைத் திருக்கலாம்.
அதை உணர்ந்துதான் “புதுசு5”
இதழின் “சஞ்சயன் பக்கங்கள்”
இல் ஒரு குறிப்பு வந்தது:
“..இதில் சஞ்சயனுக்குக் கிண்டல்
கிஞ்சித்தும் கிடையாது. இது பற்றி
யெல்லாம் மௌனகுருவிற்குப்
புரியும் என நினைக்கிறேன்”

சென்று, இரட்டை அர்த்தம் கொண்ட பகடி விட்டு,
சுவாரஸ்யமாகப் பேச அவருக்குத் தெரியாதிருந்தது.

மாணவர்களை வேறு மாதிரி நோக்கினார். அவரது
கற்பித்தல், பரீட்சை வினாவுக்கான கற்பித்தல் அல்ல
விரிவுரைப் பாங்கில் அமைந்தது.

என் தேடலும் அதுவே.

மனனம் செய்து படிக்க வேண்டிய கட்டாயத்தை
அவர் தரவில்லை. ஆதாரங்களுடன் கற்பித்தார் விஞ்ஞான
பூர்வமான விளக்கங்கள் அவரிடம் இருந்தன.

“சோழர் காலம், காப்பிய காலமே” எனும் முடிவு
டன் அவர் கற்பிக்கவில்லை. தேடலையும் விசாரிப்புகளையும்
எங்களுள் இறக்கி, “சோழர் காலம், காப்பிய காலம்தானா?”
என்று கேட்க வைத்தார். கேட்டிருந்த மாணவர்களின்
கண்களில் ஒளி வீசிற்று.

தமிழ் பாடப் பரீட்சைக்கு விடை எழுதப் போகையில்
என்னை ஓர் ஆராய்ச்சி மாணவனாக உணர்ந்தேன். கேட்கப்
பட்ட எட்டு வினாக்களுக்கும் போதிய விளக்கங்களுடன்
முழுமையான விடை தெரிந்திருந்தது. அப்போதும் என்
கண்ணிலிருந்து ஒளி வீசத் தவறவில்லை. பல்கலைக்
கழகத்தில் “தமிழ்” ஐச் சிறப்புப் பாடமாக எடுக்கும்
விருப்பத்தை, மௌனகுருசேர் அப்போதே என்னிடம்
விதைத்திருந்தார்.

அவர் ஒருபோதும் என்னை “மாணவன்” என
உணர வைத்ததில்லை. அவர் கற்றிருந்த மார்க்சீயம்,
மாணவனான என்னைத் தோழனாக அமர வைத்தது.
இதனைப் பல சந்தர்ப்பங்களில் உணர்ந்தேன்.

அவர் “சங்காரம்” நாடகத்தை மேடையேற்றிய(1980)
அடுத்த நாள் கூட அவரிடம் எனக்கு வகுப்பு இருந்தது.

முதல் நாள் இரவு வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் வடமோடிக்
கூத்தின் தாளக்கட்டுகளை அவரது கால் அதிர்வில் கண்டு
புளகித்திருந்தேன். “தந்த தகிர்த தகிர்த தாம்.. திந்த
திகிர்த திகிர்த தெய்..” என்ற ஐதிக்கட்டுள் சுழன்றாடிய
வீச்சு என்னை விட்டு அகலவில்லை.

அதே உடல்கட்டு, கரும்பலகைக்கு முன் நின்றது.
வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் ஆடிய கால்களும் அசைந்த
முகமும் வேறு.

பாடம் முடிந்த பிறகு, “எப்படி இருந்தது நாடகம்?”
என்று தன் மஞ்சள் நிற ஸ்கூட்டரில் கை வைத்தபடி
கேட்டார். சொல்லத் தொடங்கினேன்.. “வாருமன் வீட்டை”
ஸ்கூட்டரின் பின் சீட் எனக்காக இருந்தது. அவரது வீட்டில்
இறைச்சிக் கறியுடன் சோறு உண்ட நேரத்திலும் “சங்காரம்”
பற்றிக் கூறியபடி இருந்தேன். மீண்டும் ஸ்கூட்டரில்
என்னை ஏற்றி, தெல்லிப்பளைச் சந்தியில் விட்டார். அங்கு
அவருக்கு வகுப்பு இருந்தது.

ஒருமுறை அவர் கோபித்தாரோ, கவலைப்பட்டாரோ
தெரியவில்லை அவரது மனது சுருங்கிற்று என
உணர்ந்தேன். முகம் சொன்னது. “சங்காரம்” பற்றிய சிறு
குறிப்பினை “புதுசு3” இதழ் “சஞ்சயன் பக்கங்கள்”இல்
எழுதியிருந்தோம் அதன் இறுதி வரிகள் இவ்வாறு அமைந்தன:

“மௌனகுருவிற்கு ஒரு “ஐடியா” சொல்லத்
தோன்றுகிறது. யாழ்ப்பாணத்தில் உழைப்பாளிகள், சிற்றூ
ழியர்கள், இன்ன பிற பாட்டாளிகளுக்காக “சங்காரத்தை”
ஒருதரம் இலவசமாக மேடையேற்றிப் பாருங்களேன்!”

இது கிண்டலாக எழுதப்பட்டதாக அவர் நினைத்
திருக்கலாம். அதை உணர்ந்துதான் “புதுசு5” இதழின்
“சஞ்சயன் பக்கங்கள்” இல் ஒரு குறிப்பு வந்தது: “..இதில்

சஞ்சயனுக்குக் கிண்டல் கிஞ்சித்தும் கிடையாது. இது பற்றி யெல்லாம் மௌனகுருவிற்குப் புரியும் என நினைக்கிறேன்”

எது நடந்தபோதும் மௌனகுருசேர் எங்களை (புதுசுகள்) விட்டுக் கொடுத்ததில்லை. தன்னுடைய “பையன்”களாகவே நினைத்திருந்தார். பிறகு நான் ஒருவன் மாத்திரமே எஞ்சி, யாழ். பல்கலைக்கழகத்திற்கு கற்கப் புகுந்த வேளை அவருக்கு அது சந்தர்ப்பமாயிற்று. அவரும் விரிவுரையாளராக வந்திருந்தார்.

1984யூன் மாதமளவில் மஹாகவியின் “புதியதொரு வீடு” நாடகத்தைத் தயாரிக்க முற்பட்டார். “மறைக்காடர்” பாத்திரம் எனக்குக் கிடைத்தது. அக்காலத்திய அரசியல் சூழல், நாடகத்தை முற்றுப்பெற விடவில்லை.

ஆயினும் அவருடன் தொடர்ந்து என் ஊடாட்டம் இருந்தது. எனது சிறுகதை ஒன்று பிரசுரமானால் முதல் பாராட்டு அவரிடமிருந்து என்று சொல்ல மாட்டேன் முதல் அணைப்பு அவரிடமிருந்து என்றே சொல்வேன். பல்கலைக் கழக ஆசிரியர் பொது அறையில் மூன்று முறை அவ்வாறான அணைப்பு எனக்குக் கிடைத்தது. அங்கு உட்கார்ந்திருந்த ஏனைய விரிவுரையாளர்களுக்கு அப்போது என் சிறுகதை பற்றிக் கூறுவார். அவ்வார்த்தைகள் இவ்விடம் எதற்கு?

யாரும் சொல்வதுபோல இதனை நான் சொல்லவில்லை. ஒரு கலைப்படைப்பை வெளிக்கொண்டு வருவதற்கு மௌனகுருசேர் எடுக்கும் முயற்சியினை, கொடுக்கும் உழைப்பினை வேறு யாரிடமும் நான் கண்டதில்லை. அவர், தம் ஆற்றலை மாத்திரமே முதலாக வைக்கிறார். சுண்டிக்குளி மகளிர் கல்லூரியில் நான் ஆசிரியராகக் கற்பித்தகாலம்(1987) “நம்மைப் பிடித்த பிசாசுகள்” எனும் மோடி நாடகம் ஒன்றினைத் தயாரித்திருந்தார். அதன் பின்னணியில் நின்று சிறு உழைப்பும் செலுத்தியிருந்தேன். அப்போதுதான் கவனித்தேன், மௌனகுருசேரின் வெற்றி யின் பின்னே அவர் மாத்திரமே நிற்கிறார். புதியன படைத்தலையும் அவரிடம் கண்டேன்.

1986 மகளிர் தினத்தன்று, “சக்தி பிறக்குது” என்றார் அரங்க நிகழ்வை (நாடகம் என்று அதனைச் சொல்லவில்லை) ஆற்றுகைப்படுத்தினார். அந்த ஆற்றுகையில் கூத்து, இசைநாடகம், நவீன உத்திகள் என்று யாவும் அதனதன் அளவில் பகிர்ந்திருந்தன. பரதநாட்டிய அசைவுகளைக்கூட அதில் கண்டேன். நான் வியந்து பார்த்த ஒன்றாக அது இருந்தது.

இவ்வாறான ஓர் அரங்க அளிக்கை, ஈழத்துத் தமிழில் முதன் முயற்சி என்றே நம்புகிறேன். செழுமையான அரங்க அனுபவத்தை எனக்குத் தந்தது. எனக்கு மாத்திரம் என்று சொல்லக் கூடாது.

அதன் பேசுபொருள், பெண்ணியம். இரட்டைச் சமைகளை முதுகில் சுமந்து, நலிந்து போன பெண்கள் அதில் வருகிறார்கள். அடித்தட்டு மக்களின் பிரதிநிதிகள்

அவர்கள். மேட்டுக்குடிப் பெண்களின் பிரச்சனைகளை அந்த அளிக்கை பேசவில்லை. இறுதியில் போர்க்குணம் கொண்டு பெண்கள் எழும் காட்சி, முப்பது வருடங்கள் கழிந்தும் என் கண்ணுள் நிற்கிறது. “தக தகிட தக தகிட தக தகிட தீம் தீம்...”

ஈழத்துத் தமிழ் அரங்கின் முன்னோரும் முனைவோரும் ஆக விளங்கிய கலாநிதி சி.மௌனகுரு அவர்கள் குறித்து நான் எழுத வேண்டியிருப்பது இவை மாத்திரம் அன்று. அது மிக நீண்டது

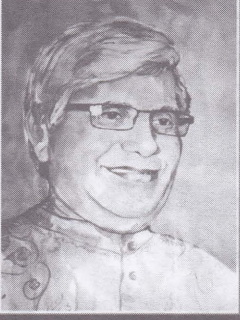
குதிரை வேகத்துடன் கடக்கப்பட வேண்டியது. அவரிடம் சிறிது நாட்கள்(1989) கூத்துப் பயிற்சி பெற்றபோது, அவரது உடல்மொழியைக் கண் கொட்டாது பார்ப்பேன்.

அது பேச்சுக்கும் அப்பாலான உடல்மொழி. தேரில் ஏறி, குதிரை ஓட்டிவரும் இராஜகம்பீரம்... வடமோடிக் கூத்தில் தாளக்கட்டுக்குத் தரும் வீரியம்... இப்போதும் பார்க்கிறேன் மௌனகுரு சேர் மாறவில்லை, தலை முற்றிலுமாக நரைத்த ஒன்றைத் தவிர.

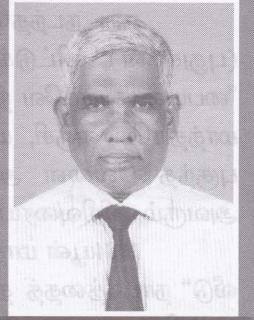
“தா தாகிட தரிகிட திமி தக தா தாகிட தாகிட தோம் தரி தத்துமி தாகிட தத்துமி திரிகிட தெய்...”

விண்ணென்று குதிரை விரைகிறது, தேர் பறக்கிறது.

அதன்மேல் ராஜா..மஹாராஜா...மௌனகுருசேர்!

மௌனகுருவின் சார்வாகன் குறுநாவல் - சில அவதானிப்புகள்

மகுடம் பதிப்பகத்தால் வெளியிடப்பட்ட பேரா. மௌனகுருவின் சார்வாகன் குறுநாவல் வெளியீட்டில் வாசிக்கப்பட்ட விமர்சனம் - ஆசிரியர்

2000இல் எழுதப் பெற்றுப் பின் 2003இல் பேராசிரியர் சி.மௌனகுரு அவர்களின் மணிவிழாச் சிறப்பு மலரில் இடம்பிடித்த அவரது 'சார்வாகன்' குறுநாவல், 'மௌனம்' எனும் மகுடம் இட்ட இம்மணிவிழாச் சிறப்பு மலரின் உள்ளே இவ்வளவு காலமும் மௌனித்துக் கிடந்த பின் இப்போது நூலுருப் பெற்று மட்டக்களப்பு 'மகுடம்' வெளியீட்டகத்தின் ஒன்பதாவது வெளியீடாக வெளிச்சுத் துக்கு வருகிறது. மகாபாரத இதிகாசக் கதையை மையப்படுத்தி பாண்டவர்களுக்கும் கௌரவர்களுக்குமிடையே நடைபெற்று முடிந்த குருஷேத்திர யுத்தத்தை நாவலின் கருப்பொருளாக்கி அதன் மூலமாக யுத்தத்திற்கு எதிரான மனிதகுலத்தின் ஒட்டுமொத்தக் குரலாகச் 'சார்வாகன்' எனும் தலைப்பிலான இக் குறுநாவலைப் பேராசிரியர் சி.மௌனகுரு அவர்கள் பின்னியிருக்கிறார்.

இக் குறுநாவலின் நாயகன் சார்வாகன், வேதங்களும் உபநிடதங்களும் ஏனைய புராண இதிகாசங்களும் கட்டமைத்த சுவர்க்கம்,

நரகம், தேவர் எனும் கற்பனைப் படிமங்களை மறுதலித்து - அவை போதித்த வர்ணாச்சிரம தர்மத்தைக் கேள்விக்குள்ளாக்கி - மக்களையும் அம்மக்களின் இவ்வுலக வாழ்வையுமே முதன்மைப்படுத்தும் 'சார்வாகம்' எனும் இந்தியாவின் பழம்பெரும் சிந்தனை மரபின் குறியீடாகப் படைக்கப்பட்டுள்ளான்.

அதிகார வேட்கை கொண்ட அணிகளுக்கிடையிலான அதிகாரப் போட்டியால் உருவாகும் யுத்தத்தில் களப்பலியாவது அப்பாவி மக்களே என்பதை எடுத்துச்

சொல்லி யுத்த மோகம் கொண்ட அதிகார வர்க்கத்திற்கும் அவ்வதிகாரத்தின் வால்பிடியாளர்களுக்கும் எதிராக மக்கள் நலன் சார்ந்து நின்று குரல் எழுப்பும் மக்களின் பிரதிநிதியாகச் சார்வாகன் இக்குறுநாவல் முழுவதிலும் உலா வருகிறான். நாவலின் முதலாவது அத்தியாயத்திலே யுத்தம் முடிந்து வெறிச்சோடிக் கிடக்கும் குருஷேத்திரகளத்தை மிகவும் தத்ரூபமாகக் காட்சிப்படுத்தியுள்ளார் மௌனகுரு அவர்கள். அவரது மொழிப்புலமையும் அதனைக்கையாளும் திறமையும் அவருக்குக் கைகட்டிச் சேவகம் செய்துள்ளன. பாரதப்போர் முடிந்து ஒருமாதகாலமாகி விட்ட யுத்த களத்தை அவர் காட்சிப்படுத்தும் போது ஒரு கட்டத்தில், 'சிறிய மலைகள் உருகி ஓடுவதுபோல இறந்த யானைக் குவியல்களிலிருந்து நிணம் ஒழுகிக் கொண்டிருந்தது.' என்று கூறியிருப்பது அவரது மொழி ஆளுமைக்கு ஓர் உதாரணம். குருஷேத்திர யுத்தம் மூலம் அத்தினாபுரி அரண்மனை அதிகாரம் கௌரவர்களிடமிருந்து பாண்டவர்களிடம்

கைமாறியதே தவிர அந்த யுத்தத்தில் தர்மங்களும் நியாயங்களும் புறையுண்டன. குடிமக்கள் அனைவரினதும் நலன்கள் யாவும் பலிகொடுக்கப்பட்டன. இந்த உண்மை நாவலின் அத்தனை அத்தியாயங்களிலும் இழையோடிக் கிடக்கிறது.

இன்று உலகில் கண்டங்களுக்கிடையேயும் - நாடுகளுக்கிடையேயும் - இனங்களுக்கிடையேயும் - மொழிகளுக்கிடையேயும் - மதங்களுக்கிடையேயும் - ஊர்களுக்கிடையேயும் - பிராந்தியங்களுக்கிடையேயும் போட்டியும் பூசலும் குரோதமும் உருவாகி எங்கும் யுத்த மேகங்கள் கருக்கட்டும் சூழலில் யுத்தத்திற்கு எதிரான மனிதகுலத்தின் குரலாகச் சார்வாகன் இந்நாவலில் அடையாளப்படுத்தப் படுகின்றான். யுத்தத்தின் அடிப்படை அதிகார மோகமே அதிகார வர்க்கமும் அதிகாரவர்க்கத்தை வால்பிடித்து அதனால் அடையப்பெறும் சுகபோகங்களைச் சகிக்கின்ற சுயநலக் கூட்டமுமே அம்மோகத்தை வளர்க்கின்றன என்பதை இந்நாவல் வரிக்கு வரி விளக்குகிறது.

“அனைத்துச் செயற்பாடுகளுக்கும் அதிகாரமே அடிநாதம். ஆளும் கூட்டத்தினர் அதிகாரத்தைக் கையில் எடுத்துக் கொள்கிறார்கள். அறிஞர்களும் இலக்கியங்களும் மதங்களும் அதிகாரத்திற்குச் சார்பாகவேயுள்ளனர். தம் கருத்துக்களால் மக்கள் மனதிலே அதிகாரத்தை ஞாயப் படுத்தும் மனோநிலையை உருவாக்கி விடுகிறார்கள். அதிகாரம் சார்ந்த கருத்துக்கள் உருவாக்கப்படுகின்றன. உருவாக்கப்பட்ட கருத்துக்களுக்கு மக்களும் அடிமைகளாகி விடுகிறார்கள்.” என்ற சார்வாகன் வாயிலான பேராசிரியர் மௌனகுரு அவர்களின் கூற்று சமகால இலங்கைத் தமிழ் அரசியலுக்கும் - தென்னிலங்கை அரசியலுக்கும் - இந்துசமுத்திரப் பிராந்திய அரசியலுக்கும் - பூகோள அரசியலுக்கும் கூடப் பொருந்துமாறு உள்ளது.

குருஷேத்திர யுத்தம் என்றாலும் சரி - நடைபெற்ற இரண்டு உலக மகா யுத்தங்கள் என்றாலும் சரி - அண்மைக் காலத்தில் நாடுகளுக்கிடையே நடைபெற்ற அல்லது அண்மைக்காலமாக நடைபெறும் யுத்தங்கள் என்றாலும் சரி - இலங்கையினதும் இலங்கைத் தமிழ்ச் சமூகத்தினதும் அனுபவத்தில் உள்நாட்டில் நடந்து முடிந்த முள்ளிவாய்க்கால் யுத்தம் என்றாலும் சரி, எல்லா யுத்தங்களினதும் நோக்கமும் குணாம்சமும் ஒரே மாதிரியானவைதான். அடைய நினைக்கும் அல்லது அடைந்து கொண்ட அதிகாரத் தின் தன்மை - அதிகாரத்தின் வீச்செல்லை - அதிகாரத்தின் கனதி மாறுபடலாமே தவிர இந்த எல்லா யுத்தங்களின் போதும் மக்கள் நலன்கள் முதன்மைப் படுத்தப்படவில்லை. ஏதோ ஒரு மட்டத்தில் அதிகாரங்களைப் பெற முற்பட்ட அதிகாரவர்க்கம் சார்ந்த அணிகளுக்கிடையேயான யுத்தங்கள்தான் இவை. இந்த வகையில் இலங்கையின் சமகால அரசியல் சூழலில் 2009 இல் நடந்து முடிந்த “முள்ளிவாய்க்கால்” யுத்தத்தைச் “சார்வாகன்” குறுநாவல் கூறும் கூற்றின் பின்புலத்தில்

வைத்து நோக்குவது தவிர்க்க முடியாததொன்றாகும்.

தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்திற்கு எதிரான அரசு பயங்கரவாதத்தைப் பெளத்த சிங்கள பேரினவாத அரசாங்கம் பயங்கரவாதத்திற்கு எதிரான யுத்தம் எனப் பிரகடனம் செய்தது. அரசு படைகளுக்கு எதிரான ஆயுத நடவடிக்கைகளை குறுந்தமிழ்த் தேசியவாதத் தமிழீழ விடுதலைப்புலிகள் இயக்கம் தமிழ்த் தேசியத்திற்கான - தமிழர்களின் சுயநிர்ணய உரிமைக்கான தனி நாட்டிற்கான போராட்டம் என பறைசாற்றியது. “சார்வாகன்” குறுநாவல் கூறும் கூற்றின் பின்னணியில் பார்க்கும் போது இங்கு யுத்தத்தில் ஈடுபட்ட இரு தரப்பிலும் பொய்யானவை, போலியானவை, மக்களை ஏமாற்றிய குணாம்சம் கொண்டவை. அதிகாரத்தைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கான அல்லது அதிகாரத்தைத் தக்க வைத்துக் கொள்வதற்கான யுத்தமாகத்தான் இதனைப் பார்க்கலாமேயொழிய மக்கள் நாங்கள் இங்கே முதன்மைப்படுத்தப்படவில்லை. காரணம் இங்கே பாதிப்புக்குள்ளானதும் பல்வகை அழிவுக்குள்ளானதும் அப்பாவி மக்களே. இந்த யுத்தம் முடிந்து எட்டு ஆண்டுகளைக் கடந்து விட்ட நிலையிலும் கூட பாதிப்புக்குள்ளான மக்களுக்கு எந்தவிதமான நிவாரணமும் கிடைக்கவில்லை. மாறாக அதிகார மோகமும் பதவிச் சுகபோகங்களும் கொண்ட அரசியல்வாதிகள் இவ் யுத்தக் கொடுமைகளில் குளிர் காய்ந்து கொண்டிருக்கின்றனர். இலங்கை நாடு இன்று வேண்டி நிற்பது யுத்தத்திற்கும் யுத்த கொடுமைகளுக்கும் எதிராக குரல் கொடுக்கக்கூடிய “சார்வாகன்”களையே இலங்கையை பொறுத்தவரை இனப்பிரச்சினையின் தோற்றுவாய் அதன் வளர்ச்சி - அது பிரசவித்த யுத்தச் சூழ்நிலையை அரசியல் கோட்பாட்டு ரீதியாக நுட்பமாகப் பகுப்பாய்வு செய்தால் உண்மையில் திருகோணமலை மாவட்டத்தில் மாவிலாறு அணைக்கட்டிலிருந்து ஆரம்பித்து தொடர்ந்து இறுதியில் முல்லைத்தீவு மாவட்டத்தில் முள்ளிவாய்க் காலில் முடிவடைந்த யுத்தமானது சிங்களப் பேரினவாத “சாவோனி”சத்திற்கும் குறுந்தமிழ்த் தேசியவாதப் “பாசிச”த்திற்கும் இடையே நடைபெற்ற அதிகாரத்திற்கான யுத்தமே தவிர இங்கே மக்கள் நலன் சம்பந்தப்படவில்லை. இந்த உண்மையைச் “சார்வாகன்”கள் மூலம் நாட்டு மக்கள் உணர்கிற போது மட்டுமே இனப் பிரச்சினைக்கான தீர்வு எட்டப்படும். நாவலின் இறுதியில் அதிகார வர்க்கத்தினருக்கு எதிராகவும் - யுத்தத்திற்கு எதிராகவும் குரல்கொடுத்த சார்வாகன் அதிகார வர்க்கத்தின் சதியினால் எரித்துக் கொல்லப்படுகிறான். அதைக் கண்ட “அவர்கள் (மக்கள்) மனங்கள் குருஷேத்திர களங்களாயின” என்ற வாக்கியத்துடன் நாவல் நிறைவுறுகிறபோது யுத்தத்திற்கான எதிர்ப்பு என்பது இன்னும் பல யுத்த களங்களைத் தோற்றுவிக்கும்மா? என்ற வினாவும் விஸ்வரூபம் எடுக்கிறது.

மொத்தத்தில் உலக சமாதானத்தை விரும்பும்

அனைவரும் ஊன்றிப்படிக்க வேண்டிய நாவல் இது. யுத்தத்தை நாடுபவர்களும் யுத்த அவலங்களை உணர்ந்து திருத்துவதற்கும் இந்நாவலைப் படிக்க வேண்டியது

அவசியம். மொத்தத்தில் சர்வாகன் யுத்தத்திற்கு எதிரான மனித குலத்தின் குரலாக பதிவாகியுள்ளது.

சார்வாகன் பதிப்புரையிலிருந்து....

LDட்டக்களப்பு மண்ணின் சுத்துக்கலையின் ஓர் ஆதர்ஷமாக திகழும் பேராசிரியர் அண்மைக் காலமாக மிகத் தீவிரமாக இயங்கி வரும் செயற்பாட்டாளர். முதுமையிலும் இளமையாக சிந்தித்து செயற்படுபவர். கிராமிய மக்களுக்கான கலைவடிவமாக கருதப்பட்ட சுத்துக்கலையை மீள் உருவாக்கம் செய்து செம்மைப்படுத்தி அதனை மேடைவடிவமாக்கி உலக அரங்குகளில் உலாவரச் செய்பவர்.

சுத்துக் கலையை நவீனமயமாக்கியதைப் போலவே இதிகாச புராண பாத்திரமான சார்வாகனை நவீன உலகிற்கு ஏற்ப மீள் உருவாக்கம் செய்துள்ளார் பேராசிரியர்.

சுத்து என்ற கலை வடிவத்திற்கு அப்பால் மட்டக்களப்பு மண்ணின் பழம் பெரும் கலைப்பொக்கிஷங்களை, கலைவடிவங்களை, இலக்கிய முயற்சிகளை, பல வடிவங்களில் பல தளங்களில் கொண்டு செல்வதற்கான அவரது அர்ப்பணிப்புமிக்க செயற்பாட்டின் இன்னுமொரு வடிவமே இந்த குறுநாவல்.

சார்வாகன் யுத்தத்திற்கு எதிரான குரல்!

அதாவது மக்களின் குரல்!

யுத்தம் என்ற பெரும் புயல் எப்படி அரசுகளை வாழ வைப்பதற்காக மக்கள அழிவுக்குள்ளாக்குகிறது என்பதனையும் அரசயந்திரம் தனது ஆட்சி அதிகாரங்களை தக்க வைத்துக் கொள்வதற்காக மக்களை அடிமைகளாக்கி தம்வசம் இழுத்துக் கொள்கிறது. அவர்களுக்கு யுத்த போதையை தூண்டி எவ்வாறு பலி கொள்கிறது என்பதனையும் சார்வாகன் என்ற சிந்தனை மரபின் பிரதிநிதியாக வரும் சார்வாகன் மூலம் யுத்தத்திற்கு எதிரான தனது வலுவான கண்டனத்தை இங்கு பதிவு செய்கிறார் பேராசிரியர்.

மகாபாரத யுத்தம் எவ்வாறு பல லட்சக்கணக்கான மக்களை பலி கொண்டது. அதன் நீட்சியாக தொடரும் யுத்தங்களும் எவ்வாறு தொடர்ச்சியாக மக்களை பலி கொள்ளும் வேள்வித் தீயாக கொழுந்து விட்டு எரிகிறது என்பதை இக்குறுநாவலில் தெளிவுபட கூறுகிறார். சமூக அக்கறையும், மானுட நேசிப்பும் கொண்ட அத்தனை பேரும் யுத்தத்திற்கு எதிரானவர்களே. அவர்களால் மக்களை பலி கொள்ளும் இந்த யுத்தத்தினை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. இங்கு சார்வாகன் குரலாய் ஒலிப்பது பேராசிரியர் குரலே.

அதுவே இன்றைய ஓட்டுமொத்த மக்களின் குரலாகிறது. பெரும் யுத்தத்தின் அவலங்களை தின்ற மக்களாக வாழும் எமது குரலும் இதுவே. “ஓப்பந்தங்கள் மீறப்படும். யுத்தம் வரும். அதிகாரத்தின் இறுதி வடிவம். அது தான் யுத்தம் - ஆம் பெரும் யுத்தம்”

“மக்கள் எப்போது தான் போரை விரும்பினார்கள். அவர்கள் விரும்பியதெல்லாம் நிம்மதியான வாழ்வு அமைதியான வாழ்வு, மகிழ்ச்சியான வாழ்வு, பிரச்சினை இல்லா வாழ்வு” இந்த கூற்று சார்வாகனின் குரலாக ஒலித்தாலும் முழு மொத்த மனித ஜீவிதத்தின் குரலும் அதுவாகிறது. பெரும் அவலங்களை சந்தித்த எமது மண்ணில் இருந்து வெளிவரும் யுத்தத்திற்கான முதல் எதிர்ப்புக் குரலாக சார்வாகனை அர்த்தப்படுத்தலாமா....?

வி. மைக்கல் கொலின் (ஆசிரியர் - மதுமதி)

பாலமுருகன் கவிதைகள்

01

நான் வரைந்த ஓவியத்திலிருந்து மீன்கள் துள்ளி விளையாடுகின்றன
ஆரம்பத்தில் அழகாகவும் சந்தோஷமாகவும் இருந்தது
பின்னர் தான் மீன்கள் எனது கட்டுப்பாட்டை உடைத்துகொண்டு
வெளியேறி துள்ளி திரிகின்றன
இப்போது மீன்களை ஏன் வரைந்தேன் எனவும் தோன்றுகின்றது
மீன்கள் வரையும் போது நீர் தடாகத்தையும் பெரிதாக்கவிட்டேன்
மீன்களுக்கு நீரின் எல்லைபற்றி விபரித்தேன்
தடாகத்தின் விளிம்பில் ஆபத்து என்ற
எச்சரிக்கை பலகையும் வரைந்தேன்
மீன்கள் புரிந்தும் புரியாமலும் போல மாறிவிட்டது
கடைசியில் மீன்கள் கருவாடாகியது

02

மீன்களுக்கு தாகமெடுக்கிறதாம் மீனவர்களுக்கு அறிவுறுத்தல்
ஏன் மீன்கள் நீரில் தானே வாழ்கின்றது
மீன்களை பற்றி மீன்கொத்திகளும் பேசுகின்றன
சரி இப்போ மீன்களின் தாகத்தை எப்படி தீர்ப்பது
ஆறு கடல் குளம் சமுத்திரம் நீரால் நிறைந்து தானே இருக்கின்றது
மீன்களுக்கு இப்போ அடைக்கப்பட்ட நீர் போத்தல்கள் தேவைபோல

03

மீன்களுக்கு வைத்தியம் பார்க்க வெளிநாட்டு வைத்தியர்கள்
மீன்கள் மீது எதற்கு இந்த அதீத பரிதாபம்
மீன்களை ரசிக்கலாம், ருசிக்கலாம்
மீன்களுக்கு வைத்தியம் பார்க்கும் வைத்திய அறிக்கை
இப்படி சொன்னது
மீன்களுக்கு தடிமன் கொஞ்சம் நாள் நீரில் இருந்து
வெளியேறி வாழ வேண்டுமென
மீன்களுக்கு எங்கு புரியுபோகிறது
வைத்திய அறிக்கையின் உள் குத்து

04

மீன்கொத்திகள் விரதமிருக்க போவதில்லை
எதற்காக மீன்கொத்திகளை புனித விழாவிற்கு அழைத்தார்கள்
அதை புனிதப்படுத்த முடியாது
இது இயற்கை இது யதார்த்தம்
மீன்கொத்திகள் படங்களில் தொங்கவிட்டு
கதாநாயகர் ஆக்கப்படுகின்றது
எனக்கு கடைசிவரை புரியவில்லை
அவர்கள் எடுக்கும் முயற்சிகளின் பின்னணி

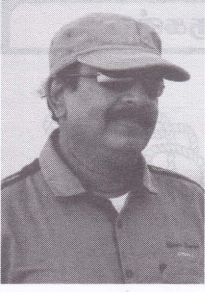

05

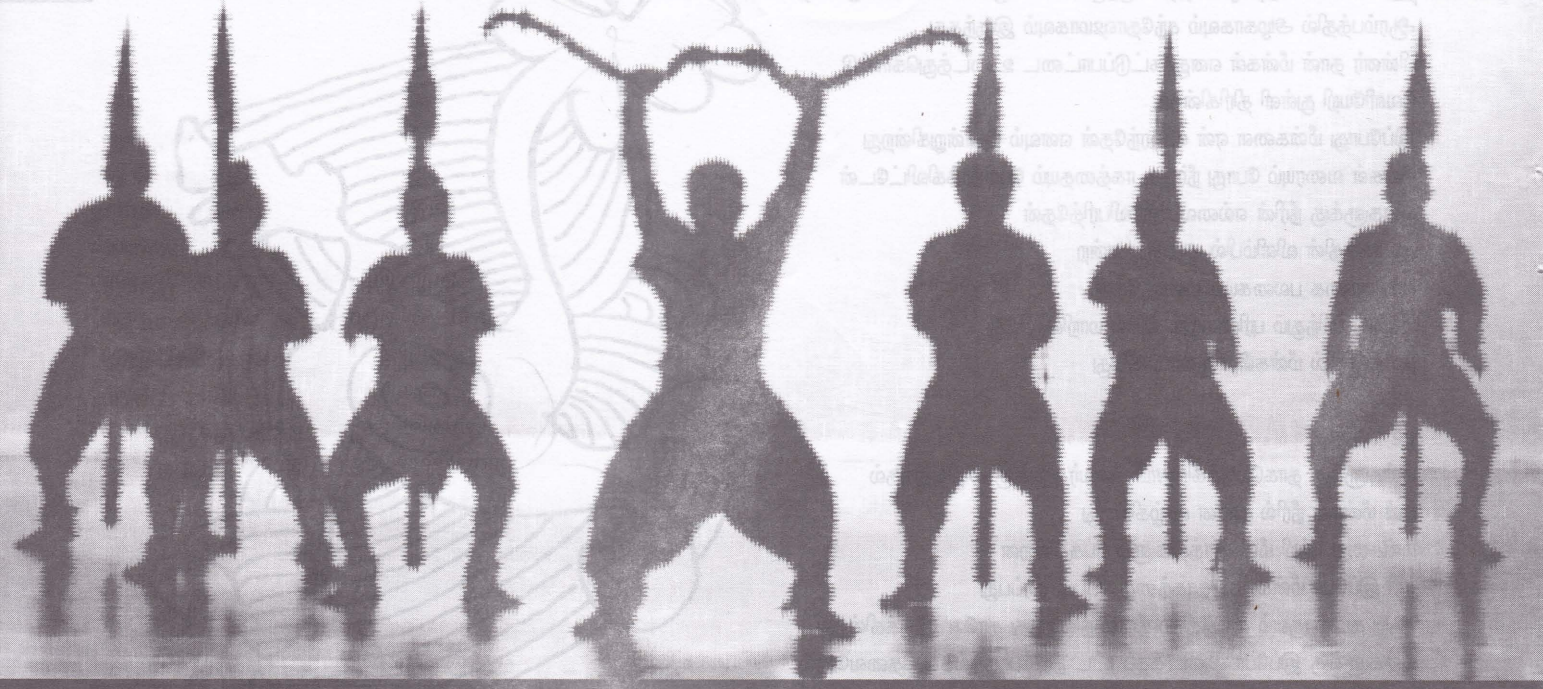
மீன்களுக்கும் காக்கைகளுக்கும்பாய் கடும் போட்டி நிகழ்கிறது
ஆரம்பத்தில் காக்கைகள் கடல்தாண்டி போகவில்லை
மீன்களும் சுதந்திரமாய் துள்ளிகுதித்தன
காக்கைகள் அழியவேண்டுமென மீன்கள் எண்ணியதே இல்லை
அது அதற்கு தேவையுமில்லை
ஆனால் சில மீன்கள் செத்தப்பின்
செத்த மீன்களிடம் காக்கைகள் செம்மைபடுத்தி தானே தலைவன் என்கிறது
காக்கைகள் ஓர் இனம், மீன்கள் ஓர் இனம்

06

மீன்கள் பெருகுவதற்கான வரைபடம் எழுதப்பட்டு
அதன் பொறுப்பை அவர்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது
மீன்களின் இனபெருக்க காலத்தில் மீன்கள் பிடிப்பவரை சட்டமிடுகின்றோம்
அவர்களிடம் இப்போது அதிகாரம்
மீன்கள் குறைந்தன காரணம் தேடப்பட்டது
அவர்கள் பல்வேறு காரணம் சொன்னர் விசாரணையின்
பின்னர் வரும்போது கண்டோம்
அவர்கள் பகைகளின்பின்னால் வலைகளை மறைப்பதை

என்றும் குலுங்கும் சுவர்ப்பைக

அண்ணன் மௌனகுருவை நான் முதன் முதலாக சந்தித்தது 1974 இல். கொழும்பு, ஹெவலொக் வீதியில் 602/3, என்ற இலக்க வீட்டின் இரண்டாம் மாடி அறையில் நான் வாழ்ந்த காலமது. என்னுடன் கூட இருந்தவர் என்னுரைச் சேர்ந்த கவிஞர் சண்முகம் சிவலிங்கம் அவர்கள். அவர் மூலம் அண்ணன் மௌனகுருவின் பெயரை அறிவதற்கு முன்னரே அண்ணன் மௌனகுரு பற்றி எழுத்தாளர் இளங்கீரன் அவர்கள் என்னிடம் கூறியிருக்கிறார். நானும், இளங்கீரனின் புதல்வர் மீலாக்கீரனும் இணைந்து வெளியிட்ட “காலரதம்” சிற்றிதழில் “மனிதபுராணம்” என்ற தலைப்பில் இளங்கீரன் நாடகமொன்றை எழுதியிருந்தார். அந்த நாடகம் அண்ணன் மௌனகுரு

திருமணமாகி தலைநகருக்குத் தனிக்குடித்தனம் போனதைப் பின்னணியாகக் கொண்டது. அண்ணன் மௌனகுருவின் பதிவுத் திருமணத்தின் போது கூட இருந்தவர்களில் இளங்கீரனும் ஒருவர்.

கேட்ட மாத்திரத்திலேயே “மௌனகுரு” என்ற அந்தப் பெயர் “மர்ம யோகி” என்ற நாமத்துக்கு இணையான ஒரு வசீகரத்தை என் மனதில் உருவாக்கி விட்டது. நேரில் சந்தித்திராத, தோற்றமறியாத ஒருவரின் பெயர் நம் மனதில் தன்பாட்டுக்கு அவரின் உருவம் பற்றி வரைந்து கொள்ளும் சித்திரங்கள் விசித்திரமானவை. என்னுடைய “மனச்சித்திரத்தில்” அண்ணன் மௌனகுரு நீண்டதொரு தாடி வைத்திருந்தார். சீக்ஹியர்கள் அவரை சூழ்ந்திருந்தார்கள். அவர்

களுடைய கேள்விகளுக்கு எப்போதாவது ஒரு தடவை மௌனம் கலைத்து ஆறேழு வார்த்தைகளில் பதிலளித்தார். கொஞ்சம் முசுரு.

ஆனால் நான் வரைந்து வைத்திருந்த அந்த சித்திரத்தின் வர்ணங்கள் யாவும் கரைந்து, கோடுகளும் கலைந்து, முற்கற்பிதங்களும் பொய்த்துப் போக அதிக நாட்கள் எடுக்கவில்லை. ஒரு நாள் எங்கள் அறைக்கு சண்முகம் சிவலிங்கம் அவர்களைத் தேடி அவரும் சித்ரா அக்காவும் நேராகவே வந்து விட்டார்கள்.

முதன் முதலாக சந்தித்த அன்றே மௌனகுரு அண்ணனின் பெயரில் முன்பாதி பொய், பின்பாதி மெய் என்பது நிரூபணமாகி விட்டது. எல்லா மருமக்களையும் வாரியணைக்கும் “வானொலி சிறுவர் மலர் மாமா”

போல் அவரிருந்தார். குமிண் சிரிப்பு. உற்சாகமான பேச்சு. சண்முகம் சிவலிங்கம் அவர்கள் என்னை அறிமுகப் படுத்தி வைத்தார். நான் அறை மூலையிலிருந்த மண்ணெண்ணெய் “ஸ்டவ்”வில் நீரைக் கொதிக்க வைத்துக் கொண்டிருந்தேன். அவர்களின் உரையாடலை செவிமடுத்த படி அன்று தேநீர் தயாரித்து வழங்கினேன். அண்ணன் மௌனகுருவுக்கு என்னுடைய தேநீர் மிகவும் பிடித்திருக்க வேண்டும். என் கை விசேஷத்தைப் பெருமைப்படுத்தும் விதத்தில் “தேநீர்தென்றல்” “என்றொரு பட்டத்தை எனக்கு வழங்குவதாக அண்ணன் மௌனகுரு அவர்கள் அறிவித்தார். சித்ரா அக்கா அதை ஆமோதித்தார். சண்முகம் சிவலிங்கம் “ஹா..ஹா..” வென்று சிரித்தார். இப்படித்தான் நாங்கள் நெருக்கமானோம் .

“சும்மாதானே இருக்கிறீர்கள். வீட்டுக்கு அடிக்கடி வந்து போகலாமே... நல்ல புத்தகங்கள் எல்லாம் இருக்கின்றன...”

இப்படித்தான் என் இருப்பிடத்திலிருந்து நடை தூரத்தில் பாமன்கடை ஒழுங்கையில் உள்ள அவருடைய வீட்டுக்கு ஆர்வத்துடன் அடிக்கடி சென்று வர ஆரம்பித்தேன். டபிள்யூ.ஏ. சில்வா மாவத்தையில் சபையர் தியேட்டருக்கு அருகே கிளை விடும் பாமன்கடை ஒழுங்கையில் அண்ணன் மௌனகுரு அவர்கள் குடியிருந்தார். ஒழுங்கை முனையில் வலதுபுறமாக ஒரு பழங்காலக் கட்டிடமொன்றிருந்தது. அதன் வாசல் திண்ணையில் நின்று கொண்டிருக்கும் மூன்று இளம்பெண்கள் இருள் படும் வரை வீதியை வேடிக்கை பார்த்த படியிருப்பார்கள். அவர்கள் மூவரும் என்னைப் பார்த்து புன்னகைப்பது போலவும், அவர்களில் இளையவள் போல் தோன்றியவளின் புன்னகை மற்றவர்களுடையதை விட சற்றுப் பிரகாசத்து டனிருப்பது போலவும் எனக்கு ஒரு பிரமை. (சண்முகம் சிவலிங்கம் அவர்களிடம் இது பற்றி நான் ஒரு நாள் சொன்ன போது அவர் கூறிய பதில் இது: “அவர்கள் சிரிப்பதில் பிரச்சினையில்லை. ஆனால் அவர்கள் சிரிக்கும் படியாக நீ ஆகி விடாதே!”)

அங்கிருந்து கொஞ்சம் நடந்தால் “டானா “ வடிவில் முடங்கும் வீதி பின் நிமிர்ந்து கொள்ளும். பிரபல பகுத்தறிவு வாதி டாக்டர் ஏப்ரஹாம் கோவூர் அண்ணன் மௌனகுருவின் அயல் வீட்டுக்காரர். நான் முதன்முதலாகச் சென்ற அந்த நாளில், அமானுஷ்ய அமைதியுடன் இருப்பதாக கோவூரின் அந்த வீடு தோன்றியது. அந்த வீட்டு வாசலில் நின்ற பப்பாளி மரத்தின் பழத்தை ஒரு காகம் கொத்திக் கொண்டிருந்தது. பச்சைத் தோலைத் துளைத்து செம்மஞ்சள் சதையைக் கண்ட பெருமிதத்துடன் அது என்னை ஓரக் கண்ணால் பார்த்தது . ஒழுங்கை முடியுமிடத்தில், பள்ளத்தில் அண்ணன் மௌனகுருவின் வீடு இருந்தது. ஒட்டிப் பிறந்த இரட்டையர் போன்ற அமைப்பில் இருந்த அந்த வீட்டின் ஒரு புறத்தில்

அண்ணன் மௌனகுருவுக்கு என்னுடைய தேநீர் மிகவும் பிடித்திருக்க வேண்டும். என் கை விசேஷத்தைப் பெருமைப்படுத்தும் விதத்தில் “தேநீர்தென்றல்” “என்றொரு பட்டத்தை எனக்கு வழங்குவதாக அண்ணன் மௌனகுரு அவர்கள் அறிவித்தார். சித்ரா அக்கா அதை ஆமோதித்தார். சண்முகம் சிவலிங்கம் “ஹா..ஹா..” வென்று சிரித்தார். இப்படித்தான் நாங்கள் நெருக்கமானோம்.

மௌனகுரு அண்ணன் குடும்பத்தினரும் மறுபுறத்தில் இலங்கை வானொலி அறிவிப்பாளர் சுந்தரலிங்கம் குடும்பத்தினருமிருந்தனர். (சித்ரா அக்காவும் அப்போது இலங்கை வானொலியில் பணி புரிந்து கொண்டிருந்தார். அண்ணன் மௌனகுரு பாடப் புத்தகவெளியீட்டுக் குழுவில் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்ததாக ஞாபகம்.)

அண்ணன் மௌனகுருவின் மகன் சித்தார்த்தன் அப்போது கைக்குழந்தை. அவர்களோடு அப்போது அந்த வீட்டில் இருந்தவர்கள் அவருடைய மருமகள் வத்ஸலா, சித்ரா அக்காவின் பாட்டி ஆகியோர் .

நாளடைவில் அவர்களுடைய வீட்டில் நானும் ஒருவனாகி விட்டேன். அவரிடம் ஏராளமான புத்தகங்களை இரவல் பெற்று நான் படித்திருக்கிறேன். பின்னாட்களில் என் எழுத்துப் பாணியில் மிகவும் செல்வாக்கு செலுத்திய சுந்தரராமசாமி அவர்களின் “அக்கரை சீமையிலே “ நூலை அவரிடமிருந்தே பெற்றுக் கொண்டேன். அவரிடமிருந்து நான் பெற்று படித்த இன்னொரு முக்கிய நாவல் ந. சுப்பிரமணியம் அவர்களின் “வேரும், விழுதும் “ஊரொன்றில் பாலம் கட்டுவதையொட்டிய நிகழ்வுகள் அந்த நாவலின் சாரம். கலை, இலக்கியம் சார்ந்த என் ரசனைகளை மாற்றியமைத்ததில் சண்முகம் சிவலிங்கம் அவர்கள், அண்ணன் நு.மான், நண்பர் யேசுராசா போன்றே அண்ணன் மௌனகுருவுக்கும் முக்கிய பங்குண்டு. முக்கியமாக நாடகம் பற்றி எனக்கு அறிவூட்டியதில் அவருடைய பங்கு

அளப்பரியது. அவரில்லாவிட்டால் சரத்சந்திர, சுகத பால சில்வா, ஹென்றி ஜெயசேன, பராக்கிரம கிரியெல்ல போன்ற சிங்களக் கலைஞர்களையும் சந்தரலிங்கம், தாஸீசியஸ், பாலேந்திரா போன்ற தமிழ்க் கலைஞர்களையும் உரிய வேளையில் அறிந்திருக்க மாட்டேன் .

என்னதான் உலக சினிமாக்களையும், அறிவார்ந்த நவீன நாடகங்களையும் பார்த்தாலுங் கூட அந்தக் காலத்தில் “கோமாதா என் குலமாதா “ படத்துக்கும் நான் செல்ல வேண்டித்தானிருந்தது. அண்ணன் மௌனகுருவின் வீட்டிலிருந்த பாட்டியையும், வத்ஸலாவையும் வெள்ளவத்தை பிளாலா திரையரங்குக்கு அழைத்துச் சென்று காண்பிப்பது என் பொறுப்பு. மௌனமாக இருந்து படம் முழுவதையும் பார்த்து விட்டு வீடு திரும்பும்போது பாட்டி கேட்கேள்வியை இன்றைக்கும் மறக்க முடியாது. “மகனே! இந்த மாடு இவ்வள வெல்லாம் செய்யுதே, இதில் பால் கறக்கேலுமா, ஏலாதா?”

இந்தக் காலகட்டத்தில்தான் என்னுடைய குரல் வானொலியில் முதன்முதலாக ஒலித்தது. பேராசிரியர் சண்முகதாஸ் அப்போது கலைக்கோலம் என்றொரு நிகழ்ச்சியை வானொலியில் நடத்திக் கொண்டிருந்தார். அண்ணன் மௌனகுரு, சித்ரா அக்காவின் சிபாரிசின் பேரில்தான் அந்த நிகழ்ச்சியில் நூல் விமர்சனமொன்றை செய்யும் வாய்ப்புக் கிட்டியது. நான் விமர்சனம் செய்த நூல் நண்பர் அ.யேசு ராசாவின் “தொலைவும் இருப்பும் ஏனைய கதைகளும்” இறைவன் கருணையிருந்திருந்தால் நான் அந்த உரையை நிகழ்த்தாமல் இருந்திருப்பேன். அல்லது இறைவன் அற்புதங்களைப் புரிபவராக இருந்திருந்தால் அந்த வானொலி உரையை அ.யேசுராசா கேட்காமல் தடுத்தாவது இருப்பார். இரண்டும் நிகழவில்லை. இரண்டாம் நாள் என் பெயருக்கு யேசுராசா அவர்களிடமிருந்து ஓர் அஞ்சலட்டை வந்தது. அதன் தொடக்கம் இப்படி ஆரம்பித்தது. “அன்புள்ள உமா வரதராஜன், அழகைத் தேடி அலையும் இலையான்கள் போன்ற உங்கள் வானொலி விமர்சனத்தைக் கேட்டேன்...

அண்ணன் மௌனகுரு ஊருக்கு கிளம்பும் சிலவேளைகளில் அவருக்குத் துணையாக ரயில் நிலையம் வரை இரவில் நான் செல்வதுண்டு. மரங்களும் இருளும் அடர்ந்த சாலையில் பஸ் சென்று கொண்டிருக்கும் போது குறுக்கிடும் சில கட்டிடங்களை சுட்டிக்காட்டி “இங்கு எப்போது வரப் போகிறீர்கள் ?” என அவர் ஒரு நாள் கேட்டார். அது கொழும்பு பல்கலைக்கழகம். ஒரு திரைப் படத்தின் உணர்ச்சி ததும்பும் காட்சி போல் அது இருந்தது. வெளிக்காற்று முகத்தில் மோதி சடசடக்க நான் மௌனமாக இருந்தேன். நான் படித்துப் பட்டம் பெற வேண்டுமென்பது அவருடைய விருப்பம் . ஆனால் அவருடைய ஆசையை நிறைவேற்ற என்னால் முடியவில்லை. மாறாக அந்தப் பல்கலைக்கழகப் பக்கமாகச் செல்லும் பஸ்ஸில் தப்பித் தவறியும் கூட ஏறுவதைத் தவிர்த்துக் கொண்டேன் .

நான் சிறிது காலத்துக்குப் பின் ஊர் திரும்பி விட்டேன். அவர் யாழ்ப்பல்கலைக்கழகத்துக்கு சென்று

விட்டார். இந்தப் பிரிவுக்குப் பின்னர் எனக்கும் அவருக்குமான தொடர்புகள் அற்றுப் போயிருந்தன. கைபேசிகள் புழக்கத்தில் இல்லாத காலம் அது. ஒரு கடிதத்தை கைபட எழுதி, தபாலுறையிலிட்டு, முத்திரையொட்டி, அஞ்சல் பெட்டியில் சேர்ப்பதென்பது ஒரு நாவலை எழுதி முடிப்பதற்கு ஒப்பான காரியம். ஆனால் 1989 ல் என்னுடைய “உள்மன யாத்திரை “சிறுகதைத் தொகுப்பு வந்த போது அவர் சோம்பல் படாமல் வாழ்த்தி ஒரு கடிதம் அனுப்பி வைத்திருந்தார்.

1990 அமளியின் போது கொழும்புக்கு நான் இடம் பெயர்ந்திருந்தேன். “நெஞ்சம் மறப்பதில்லை” படத்தில் வருவது போல் இரவு பத்து மணிக்குப் பின்னர் பூர்வ ஜென்ம நினைவுகள் பீறிட்டெழக்கூடிய ஒரு வீட்டின் புறாக்கூட்டில் வாடகைக்கு குடியிருந்தேன் . இரவு பத்து மணிக்குப் பின்னர் மின்சாரத்தைப் பயன் படுத்தக்கூடாது என்பது வீட்டு சொந்தக்காரியின் கடுமையான உத்தரவு. ஒரு “வோக்மனு”டனும், சில புத்தகங்களடனும், என் காலம் கழிந்து கொண்டிருந்தது. பத்து மணிக்குப் பின்னர் கவ்வி விடும் கும்மிருட்டில் குறுக்கு மறுக்காகத் திரியும் வீட்டுக்காரி ஆவியாய் அலையும் “தேவிகா” போன்று கூட என் கண்களுக்குத் தெரிய ஆரம்பித்தாள்.

நான் அங்கேயிருப்பதை அறிந்து ஒரு நாள் அண்ணன் மௌனகுரு என்னைத் தேடிக்கொண்டு வந்தார். ஒரு மீட்பரைக் கண்டது போன்ற உற்சாகம் என்னுள் பொங்கி வழிந்தது. அவர் எனக்காக எல் சுப்ரமணியத்தின் “East meets West” “கெஸெட்டை”க் கொண்டு வந்திருந்தார். பதிலுக்கு “அஞ்சலி” கெஸெட்டை நான் அவருக்குக் கொடுத்தேன். தமிழ்த்திரை இசை மீது அவருக்கு அப்போது அவ்வளவு மதிப்பிருந்ததில்லை. ஆனால் இந்தக் கெஸெட்டில் இருந்த பாடல்கள் அவருக்கு புதுவிதமான அனுபவத்தைக் கொடுத்திருக்க வேண்டும். “ வித்தியாசமாக இருக்கிறது. sound of magic “ என்றார். கேட்டு முடித்ததும் “கிளம்புங்கள். இப்போது நாம் ஒருவரை சந்திக்கப் போகிறோம் அவருக்கு உங்களை அறிமுகப் படுத்தி வைக்கப்போகிறேன்” என்றார். நாங்கள் பஸ்ஸேறிச் சென்ற இடம் பம்பலப்பிட்டி கர்ன்லேண்டஸ் ஹோட்டெல் .

“கோப்பியா, டயா ?” என்று கேட்டார். எதைச் சொன்னாலும் கூட அந்த ஹோட்டெலில் உள்ள சிப்பந்திகள் அதைக் கொண்டு வந்து தருவதற்குள் நமக்குத் தாடி கூட முளைத்து விடும் என்பது என்னுடைய அனுபவம் எனவே தெரிவை அவர் வசமே விட்டு விட்டேன் .

எனக்கு அண்ணன் மௌனகுரு அறிமுகப் படுத்த விரும்பிய நபர் சற்று நேரத்தில் ஓட்டமும் நடையுமாக வந்து சேர்ந்தார். என்னை விட இளையவர் போல் தோன்றிய அவர் தன் சோடாபட்டிக்குக் கண்ணாடிக்கூடாக என்னை அடிக்கடி குறுகுறுப்பாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்

“நான் சொன்னேனே... இவர்தான் அந்த உமா வரதராஜன்” என்று என்னை அவருக்கும் “இவரும் வரதராஜன்தான். எஸ்.எம். வரதராஜன்... ருபவாஹினியில்

தயாரிப்பாளராக இருக்கிறார் “என்று அவரை எனக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தார். இருவரும் கைகுலுக்கிக் கொண்டோம். இந்த மகத்தான சந்திப்புக்குப் பின் எஸ். எம்.வரதராஜன் “ஊர்கோலம்”, “சங்கம்” ஆகிய ரூபவாஹினி தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சிகளில் என்னைத் தொகுப்பாளராக அறிமுகம் செய்து வைத்தார் .

“நீங்கள் ஏன் நிகழ்ச்சிகளைத் தொகுத்து வழங்கும் போது புன்னகைக்காமல் முகத்தை உரரென்று வைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள் ?” என அன்பர் கே. எஸ். சிவகுமாரன் அவர்கள் பின்னாட்களில் கேட்டதற்கும், “சட்டியில் இருந்தால்தானே அகப்பையில் வரும்” என்று நான் பதிலளித்ததற்கும், முகத்தில் அரிதாரம் பூசிக் கொண்டு வர்ண வர்ண ஷேர்ட்டுகள் அணிந்த படி கெமரா முன் நான் அமர்ந்ததற்கும் மூலகாரணம் இந்த இருவரும் தான்.

என்னுடனும் என்னுடைய குடும்பத்துடனும் அவர் கொண்ட உறவு மிகவும் நெருக்கமானது. எழுபதுகளின் இறுதியிலும், 80 களின் தொடக்கத்திலும் அது மிகவும் உச்சமான நிலையிலிருந்தது. அம்மாவுக்கு சித்ரா அக்கா மீது மிகவும் வாஞ்சை. அதிலும் அப்போதிருந்த அவருடைய நீண்ட கூந்தல் மீது அளவற்ற பிரியம். பின்னாட்களில் சித்ரா அக்கா தன் கூந்தலை நறுக்கிக் குட்டையாக்கிக் கொண்ட போது அம்மா அடைந்த துயரத்துக்கு அளவில்லை. வீதி விஸ்தரிப்பின் போது எங்கள் வீட்டின் முன்னால் நின்ற நீண்டகால வரலாறு கொண்ட மூன்று அலரி மரங்களையும் தறித்த போது கூட அவர் அவ்வளவு துயரப்பட்டதில்லை. “அண்ணன் மௌனகுருவே கவலைப் படவில்லை. நீங்கள் ஏன் அலட்டிக் கொள்கிறீர்கள்?” என்று நான் அவரை சமாதானப்படுத்தியிருக்கிறேன். “அவர் கவலைப் படவில்லை என்று உன்னிடம் சொன்னாரா?” என்று அம்மா என்னிடம் திருப்பிக் கேட்டார் .

என்னுடைய மகளுடைய திருமண வைபவத்தின் போது என்னுடன் பிறந்த சகோதரர்கள் பக்கத்தில் இருக்க வில்லை. அந்தக் குறைக்கு இடம் தராமல் விடியற்காலையிலேயே அண்ணன் மௌனகுரு வந்து சேர்ந்துவிட்டார். நான் வேஷ்டி கட்டுவதும் ஆலயத்துக்குப் போவதும் என் வாழ்க்கையில் அபூர்வமாக நடப்பவை. ஆலயத்தில் மகளின் பக்கத்தில் சம்மணமிட்டு நான் அன்றிருந்த கோலத்தைப் பார்த்து “சில இடங்களில் அபங்கி, ஒருங்கிப் போகத்தான் வேண்டியிருக்கிறது அல்லவா” என்று கூறிச் சிரித்தார் .

என்னுடைய பிள்ளைகளோடு அவர் மிகவும் அன்பு காட்டியவர். அவரளவுக்குப் பொறுமையுடனும், கனிவுடனும் நான் கூட என் பிள்ளைகளுடன் நடந்து கொண்டிருக்க மாட்டேன் .

இவ்வளவு வருடகால அனுபவத்தில் அவரிடம் நான் அவதானித்த முக்கியமான விஷயம் அவர் எவருடனும் தர்க்கிப்பதில்லை. விமர்சனங்களிலும் அவர் கடுமையான தொனியைக் கையாண்டதில்லை. ஒருவர் அபத்தமான வாதங்களை முன்வைக்கும் போது தன் முகத்திலிருக்கும்

புன்னகை மறைந்து போகாமல் பார்த்துக் கொள்ளுவார். அவர் தலையசைப்பையும் பாவனைகளையும் பார்க்கும் ஒருவருக்கு அவரை வென்று விட்ட இறுமாப்பு தோன்றக் கூட இடமுண்டு. ஆனால் அவர் “அதுவல்ல “விரிவான அலசல்களைச் செய்து தெளிவான முடிவுகளுடன் இருப்பவர். “வெறும் சொல்லல்ல, செயலே பதில் என்பதில் அசையாத நம்பிக்கை உள்ளவர் .

சண்முகம் சிவலிங்கம் அவர்களின் கவிதைகளுக்கு அரங்காற்றுகை வடிவம் ஒன்றை வழங்க வேண்டுமென்ற கோரிக்கையுடன் அண்மையில் அவரை சந்திக்க நான் சென்றிருந்தேன். இந்தியன் தாத்தா போல் வெண்பஞ்சு முடி நெற்றியில் விழுந்து கிடக்க வேஷ்டி சட்டையுடன், வழக்கமான குமிண் சிரிப்புடன் ஐம்மென்ற கோலத்தில் அவரிருந்தார். பேராதனை பல்கலைக் கழக தமிழ்ச் சங்கத்தின் 140வது ஆண்டு நிறைவு விழாவில் ஒளி பரப்புவதற்காக, அவருடைய வாழ்த்துச் செய்தியொன்றை பெறும் பொருட்டு மூன்று இளைஞர்கள் வந்திருந்தனர். ஒளிப்பதிவு செய்யும் ஆயத்தங்களில் அவர்கள் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

“ஐந்து நிமிஷம் உமா... முடித்துக்கொண்டு வந்து விகிடுகிறேன்” என்றார். நான் காத்திருந்தேன் .

முதலாவது டேக்குடனேயே அது சிறப்பாக முடிந்திருக்க வேண்டியது. ஆனால் ஒளிப்பதிவில் கவனமாக இருந்த அந்த இளைஞர்கள் ஒளிப்பதிவைத் தவற விட்டிருந்தார்கள். இப்படியே மேலும் இரண்டு “டேக்குகள். ஆனால் அண்ணன் மௌனகுருவின் முகத்தில் களிப்போ சலிப்பின் சாயலோ சிறிதும் இல்லை. தான் நடத்த “பொன்மணி” திரைப்படப் பிடிப்பின் போதும் இதே போல் நடந்த ஒரு சம்பவத்தை நகைச்சுவை ததும்ப விபரித்தார். எல்லாம் முடிந்ததும் இளைஞர்கள் அவருடனும், என்னுடனும் படமெடுத்துக் கொண்டு விடை பெற்றார்கள் .

பின் இருவரும் பேசிக்கொண்டிருந்தோம் சண்முகம் சிவலிங்கத்தின் குறிப்பிட்ட சில கவிதைகளை வாசித்துக் காட்டிக் கொண்டிருந்தேன். “விலை” என்ற கவிதை அவரை ஈர்த்திருக்க வேண்டும். மறுபடியும் அதை வாசிக்கச் சொன்னார். வாசித்தேன்.

“இது ஒரு தந்தையின் மனக்குமுறல் . ஆற்றாமை. இதையே அடிப்படையாகக் கொண்டு பாவனை வடிவில் மேடைக்குக் கொணர்வோம்” என்றார். மகிழ்ச்சியுடன் விடை பெற்றேன்.

அன்று இரவே தொலைபேசியில் அழைத்தார். “அதில் வரும் அப்பாவாக நானே நடக்கலாம் என்று எண்ணுகிறேன்.” என்றார்.

அப்போது அது அண்ணன் மௌனகுருவின் குரலாகத் தெரியவில்லை. அன்று காலையில் சந்தித்த மூன்று இளைஞர்களில் ஒருவனுடைய குரல் போல் அது இருந்தது .

கலைஞனுக்கு வயதேது? சாவேது ?
(21.04.2017)

யாழ்ப்பாண மாணவர்களும் நானும்

யாழ்ப்பாணத்தில் மட்டக்களப்பு கூத்தை பழக்கிய அனுபவம்

“நாங்கள் உங்களிடம் மட்டக்களப்புக் கூத்துப் பழக வந்திருக்கிறோம் பழக்கிவிட முடியுமா?” பத்துப் பன்னிரண்டு பேர் கொண்ட ஒரு இளைஞர் குழு எனது இல்லம் வந்தபோது அவர்களைத் தலைமை தாங்கி வந்த ஒரு இளைஞர் இவ்வினாவை என்னிடம் கேட்டார் “ஏன் அதனை பழகப் போகிறீர்கள்?”

நாங்கள் அனைவரும் யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். மட்டக்களப்பு அதிகம் அறியோம் ஆனால் அந்தத் தாளக் கட்டுகளும் அதன் ஆட்ட அழகும் எம்மைக் கவர்ந்துள்ளன அவற்றை முறையாகப் பயில விரும்புகிறோம்”

எனக்குப் பெரு வியப்பு ஏற்பட்டது. மட்டக்களப்புக் கூத்தைப் பயில விரும்பும் யாழ்ப்பாண இளைஞர்கள்

இது நிகழ்ந்தது 1984 இல் என நினைக்கிறேன். தமிழ் ஈழம் கோரிப்போராடிய பல்வேறு இயக்கங்கள் இயங்கிய காலங்கள்

அவை. யாழ்ப்பாண இளைஞர்கள் எதோ ஒரு இயக்கத்தில் உறுப்பினர் களாகவோ அல்லது அனுதாபிகளாகவோ இருந்த காலங்களும் கூட அப்போது நான் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தில் நுண் கலைத் துறையில் விரிவுரையாளராயிருந்தேன். நாடக அரங்க கல்லூரியுடன் நெருக்கமாக இணைந்து செயற்பட்டுக் கொண்டிருந்தேன். வடமோடிப் பாணியிலான சங்காரம், அதிமானிடன் ஆகிய எனது நாடகங்கள் யாழ் நாடக அபிமானிகள் மத்தியில் பெரு வரவேற்புப் பெற்றிருந்தன.

அதனை விட வட மோடி ஆட்டங்கள் கலந்து மழை, நம்மைப் பிடித்த பிசாசுகள், தப்பிவந்த தாடி ஆடு, வேடனை உச்சிய வெள்ளைப் புறாக்கள் என்ற எனது நாடகங்கள் பாடசாலை மட்டங்களில் பேசப்பட்ட காலங்கள் அவை.

சண்டிக்குளி மகளிர் கல்லூரி, சென்ற ஜோன்ஸ் கல்லூரி. உடுவில் மகளிர் கல்லூரி, யாழ்ப்பாணம் இந்து மகளிர் கல்லூரி, சென்ற ஜோன்ஸ் பொஸ்கோ பாடசாலைகளென்னை அழைத்துத் தமது மணவர்களுக்கு நாடகம் பழக்கக் கேட்டுக்கொண்டன இதனால் அந்த அந்த கல்லூரி அதிபர்களுடன் நெருக்கமாகப் பழகவும் நாடகம் பற்றியும் கூத்து பற்றியும் நல்லதோர் அபிப்பிராயத்தை அவர்களிடம் உருவாக்கவும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது

பேராசிரியர். சி.மௌனகுரு

அதற்கு முன்னரேயே 1980களில் சென்ற ஜோன்ஸ் கல்லூரியில் யாழ்ப்பாணக் கூத்தான பூதத் தம்பி நாடகத் தைச் சுருக்கிப் போட அங்கு படிப்பித்துக்கொண்டிருந்த மயில்வாகனம் என்னை அங்கு அழைத்திருந்தார். இவர் என்னுடன் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் படித்தவர், கர்ணன் போர், நொண்டிநாடகம், இராவணேசன் கூத்துக் களால் கவரப்பட்டவர். அன்று சென்ற ஜோன்ஸ் கல்லூரி அதிபராக இருந்தவர் ஆளுமை மிக்க ஆனந்தராஜா அவருக்கு என்னை அறிமுகம் செய்துவைத்தார் மயில் வாகனம். பின்னாள் ஆனந்தராஜன் எனக்கு மிக நெருக்கமான நண்பருமானார்

சென்ற ஜோன்ஸ் திறந்த வெளி அரங்கில் கோலாகலமாக அரங்கேறியது பூதத்தம்பி கூத்து. கூத்து என்னையும் அதிபர் ஆனந்தராஜனையும் இணைத்தது இப் பாடசாலை அதிபர்கள் என் சுதந்திரத்தில் தலையிட வில்லை. ஆனால் பாடசாலைகளுக்கெனச் சில கட்டுப் பாடுகள் இருந்தன. அவற்றை நான் அனுசரித்துப் போக வேண்டியிருந்தது மட்டக்களப்புக் கூத்துகளைக் கலந்து அந்நாடகங்களை உருவாக்கினேன். இதனால் மட்டக்களப்புக் கூத்துக்களின் சில கூறுகளை அம்மாணவர்களுக்கும் கற்பிக்கும் வாய்ப்பும் பயிற்றுவிக்கும் வாய்ப்பும் கிட்டியது மட்டக்களப்பை அறியாத அம்மாணவர்கள் கூத்துமூலம் மட்டக்களப்பின் கலைகளையும் பண்பாட்டையும் புரிந்து கொண்டனர், கூத்தை1960 களில் மீளுருவாக்கிய பேராசிரி

யர் வித்தியானந்தன் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத் துணை வேந்தராகப் பணியாற்ற 1980 களில் வருகிறார். பேராதனையில் வித்தியானந்தனின் கூத்துப் பணிகளுக்கு வலது கரமாக விளங்கிய பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அதே காலப் பகுதியில் யாழ் பல்கலைக் கழக நுண்கலைத் துறைத் தலைவராகப் பணி புரிந்து கொண்டிருந்தார்.

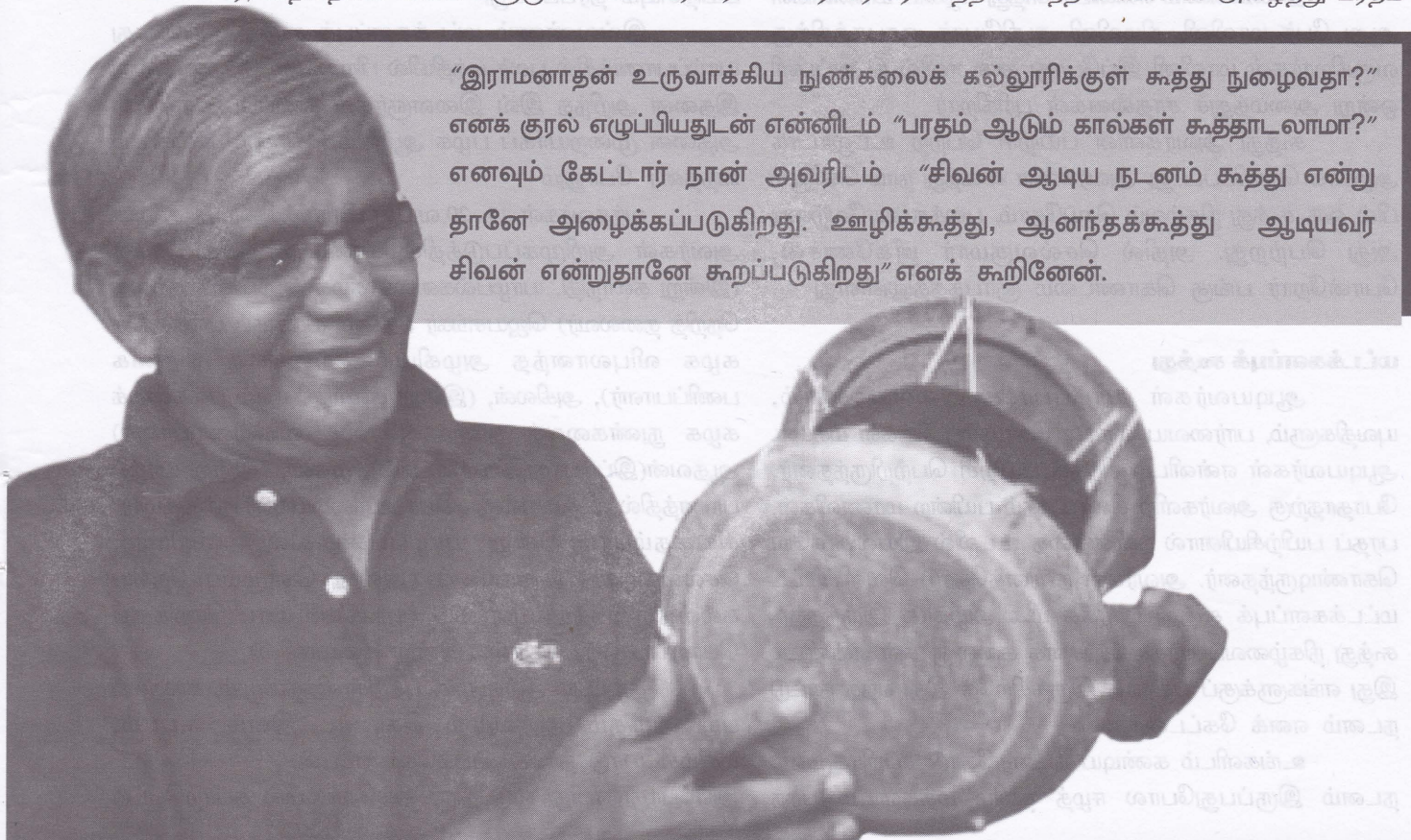
பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் கர்ணன் போர் வடமோடி நாடகத்தில் கன்னனாகவும் நொண்டி நாடகம், இராவணேசன் ஆகியவற்றில் பிற்பாட்டுக்காரராகவும் பங்கு கொண்ட பேராசண்முகதாஸ் தமிழ்த்துறைத் தலைவராக இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்

கூத்தை ஈழத்துத் தமிழர் நாடக மரபாக ஏற்கும் குழந்தை சண்முகலிங்கம் யாழ் பல்கலைக் கழகத்தில் நுண்கலைத் துறையில் நாடகமும் அரங்கியலும் என்னோடு கற்பித்துக் கொண்டிருந்தார்

இதனால் மட்டக்களப்புக் கூத்தை யாழ்ப்பாணத்தில் பரவலாக்க எனக்கு அவர்கள் உந்து சக்தியாக இருந்தனர். அப்போது, இராமனாதன் நுண்கலைக் கல்லூரி யாழ் பல்கலைக் கழக நுண்கலைத் துறையின் கீழ் இயங்கிக் கொண்டிருந்தது.

இதனால் இராமனாதன் நுண்கலைக்கல்லூரியில் நடன இசை மாணவர்களுக்கு கலை வரலாறு படிப்பிக்கும் பொறுப்பு என்னிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்தது ஒரு நாள் பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் என்னை அழைத்து பரதம்

“இராமனாதன் உருவாக்கிய நுண்கலைக் கல்லூரிக்குள் கூத்து நுழைவதா?” எனக் குரல் எழுப்பியதுடன் என்னிடம் “பரதம் ஆடும் கால்கள் கூத்தாடலாமா?” எனவும் கேட்டார் நான் அவரிடம் “சிவன் ஆடிய நடனம் கூத்து என்று தானே அழைக்கப்படுகிறது. ஊழிக்கூத்து, ஆனந்தக்கூத்து ஆடியவர் சிவன் என்றுதானே கூறப்படுகிறது” எனக் கூறினேன்.

படிக்கும் மாணவருக்கு கூத்து ஆட்டப் பயிற்சிகள் அளிக்கும் படி கேட்டுக் கொண்டார். அவருக்கு ஒரு தூர நோக்கு இருந்தது நுண்கலைத் துறைத் தலைவர் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அனுமதி தந்தார்.

குழந்தை சண்முகலிங்கம் உற்சாகம் தந்தார் அப்போது இராமனாதன் நுண்கலைக் கல்லூரியில், அடையாறு கலாலேத்திரத்தில் ருக்மணி அருண்டேலின் கீழ் பரதம் பயின்ற சாந்தா பொன்னுத்துரை நடனப் பகுதிப் பொறுப்பாளராயிருந்தார்.

அவரது உற்சாகமான ஆதரவுடன் வகுப்புகளை ஆரம்பித்தேன். அங்கு நடனத்திற்கு வருகை விரிவுரை யாளராக இருந்த வீரமணி அய்யர் பரத நடன மணிகள் கூத்துப் பழகுவதை விரும்பவில்லை.

“இராமனாதன் உருவாக்கிய நுண்கலைக் கல்லூரிக்குள் கூத்து நுழைவதா?” எனக் குரல் எழுப்பியதுடன் என்னிடம் “பரதம் ஆடும் கால்கள் கூத்தாடலாமா?” எனவும் கேட்டார் நான் அவரிடம்

“சிவன் ஆடிய நடனம் கூத்து என்று தானே அழைக்கப்படுகிறது. ஊழிக்கூத்து, ஆனந்தக்கூத்து ஆடிய வர் சிவன் என்றுதானே கூறப்படுகிறது” எனக் கூறினேன்.

அவர் எனது நல்ல நண்பர் கலை ஆர்வம் மிக்கவர். பின்னர் நான் பழக்குவதை வந்திருந்து பார்க்கவும், ரசிக் கவும், ஆலோசனைகள் சொல்லவும் தொடங்கி விட்டார்

இவ்வண்ணம் என்னிடம் கூத்து பழகிய மாணவிகள் ஆறு பேர் மாலினி, நிமலினி ஆகியோர் ஞாபகத்திற்கு வருகிறார்கள் மாலினி இப்போது கனடாவில் நடனப்பளி ஒன்று அமைத்துச் சாதனைகள் புரிகிறார்

கூத்து அவர்களின் பயிற்சி பெற்ற உடலூடாக அழகாக வெளிப்பட்டது. அவர்களை வைத்து நாம் கொழும் பில் ஒரு கூத்து நிகழ்வும் செய்தோம். பலத்த வரவேற்பை அது பெற்றது. அதில் செல்வகுமார் ஸ்ரீகணேசன், போன்றோர் பங்கு கொண்டமை ஞாபகத்திலுள்ளது

மட்டக்களப்புக் கூத்து

ஆடியவர்கள் யாழ்ப்பாண இளைஞர்களும், யுவதிகளும், பார்வையாளர்கள் கொழும்பு சிங்கள மக்கள். ஆடியவர்கள் என்னிடம் சிறந்த பயிற்சி பெற்றிருந்தனர், போதாதற்கு அவர்களின் சிலர் பரதம் பயின்ற மாணவிகள், பரதப் பயிற்சியினால் நளினத்தை உடலில் இயல்பாகவே கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் நளினத்தோடு வெளிப்பட்ட மட்டக்களப்புக் கூத்து பார்க்க மிக அழகாக இருந்தது. கூத்து நிகழ்வைப்பார்த்த சிங்களக் கலைஞர்கள் என்னிடம் இது எங்களுக்குப் புதிதாக இருக்கிறதே இது எந்த நாட்டு நடனம் எனக் கேட்டனர்

உங்களிடம் கண்டிய நடனத்தோடு சப்பிரகமுவா நடனம் இருப்பதுபோல ஈழத் தமிழ் மக்களிடம் பரத

நாட்டியத்தோடு இருக்கும் கிழக்கு நடனம் இது என (Eastern Dance) அவர்களிடம் கூறினேன்

ஈழத் தமிழருக்குரிய இன்னொரு கலை அடையா ளமாக கிழக்கு நடனத்தை உருவாக்க வேண்டும் என்ற எனது ஆவல் அன்று பரிச்சார்த்தமாக நிறைவேறியது அக்காலத்தில் அதே சமயத்தில் யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த நாடக அரங்கக் கல்லூரி, தனது உறுப்பினர்களுக்குக் கூத்துப் பயிற்சி அளிக்கும் பொறுப்பை என்னிடம் ஒப்படைத்தது

ஏ.ரி.பொன்னுதுரை, பிரான்ஸிஸ் ஜெனம், ருத்ரேஸ்வரன், கொலின்ஸ், ரேமன், ஜெயகுமார், பேர்மினஸ் போன்ற பிரபல்யம் மிக்க யாழ்ப்பாண நாடகக் காரர்கள் இப்பயிற்சிக் குழுவில் அடங்கியிருந்தனர்

நாடக அரங்கக் கல்லூரி யாழ்ப்பாணப் பாடசாலை களில் நாடகப் பட்டறை நடத்தும்போது மட்டக்களப்புக் கூத்தை அப்பாடசாலை மணாக்கருக்கு அறிமுகம் செய்வதில் நாடக அரங்கக் கல்லூரி நிறுவகர் குழந்தை சண்முகலிங்கம் மிகுந்த ஈடுபாடு காட்டி வந்தார். நானும் அவரும் சேர்ந்து நடத்தும் பயிற்சிப்பட்டறைகளில் மட்டக்களப்புக் கூத்தும் அவசியம் பயிற்றுவிக்கப்படும்.

யாழ்ப்பாணம், வட்டுக்கோட்டை, செட்டிகுளம். முல்லைத்தீவு முதலான இடங்களில் நடத்திய நாடகப் பயிற்சிப்பட்டறைகளில் கலந்து கொண்டோருக்குக் கூத்துப் பயிற்சியும் தரப்பட்டது

இவ்வண்ணம் மட்டக்களப்புக் கூத்து அப்போது யாழ்ப்பாணத்தில் பலர் மத்தியில் பிரபல்யம் பெறலாயிற்று இதனை அறிந்த இவ் இளைஞர்கள் தனிப்பட்ட ரீதியில் அதனை முறையாகப் பழக ஆர்வம் கொண்டு என்னிடம் வந்தனர் போலும்

வந்தவர்கள் 19, 20,வயது பிராயத்தினர். தங்களை அவர்கள் அறிமுகப்படுத்திக்கொண்டனர் ஸ்ரீகணேசன் (இன்று கலாநிதி, யாழ்ப்பல்கலைக் கழக ஆங்கிலக் கற்கை நெறித் தலைவர்) ஜெயசங்கர் (இன்று கிழக்குப் பல்கலைக் கழக விபுலானந்த அழகியற் கற்கைகள் நிறுவக பணிப்பாளர்), அகிலன், (இன்று கலாநிதி யாழ் பல்கலைக் கழக நுண்கலைத் துறை சிரேஸ்ட் விரிவுரையாளர்) ஆதவன்(இப்போதுவெளிநாட்டில்), முரளி, (இன்று யாழ்ப்பாணத்தில் சப்தமி ஸ்ரீடியோ உரிமையாளர்)நந்தகுமார், சிவசிதம்பரம்(இன்று யாழ்ப்பாணத்தில் ஆசிரியர்), செல்வகுமார் (இளங்கோ) (இன்று கொழும்பு தேசிய கல்விநிறுவகத்தில் நாடகம் அரங்கியல் பாட நெறிக்குப் பொறுப்பாளர்) போல் (இன்று கனடாவில்)

துடிப்பும் ஆர்வமும், புத்திசாலித்தனமும், கலகலப் பும் அழகும் ஆர்வமும் கொண்ட இளம் கூட்டம், மகிழ்சியோடு நான் ஒப்புக்கொண்டேன். அப்போது எனது வீடு திருநெல்வேலியில் தபாற்பெட்டி

இந்த மாணவர்களோடு பிற்காலத்தில் எனது செயற்பாடுகள் நெருக்கமாக அமையும் என்றோ என் வாழ்வில் இவர்கள் பிற்காலத்தில் முக்கிய பங்கு பெறப் போகின்றார்கள் என்றோ அன்று நான் நினைத்திருக்கவில்லை. மட்டக்களப்பின் வடமோடித் தென்மோடித் தாளக்கட்டுகளும் அதன் அடியாக எழும் ஆட்டக் கோலங்களும் அவர்கள் உடல் எங்கணும் வியாபித்துக் கொண்டிருந்தன..

ஒழுங்கையில் பல்கலைக்கழகத்துக்குப் பின் புறமாக அமைந்திருந்தது. வசதியான பெரிய வீடு, வாடகை வீடு பழகுவதற்குத் தாராளமான இடமும் இருந்தது யாழ்ப்பாணத்தின் பல பகுதிகளையும் சேர்ந்த இவ்விளைஞர்கள் ஒவ்வொரு நாளும் அதிகாலை எனது வீட்டுக்கு வந்து விடுவார்கள், காலையில் வீடு கலகலக்கும் அப்போது 13 வயதினான எனது மகன் சித்தார்த் தனும் அவர்களுடன் பயிற்சியில் கலந்து கொண்டான். பயிற்சி காலை 5.30 இலிருந்து 7.30 வரை நடை பெறும். வேர்த்துக் களைக்கும் அவர்களுக்கும் எனக்கும் சித்திரா சுடச் சுட தேநீர் கொடுப்பா.. அதனை குடித்து ஆனந்தமாக உரையாடியபடி அனைவரும் கலைந்து செல்வோம் இது பல மாதங்கள் தொடர்சியாக நடைபெற்றது அருகில் இருந்தவர்கள் என்ன நினைத்திருப்பார்கள் என்று இப்போது யோசித்துப் பார்க்கிறேன் பின்னர் பழக வரும் ஆட்கள் அதிகமானதும், எங்கள் வீட்டுக்கு அருகில் இருந்த கிறிஸ்தவ தேவாலயம் ஒன்றில் பழக ஆரம்பித்தோம். அங்கு பயிற்சிகள் சனி ஞாயிறு நாட்களிலும் நடை பெற ஆரம்பித்தன. இதற்கான உதவிகளைத் தேவாலயத்துக்குப் பொறுப்பாயிருந்த பங்குத் தந்தை மத்தாயஸ் அடிகளார் செய்து தந்தார் மத்தாயஸ் அடிகளார் காலம் சென்ற எழுத்தாளர் பெனடிக்ட் பாலனின் மனைவியின் தமையனார் என்பது பின்னால் தெரிய வந்தது இந்த மாணவர்களோடு பிற்காலத்தில் எனது செயற்பாடுகள் நெருக்கமாக அமையும் என்றோ என் வாழ்வில் இவர்கள் பிற்காலத்தில் முக்கிய பங்கு பெறப் போகின்றார்கள் என்றோ அன்று நான் நினைத்திருக்கவில்லை. மட்டக்களப்பின் வடமோடித் தென்மோடித்தாளக்கட்டுகளும் அதன் அடியாக எழும் ஆட்டக்கோலங்களும் அவர்கள் உடல் எங்கணும் வியாபித்துக் கொண்டிருந்தன..

இவர்களை அடிப்படையாக வைத்து ஈழத்துத் தமிழர் நடனவகைகள் என்ற ஒரு நிகழ்ச்சியை அளிப்பது எனது நோக்கமாக இருந்தது.

சிங்களமக்கள் தமது உபரட்ட, பாதரட்ட, கோலம், தொயில் போன்ற நடன வகைகளை தமது நடனங்கள் எனப் பெருமையுடன் அறிமுகம் செய்யும்போது செழுமை பொருந்திய நமது கூத்து மரபில் இருந்து நாமும் ஒரு நடன நிகழ்வை அளித்தால் என்ன? என்ற வினா என்னை உறுத்திக் கொண்டிருந்தது

என் அபிப்பிராயத்தை இந்த இளைஞர்களிடம் கூறினேன். தமிழர் கலைத் தனித்துவம் தேடித் தவித்துக் கொண்டிருந்த அவ்விளைஞர்களும் அதனை நாவலித்து வரவேற்றனர்

ஒரு இலக்கை மையமாக வைத்துப் பழக ஆரம்பித்தோம் பயிற்சிகள் வேகமாகச் சென்றுகொண்டிருந்தன. மாணவர்களின் ஆர்வம் எனக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சி தந்தது வடமோடியில் வரும் இராஜ ஆட்டம், இராணி ஆட்டம், வீரர் ஆட்டம், குதிரை ஆட்டம், தேர் ஆட்டம், பறையன் ஆட்டம், கிழவி ஆட்டம் எனப் பல ஆட்டங்களுடன் தென்மோடி ஆட்டங்களையும் அவர்களுக்குப் பழக்கினேன். மத்தளம் அடிக்க ஒருவரை அமர்த்திக் கொண்டு அதனை அடிக்கும் முறை பற்றி அவருக்கு விளக்கிப் பயிற்சி கொடுத்தேன். நான் மத்தளம் வாசிப்பேன் அதற்கு நாங்கள் ஈழத்துத் தமிழர் நடனம் எனப் பெயர் வைத்தோம்

மட்டக்களப்பின் வடமோடி தென்மோடிக் கூத்தின் அழகான ஆட்டங்களை நான் மிகவும் இளம் வயதிலிருந்தே பார்த்து வளர்ந்ததினால் அந்த ஆட்டங்கள் என் உடலில் ஊறியிருந்தன அத்தோடு எனது 17ஆவது வயதில் வந்தாறுமுலை அண்ணவிமர்களான செல்லையா, ஆறுமுகம் என்போரிடம் வடமோடிக் கூத்தாட்டங்களை முறையாகப் பயின்றிருந்தேன்

பின்னர் 21 ஆவது வயதில் மீண்டும் செல்லையா அண்ணவியாரிடம் வடமோடிப் பயிற்சி பெற்றிருந்தேன். இதனைவிட 1970 களின் பிற்பகுதியில் நான் எனது கலாநிதிப் பட்ட ஆய்விற்கான களப் பயிற்சிக்கு கிழக்கு மாகாணத்தின் குக்கிராமங்கலுக்கெல்லாம் சென்றபோது

30க்கு மேற்பட்ட சிறந்த அண்ணவிமார்களுடன் உரையாடி வட மோடி, தென் மோடித் தாளக்காட்டுக்களை அறிந்ததுடன் அவற்றை எழுத்து வடிவத்திலும் கொணர்ந்துள்ளேன். முக்கியமாக நாகமணிப்போடி அண்ணவியாரிடம் தென்மோடி ஆட்டப் பயிற்சியும் பெற்றேன்

இந்த அனுபவங்கள் எனக்கு சுத்து ஆட்டம் பற்றிய அறமுறை, செயல்முறை அறிவைத் தந்திருந்தன. அத்தோடு இராமனாதன் நுண்கலைக் கல்லூரித் தொடர்பு ருக்மணி அருண்டேலின் கலாஸேத்ர மாணவ பரம்பரையான சாந்தா பொன்னுத்துரை, லீலா நடராஜ ஆகியோரின் தொடர்பு. அடையார் லக்ஷமணனின் மாணவரான வீரமணி ஜயர் தொடர்பு என்பன எனக்கு பரத நடனத்தின் பாலும் ஒரு ஈர்ப்பை ஏற்படுத்தியிருந்தன. யாழ்ப்பாணத்தில் தொடர்ச்சியாகப் பரத நடனங்கள் பார்க்கும் வாய்ப்புகள் கிட்டின.

பரத நடனத்திற்கும் சுத்து ஆட்டங்களுக்குமிடையிலான ஒற்றுமைகள் தென்படலாயின. இதனால் பரதமும் சுத்தும் என்ற ஒரு ஆய்வுக்கட்டுரையும் எழுதினேன்

பரதத்தில் பரத நாட்டிய அலாரிப்பு, வர்ணம், பதம் என்ற வகையில் ஒரு ஒழுங்கு முறைப்பட்டு அளிக்கப்படுவது போல சுத்தையும் ஒரு ஒழுங்கு முறைப்பட்ட ஆடல் வடிவமாக அளிக்க முடியுமா என்று நான் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்த காலம் அது. இந்த எண்ணத்தை நான் பேரா.சிவத்தம்பியிடமும், குழந்தை சண்முகலிங்கமுடும் விவாதித்தேன். அவர்கள் பெரும் ஆதரவும் ஊக்கமும் தந்தனர்

ஆட்டத்திற்கு முன் செய்யும் பரத நாட்டிய நமஸ்கார முறை போல சுத்து ஆட்டத்திற்கு முன் செய்ய வடமோடியும், தென் மோடியும் கலந்த ஒரு நமஸ்கார முறையை உருவாக்கினேன்.

வடமோடியில் ஒவ்வொரு பாத்திரமும் மேடையில் அறிமுகமாகும்போது அவற்றிற்கான அழகான ஒரு வரவாட்டம் உண்டு இவ்வகையில் அரசன் ஆட்டம், அரசி ஆட்டம், வீரர் ஆட்டம், குதிரை ஆட்டம், தேர் ஆட்டம், கிழவி ஆட்டம், பறையன் ஆட்டம் என ஆட்டங்களை ஒழுங்கு முறைப்படுத்தி ஒரு ஆட்டக் கோவையை உருவாக்கினேன். அத்தோடு தென் மோடியில் வரும் அரசன் ஆட்டம், அரசி ஆட்டம், வீரர் ஆட்டம் என்பனவற்றையும் இணைத்துக் கொண்டேன். அவை ஒரு அழகான கோவையாக வந்தன

அந்த ஆட்டங்களை மாணாக்கருக்குப் பயிற்றுவிக்க ஆரம்பித்தேன். மத்தளம் அடிக்க அண்ணாவிமார் யாழ்ப்பாணத்தில் எடுத்துச் சிரமப்படுவதைவிட கையிலிருந்த மிருதங்ககாரன் பிரபாகரனைப் பயன் படுத்திக் கொண்டேன். தாளக்கட்டுக்களைக் கூறினால் எந்த மிருதங்ககாரனும் பிடித்துக் கொள்வான். அங்கு தாளக்கட்டுகளும் ஜதியுமே பிரதானம் தீவிர பயிற்சிகளை மேற்கொண்டோம். பழகிய

மாணவர்களும் சுத்தாட்டத்தை தம் உடலுக்குள் கொணரப் படாத பாடு பட்டனர்.. தொடர் பயிற்சியின் பின் பின் அதனை ஓர் அழகான ஆற்றுகையாக கொணர்ந்தேன் அச்சுவேலி அத்தியார் கல்லூரியில் அப்போது சில்டர் எலிஸ்பெத் அதிபராக இருந்தார், யாழ்ப்பாண நகரில் புனித டொன் பொஸ்கோ பாடசாலையில் எனது நாடகங்களை மேடையிட வைத்தவர் இவர், எமது இக் சுத்து நடன நிகழ்வை அவர் அப்பாடசாலையில் ஒழுங்கு செய்தார்

அனைவரும் ஒரு வாகனத்தில் அச்சுவேலி சென்று அந்நடன நிகழ்வை அப்பாடசாலை மாணவர் முன் நிகழ்த்திக் காட்டினோம், ஈழத்து நடன அளிக்கை என நாம் அந் நிகழ்வுக்குப் பெயர் சூட்டினோம்

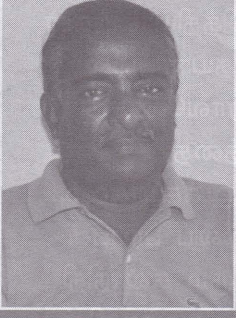
யாழ்ப்பல்கலைக் கழக இராமனாதன் நுண்கலைக் கல்லூரிக்குள் செய்ய முடியாத காரியம் அச்சுவேலி கிறிஸ்தவ பாடசாலை ஒன்றில் சாத்தியமாயிற்று. மிகுந்த வரவேற்பை அவ் ஆற்றுகை பெற்றது

யாழ்ப்பல்கலைக் கழக கைலாசபதி அரங்கில் அதனை மீண்டும் ஒருமுறை ஆற்றுகை செய்ய திட்டமிட்டோம். அப்போதைய நிலைமகளினால் அதில் பங்கு கொண்டோர் கொழும்புக்கு புலம் பெயர்ந்தனர். அனைவரும் ஒன்றுசூட முடியாத, பழக முடியாத யாழ்ப்பாணச் சூழல், அன்றாட வாழ்வே சிரமமாகி விட்ட நிலையில் இம்முயற்சியை எம்மால் தொடர முடியவில்லை.

நானும் 1991 இல் மாறுதலாகி கிழக்குப் பல்கலைக் கழகத்துக்கு வந்து விட்டேன், அம்முயற்சிகளை கிழக்குப் பல்கலைக் கழகத்தில் ஆரம்பித்தேன். மாணவர்கள் பலர் என்னிடம் பயின்றனர். சுத்தும் ஆடினர், அதனைப் பழகிய சிலர் அரை குறையாக அதனை, என்னை முந்திக்கொண்டு அரை வேக்காட்டோடு ஆற்றுகை செய்தனர், எனது இம்முயற்சிகள் பற்றிக் குறைகளும் கூற ஆரம்பித்தனர்., சுத்தை கெடுக்கிறேன் என விமர்சிக்கவும் கட்சி கட்டவும் தொடங்கினர்

இவற்றை எதிர்கொண்டு இந் நடன வகைகளை மாணாக்கருக்குப் பழக்க ஆரம்பித்தேன். சிலரை என்னிடம் வந்து பழக விடாமல் சிலர் தடுக்கவும் செய்தனர். யாழ்ப்பாணத்தில் இந்த நடனத்தைப் பழக்கி மேடையிட நான் எதிர் கொண்ட சவால்கள் ஒரு வகை எனில். மட்டக்களப்பில் நான் இக்கூத்துக்களைப் பழக்கி ஆற்றுகை செய்ய எதிர் கொண்ட சவால்கள் இன்னொரு வகை., மட்டக்களப்பில் நான் எதிர் கொண்ட சவால்கள் பற்றி தனியாக எழுதுவேன். அது ஒரு சுவராஸ்யமான கதையாக அமைவதுடன் இது வரை தெரியாத பல விடயங்களையும் அக்கட்டுரை வெளிக்கொணரும்.

● ● ●

ஏட்டுச் சுரைக்காய்க்குள் முடங்கிய கூத்து

மகுடம் கலை இலக்கிய சஞ்சிகைக்கு என அனுப்பிவைக்கப்பட்ட ச.சிவரெத்தினத்தினது கட்டுரை தமிழ் Mirror நாளிதழில் வந்த கலாநிதி சி. ஜெயசங்கர் அவர்களின் கட்டுரைக்கு எதிர்வினையாக அமைந்திருந்தது. இதனை தனித்து பிரசுரிப்பது மகுடம் வாசகர்களுக்கு ஒருவித மயக்க நிலையை தோற்றுவிக்கும் என்ற காரணத்தால் தமிழ் Mirror இல் வெளிவந்த கலாநிதி. சி. ஜெயசங்கர் அவர்களின் கட்டுரையை நன்றியுடன் மீள் பிரசுரம் செய்கிறோம். - ஆசிரியர்

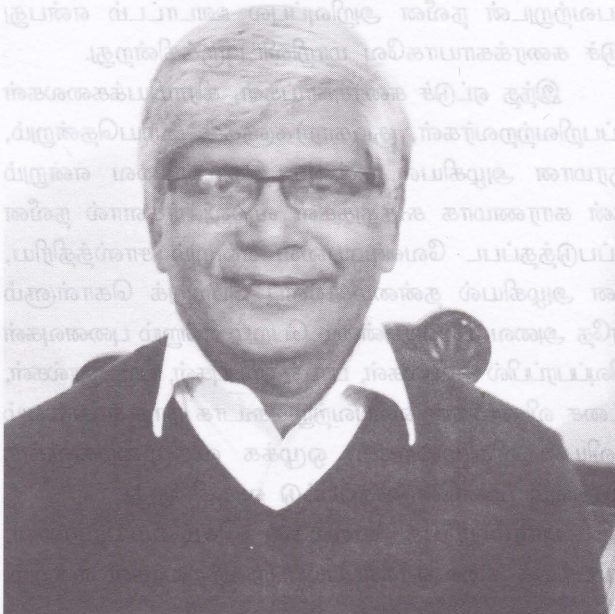
முத்தமிழர்களின் பாரம்பரியக் கலைகளுள் ஒன்றாக கூத்து விளங்கி வருகின்றது. நவீனமயச் சூழலும், நவீன அறிவும் பாரம்பரியக் கலைகள், பாரம்பரிய மருத்துவம், விவசாயம் கைத்தொழில், தொழில்நுட்பம், உணவு முறை போன்ற எல்லாவற்றிலும் சிதைவை ஏற்படுத்தி இருக்கின்றது.

புதிதாகத் தோற்றம் பெற்ற நவீனமயமாக்கம் என்பது எங்களை அடிமைப்படுத்துகின்ற காலனிய ஆதிக்கத்துடனேயே எமது சூழலில் தடம் பதிக்கின்றது. நாகரிகப்படுத்தல் என்ற முலாம் பூசப்பட்ட அடிமைப்படுத்தலுக்கான முறைமைகளை நவீனப்படுத்தல் அல்லது நவீனமயமாக்கம் என நாங்களும் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கின்றோம். அடிமைப்படுத்தியவர்கள் எமது சூழலிலிருந்து வெளியேறி இருக்கின்றார்கள்.

ஆனால் அவர்கள் அறிமுகப்படுத்தியவை எல்லாம் இன்றும் தங்களது கொண்டாட்டத்திற்கு உரியனவாகவே இருந்துவருகின்றன.

மாறாக மூட நம்பிக்கைகள் என அவர்கள் கட்டவிழ்த்துவிட்ட புனைவுகள் எமது புத்தியுள் ஆழமாய்ப் பதிந்திருந்து எங்களை அவர்களுக்காக வழிநடத்திக் கொண்டிருக்கின்றன. நவீனகல்வி, வெகுசன நவீன ஊடகங்கள் இப்பணியை ஆற்றி வருபவையாக இருக்கின்றன. காலனியத்தின் காவலர்கள் வெளியேறிவிட்டார்கள். ஆயினும் காலனியக் கருத்தாக்கம் அதி நவீனம் பெற்று வழிநடத்திக் கொண்டிருப்பதன் இரகசியம் இதுதான்.

சுழத்தமிழ்ச் சூழலில் இந்த விடயங்களைக்

பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தன் அவர்களின் தயாரிப்பில் உருவான இராவணேசன் நாடகத்தை தனது உரிம ஆக்கமாகவும், சுத்தாகவும் கல்விப் பரப்புள் கட்டமைத்து வரும் கலாநிதி சி. மௌனகுரு அவர்களின் திரிபுபடுத்தல்கள் இரண்டு விதமான பாதகங்களைக் கொண்டுவந்திருக்கின்றன.

கேள்விக்குட்படுத்திய முன்னோடி ஆளுமையாக பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளையைக் கூறலாம். இதற்குச் சமாந்தரமாக மலையகத்தின் சி.வி.வேலுப்பிள்ளையைக் கூறலாம். இது 1940கள், 1950களுக்குரிய வரலாறு. மேற்படி விடயம் பற்றி விரிவாக ஆராயப்படுவதும் எழுதப்படுவதும் இன்றைய காலத்து அவசியத் தேவையாகும்.

பின் காலனித் துவ சிந்தனையாளர்கள், படைப்பாளர்கள் என்ற முழுமையான கொள்ளளவிற்கு உரியவர்கள் பேராசிரியர் க.கணபதிப்பிளை, சமூக, அரசியல் செயற்பாட்டாளர் சி.வி.வேலுப்பிள்ளை, மேலும் இலக்கியத்தில் ஆங்கிலத்தை உயர்மயப்படுத்திய மூலவராக சி.வி. வேலுப்பிள்ளையை கொள்ளமுடியும். மேற்படி ஈர் ஆளுமைகளதும் இயக்கம் சமூகப் பண்பாட்டுத் தளங்களில் பாரம்பரியக் கலை, பண்பாடு பற்றிய விழிப்புணர்வுக்கு வழிகோலிற்று. ஆயினும் அதன் முக்கியத்துவம் உணரப்படாத அல்லது முக்கியத்துவம் வேறு விடயங்களுக்கு குவியப்படுத்தப்பட்டதாக தொடர்ந்து வந்த காலகட்டம் மாறிவிட்டிருப்பதைக் காணமுடியும்.

1960களில் பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தன், பாரம்பரியக் கலை, இலக்கியங்களை நவீன சூழலுக்கு அறிமுகப்படுத்தும் பணியை தனது கல்வி, கலைச் செயற்பாடுகளுக்கூடாக முன்னெடுக்கின்றார். பாரம்பரியங்கள் பற்றிய பெருமதிங்களும் வல்லபங்களும் நவீன சூழலுக்கு அறிமுகமாகின்றன.

ஆயினும் நவீன சூழலுக்கான அறிவியல் முறைமைகள், அழகியல் இரசனைகளின் ஆதிக்கம் அல்லது செல்வாக்கு இச்செயற்பாடுகளில் ஆதிக்கம் பெற்றிருப்பதையம் காணமுடியும்.

இந்த இடத்தில்தான் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையும் பேராசிரியர் வித்தியானந்தனும்

வித்தியாசப்படுவதைக் கண்டுகொள்ளமுடியும். நவீன சூழலுக்கேற்ப பாரம்பரியக் கலைகளை தகவமைக்கும் நோக்குடையவராக பேராசிரியர் வித்தியானந்தனுடைய செயற்பாடுகள் அமைந்து காணப்படுகின்றன. பேராசிரியர் க.கணபதிப்பிளை பின்காலனித்துவவாதியாகக் காணப்பட, பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தன் நவீனவாதியாகக் காணப்படுகின்றார்.

பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தனது செயற்பாடுகள் நவீனமயமாக்கத்தையும் தவிர்த்துவிட முடியாது. பாரம்பரியத்தையும் கைவிட்டுவிடமுடியாது என்ற தன்மையில் அமைந்திருப்பதைக் கண்டுகொள்ள முடிகிறது. அதேவேளை கிராமம் கிராமமாகத் தானாகத் திரிந்து கலைஞர்களைச் சந்தித்து, அவர்களது ஆற்றுகைகளைப் பார்வையிட்டு ஊக்கமளித்து வந்திருப்பவராகவும் காணப்படுகின்றார். பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தனுக்குப் பின்பு பாரம்பரியக் கலைஞர், அவர்களது கலைகள் என்பவற்றுடன் நவீன அறிவுப்புல ஊடாட்டம் என்பது ஏட்டுச் சுரைக்காயாகவே மாறிவிட்டிருக்கின்றது.

இந்த ஏட்டுச் சுரைக்காய்கள், கிராமியக்கலைகள் படிப்பறிவற்றவர்கள், குடிகாரர்களுக்கு உரியதென்றும், குருமான அழகியல் தன்மை கொண்டவை என்றும் இதன் காரணமாக கூத்துக்கள் வல்லுனர்களால் நவீன மயப்படுத்தப்பட வேண்டியவை என்றும் சாஸ்த்திரிய, நவீன அழகியல் தன்மைகளைப் பெற்றுக் கொள்ளும் போதே அவை கலைத்தன்மை பெறும் என்றும் புனைவுகள் அறிவுப்பரப்பில் ஆய்வுகள், பாடக்குறிப்புகள், பாட நூல்கள், பரீட்சை வினாக்கள் என்பவற்றுக்கூடாக நாகுக் காகவும் கல்வியல் விதிமுறைகள், ஒழுக்க விதிமுறைகளுக்கு மாறாகவும் முன்னெடுக்கப்பட்டு வருகின்றது.

பாரம்பரியக் கலைகள் செம்மையற்றவை, பாரம்பரியக் கலைஞர்கள் படிப்பறிவற்றவர்கள் என்றும்,

பாரம்பரியக் கலைகள் அருகிப்போய்விட்டன என்ற கதையாடலை வலுவாகக் கட்டமைத்ததில் பேராசிரியர் சி. மௌனகுருவுக்கு பெரும் பங்குண்டு. அவர்களது நூல்கள், பாடநூல்கள், கட்டுரைகள், ஆய்வுகள், அவர் வழிப்படுத்திய ஆய்வுகள் என்பவை இதற்கு தகுந்த ஆதாரங்களாக இருந்து வருகின்றன.

இந்த நிலைமைகளை கேள்விக்குப்படுத்துவதாகவே 2000ஆம் ஆண்டிலிருந்து தோற்றம் பெற்ற கூத்து மீளுருவாக்கச் செயற்பாடு பாரம்பரியக் கூத்தரங்கின் சமகாலத் தேவையை அறிவுபூர்வமாக முன்வைத்து இயங்கத் தொடங்கியதுடன் பாரம்பரியத்தில் கேள்விக்குட்படுத்தப்பட வேண்டியவற்றையும் பங்குகொள் செயல்மைய ஆய்வுமுறைகள் மூலம் முன்னெடுத்து வருகின்றது.

அத்துடன் கூத்தரங்கின் ஆளுமைகளது படைப்பாற்றல்கள், திறன்கள் என்பன பல்வேறு வழிமுறைகள் மூலமாகவும் தொடர்ந்து வெளிக்கொண்டு வருவதன் வாயிலாக கூத்தர்கள் பற்றிய பாமரர்கள் என்ற புனைவும் தகர்க்கப்பட்டு வருவது வெளிப்படையானது.

போருக்கு முன்னும் போர்க்காலத்திலும் போருக்குப் பின்னும் ஈழக்கூத்தர்களின் இயக்கம் மகத்தானது. போர்க்காலங்களில் ஈழக்கூத்து அரங்க இயக்கம் சமூகமயச் செயற்பாடாக பல்வேறு தளங்களிலும் முன்னெடுக்கப்பட்டு வந்திருப்பது மிகுந்த படிப்பினைக்குரியது.

இதற்குச் சமாந்தரமாக கூத்து அருகிவிட்டது. பேணப்படவேண்டும் என்று நிதிநிறுவனங்களிடம் பணம் பெற்றுக் கொண்ட இடைத்தரகுச் செயற்பாடுகள் மற்றும் பல்வேறு பிரதேசக்கூத்தின் கூறுகளை இணைத்து மேடையில் ஆடப்படுவதே கூத்து. ஊரில் ஆடப்படுபவை கூத்துக்கள் அல்ல என்றும் கல்விச் செயற்பாடுகள், ஊடகங்களின் வாயிலாகக் கட்டமைக்கப்பட்டவை தற்பொழுது கிராமங்களில் கூத்தாடுபவர்கள் தங்களது கூத்துச் செயற்பாடுகள் பற்றி தாங்களே எழுதுவது, பதிவு செய்வது, பரவலாக்குவது என நிகழ்ந்து வருவது மேற்படி புனைவுகளைத் தோலுரிப்பதாக இருக்கின்றது. வடக்கு, கிழக்கு, மலையகம், புத்தளம், சிலாபமென இச்செயற்பாடுகளினை வலையத்தளங்கள், முகநூல்கள், நூல்கள், பிரசுரங்கள், அச்சு, வானொலி, தொலைக்காட்சி ஊடகங்கள் என்பவற்றிலும் காணமுடியும். இத்தகைய பரவுகை கூத்தரங்கின் மெய்யான நிலைப்பாட்டை எடுத்தியம்பி நிற்கின்றது. குறிப்பாக இளைய தலைமுறை களது ஈடுபாடும், பங்குபற்றலும் இவற்றில் முக்கிய இடம்பெற்றிருப்பது கவனத்திற்குரியது.

ஈழத்தின் கூத்தரங்குகள் பற்றிய காணொளிகள், புகைப்படங்கள் பரவலாக்கம் பெற்றிருப்பினும்

ஈழத்தின் கூத்தரங்குகள் பற்றிய காணொளிகள், புகைப்படங்கள் பரவலாக்கம் பெற்றிருப்பினும் ஊடகங்களில் தென்னிந்திய குறிப்பாக தமிழ்நாட்டுத் தெருக்கூத்துப் புகைப்படங்களை மேற்படி செய்திகளுக்கும், கட்டுரைகளுக்கும் பிரசுரிப்பது கேள்விக்குரியதாகவே இருக்கின்றது.

ஊடகங்களில் தென்னிந்திய குறிப்பாக தமிழ்நாட்டுத் தெருக்கூத்துப் புகைப்படங்களை மேற்படி செய்திகளுக்கும், கட்டுரைகளுக்கும் பிரசுரிப்பது கேள்விக்குரியதாகவே இருக்கின்றது. கூத்தரங்கின் மெய்யான பரிமாணம் என்பது நவீன அரங்கு போல அதன் ஆற்றுமை மட்டுமல்ல இரண்டு, மூன்று மாதங்களென சமூகநிலைப்பட்டு நிகழும் பயிற்சிகள், விழாக்கள், வீதிவலங்கள் இவற்றிற்கான திட்டமிடுதல்கள், நடைமுறைப்படுத்தல்கள் என சமூகப் பங்குபற்றலுடனும், சமூகப் பங்களிப்புடனும் நிகழ்ந்தேறும் தொடர் செயற்பாடுகள் ஆகும்.

நவீனமயமாதல், அபிவிருத்தி என்ற முன்னெடுப்புக்களில் சமூகமயப்பட்ட வாழ்வு குலைக்கப்பட்டு மனிதர்கள் தனியார்களாகவும், உருவாக்கத்திறன் குன்றி நுகர்வுத்திறன் மிஞ்சியவர்களாவும் வடிவமைக்கப்பட்டுவரும் சூழலில் ஈழத்தமிழரின் பாரம்பரியக் கூத்தரங்கு சமூதாயமயப்பட்ட மாற்றுச் சூழலாகவே இயங்கி வருகின்றது.

இவ்வாறாகக் கூத்தரங்கில் நிகழும் கூத்து மீளுருவாக்கம் என்பது அதன் இயல்புச் சூழலில் கூத்து கொண்டிருக்கும் ஆதிக்கக் கருத்தாக்கங்களை சமூதாயப் பங்குபற்றலுடன் உரையாடலுக்குக் கொண்டுவந்து கலை ஆக்கத்தை நிகழ்த்துவதாக இருந்துவருகின்றது.

நன்றி
தமிழ் Mirror
20 மே 2014

நான் கண்ட மௌனகுரு

“ஐந்துபேரறிவும் கண்களே கொள்ள அளப்பரும் கரணங்கள் நான்கும் சிந்தையே ஆக”

என்கிற பெரியபுராணச் சொற்றொடரில் வரும் “பேரறிவு” என்கிற சொல், Philos - Sophya எனும் இரண்டு கிரேக்க சொற்களின் இணைவாக வரும் Philosophy எனும் ஆங்கிலச் சொல்லுக்கான “பேரறிவுக்காதல்” என்கிற அர்த்தத்தோடு சமனமாவது. எனவே திரு. மௌனகுரு அவர்களையும் பேரறிவுக் காதலராகவே காண்கிறேன்.

பிரபஞ்சமென்பது முதல் ஏட்டையும் இறுதி ஏட்டையும் தொலைத்து நிற்கும் ஓர் கையேடு. மனிதன் அறிவுநிலை எய்திய நாளிலிருந்து தொலைந்துபோன இந்த ஏடுகளைத் தேட எத்தனைபேர் முனைகிறார்களோ ஆனால் மௌனகுரு அவர்கள் தேட முனைவது அதைத்தான் தன் கலைத்தடமுடாக.

நுகர்வோர் மோகத்தை Consumerism அடிப்படையாகக் கொண்ட வணிக இலக்கியம், நவீனத்துவம் என்கிற குறுங்குழு - Sectarian என்பவற்றிக்கு மத்தியில் சரியானதும் சீரானதுமான புதுமை இலக்கியக் கலைப் பாதையைத் தேர்ந்தெடுத்தவர்.

வாழ்க்கையெனும் பிரவாகத்தை, என்றும் அதற்கு மேற்பட்ட விதிகளுக்குள்ளும் வரையறுக்க முன்வந்த மதவாதங்களையும், வாழ்க்கையென்பதே தற்செயலானது எனக்கூறும் இருத்தலியற் கொள்கையையும் இவர் மறுக்கிறார்.

பிரபஞ்ச ஒழுங்கின்மைகள் காட்டுக் குதிரையைப் போன்றவை. கட்டுக்கடங்காதவை. அவற்றுக்குப் பலியா காதிருக்க ஒரு கொடுப்பினை வேண்டும். அந்தக் கொடுப்பினை பெற்றவர் மௌனகுரு அவர்கள். பிரபஞ்ச

ஒழுங்கின்மைக்குப் பலியானவர்களில் ஒருவர் டால்ஸ்தாய் தமிழில் பாரதி.

இவர் தமிழ்க்கவிதைபோல் தத்துவம் பேசவில்லை. வேதாந்தவிசாரம் செய்யவில்லை. காலம், வெளியென்றெல்லாம் கருத்துக் கொள்ளவில்லை. கருத்தாக்கங்கள் பற்றிக் கவலை கொள்வதில்லை. வாழ்வின் சாராம்சத்தில் திளைத்த அனுபவங்களையே முன்வைக்கிறார்.

பிரபஞ்ச இருப்பு நிலையை அறிந்து கொள்வது பெரியவிடயமேயல்ல. ஒரு சாதாரணனால் அந்த இடத்துக்கு வரமுடிவதில்லை. அவ்வளவுதான். அதன்பிறகு ஒருவர்வாழும் வாழ்க்கையும், செயல்களும் முக்கியம் பெறுகின்றன. சத்தியமனதின் அடிப்படையும், கலைமனதின் குணமும் அதுவே. மனமுதிர்ச்சியும் அறிவும் கொண்ட மௌனகுரு அவர்களால் சிந்தனையுலகிலும், செயற்றிறனிலும் முன்னிற்க முடிந்தது அதனால்தான்.

புத்திதான் செய்யவைக்கிறது. மனமோ தோன்றச் செய்கிறது. இதனால்தான் புத்திஜீவிகளின் படைப்புகள் நெருடலாகவும், கலைஞனின் படைப்பு கனிவானதாகவும் இருப்பதென்கிற கருத்தியலை இவர் பொய்ப்பிக்கிறார்.

மனிதன் வாழ்வின் மிகச் சாதாரண நிலைகளில் கூட உட்காரமுடியாமல் வாழ்வை மிக அந்நியமாக்கிக் கொண்டிருக்கிறது இந்நூற்றாண்டு. நாயைப்போல யாவற்றையும் பழக்கப்படுத்திக்கொண்டு தன் சுயங்களை இழந்து நிற்கும் இந்தச் சமூகம் அளித்திருக்கும் சுதந்திரமாயை மிகச் சாதாரண அளவிலிருந்து விசாரிக்கப்பட வேண்டியுள்ளது. என்பதான கலைப்பயணத்தினூடானது இவரது கலைத்தடம்.

கூட்டிப்பெருக்கி வைத்திருக்கும் ஓர் அரண்மனை முற்றத்தைப்போலல்லாமல், அணில்கள் வாந்தும், பறவைகள் கீச்சிடும், சில்வண்டுகள் ஓசையிடும், எங்காவது பாம்புகூட தென்படும். ஜீவராசிகள் வாழ்வதற்கேற்ப சருகும், செத்தையும் நிறைந்த, படைகளின் ஒழுங்கும் கச்சிதமுற்ற ஒரு இயற்கைத் தோட்டமாகவும் இவரைப் பார்க்கிறேன்.

தன் செயல்கள் வழியே தன்னை இழப்பவர். இவருக்குக் காலமுமில்லை. மூப்பமுமில்லை. இவர் வாழ்வையே கலையாக்கிக் கொண்ட மாணத்தச்சன். பிரம்மனின் படைப் பிலிருந்து வாழ்வை மேம்படுத்தியவர். உழைப்பில் உள்ளம் புறிகொடுப்பவர். இவரைக்கண்டு பிரம்மாவும் ஒருவேளை வியக்கலாம். மட்டக்களப்பு மண்ணும் ஈழத்துக் கலையுலகும் இவரை வியப்பதில் ஆச்சரியமேதுமில்லை.

அதிகாரமும்

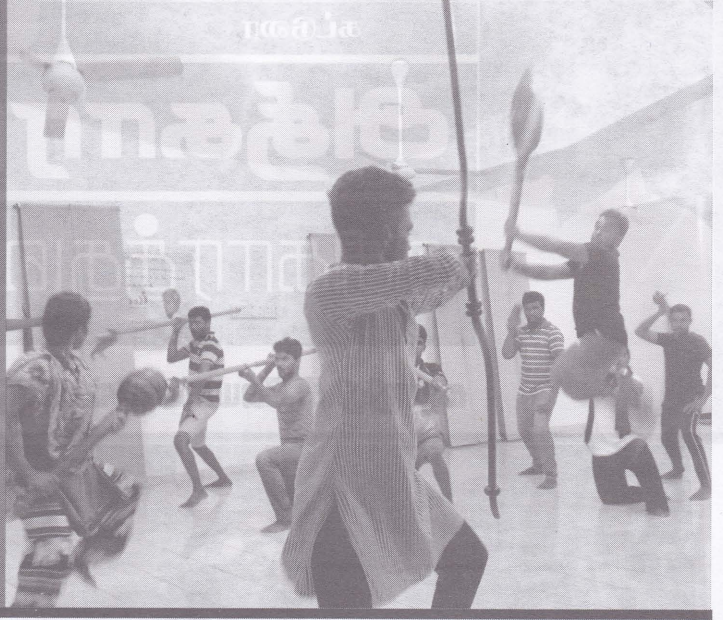
அதிகாரத்துவ சொல்லாடலும்

கலாநிதி.சி.ஜெயசங்கரின் கட்டுரையை அடிப்படையாகக் கொண்ட குறிப்பு

“சொல்லாடலின் மொழிவிளையாட்டு ஒரு சமூகக் குழுவுக்குள் அதைப் பயன்படுத்த உரிமை பெற்றவர்களின் அதிகாரத்தை வெளிப்படுத்தவும் செயற்படுத்தவும் செய்கிறது. மருத்துவமனைகள், நீதிமன்றங்கள், தேர்வு ஆணையங்கள், இதுபோன்ற ஒரு நூலை எழுதும் என்னைப் போன்ற பேராசிரியர்கள் எல்லோரும் இதில் அடக்கம். அதற்கு வெளியே உள்ள பெண் மந்திரவாதிகள், வசியக்காரர்கள், சடங்குமுறை மருத்துவர்கள், தன்பால்விரும்பிகள், கம்யூனிஸ்ட் ஆதரவாளர்கள், அனார்ச்சுக்கிசுக் கலகக்காரர்கள் போன்றவர்களை கீழ்நிலைப்படுத்தவோ வெளியேற்றவோ விளிம்புநிலைப்படுத்தவோகூட இந்தச் சொல்லாடல் பயன்படலாம்.”

பேராசிரியர் சி. மௌனகுருவை விமர்சிப்பதற்கு அவர் கூறுகின்ற ஆதாரங்கள் எழுந்தமானவை. அவை அவரது புனைவுகளே. பேராசிரியர் சி. மௌனகுருவை விமர்சிக்க வேண்டும் என்றால் அவருடைய எழுத்தக்களை மேற்கோளாகக் காட்டியிருக்க வேண்டும். அதுதான் விமர்சன முறையும் கூட அப்போதுதான் வாசகர்களும் அவருடைய மாணவர்களும் சரியான விமர்சனப்பாரம்பரியம் தொடர்பாக புரிந்துகொள்வர். அதை விடுத்து தனிப்பட்ட கோபதாபங்களை வெளிப்படுத்துகின்ற தளமாக எழுத்துக்கள் அமைதல் ஆரோக்கியமற்ற பண்ணாட்டின் பெறுபேறாகத்தான் இருக்கமுடியும்.

என்பார் கிறிஸ்தோபர் பட்லர். இங்கு கவனிக்கப்பட வேண்டிய விடயம் அதிகாரம் சொல்லாடலுக்குள் செயற்படுகின்ற முறையும் அந்த அதிகாரம் கேள்விக்கப் பாற்பட்டது என்கின்ற அதிகார உரிமையும் ஆகும். கலாநிதி சி.ஜெயசங்கர் அவர்கள் 30.மே.2014 தமிழ் *mirror* பத்திரிகையில் எழுதிய 'ஏட்டுச்சுரைக்காய்க்குள் முடங்கிய கூத்து' எனும் கட்டுரை இவ்வாறான ஒரு அதிகாரச் சொல்லாடலை முன்வைக்கின்றது.

புலமைத்துவப் பணியிலும் அது பற்றிய சிந்தனையிலும் புலமையாளர்களை உருவாக்குகின்ற பாரியதொரு சமூகப் பணியில் இருக்கின்றவர்கள் தங்களுடைய அதிகாரத்தினால் புலமைத்துவ மரபுக்கு அப்பாற்பட்டு எழுதும்போது அல்லது பேசும் போது கலாநிதி.சி.ஜெயசங்கர் என்கின்ற மனதாபிமானம் கொண்ட தனிமனிதனுக்காப்பால் அந்த எழுத்துக்களில் காணப்படும் அதிகாரச் சொல்லாடல்களை ஒரு பொதுவாசக நோக்குநிலையில் நின்று கூறவேண்டிய சமூகக்கடப்பாடு உள்ளதாகக் கருதுகின்றேன்.

ஒவ்வொருத்தரும் அவரவர் கருத்தை முன்வைப்பதும் அது பற்றி விவாதிப்பதும் நல்லதொரு புலமைத்துவ சூழலை உருவாக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. இதில் இரு விடயங்கள் கவனிக்கப்படவேண்டியவைகளாக இருக்கின்றன.

1. கூறுகின்ற விடயத்தில் (கருத்தில்) ஏற்பு/ஏற்பின்மை தொடர்பாக எழும் கருத்துப்பரிமாற்றங்கள்.
2. கூறுகின்ற விடயத்தை (கருத்தை) கூறுகின்ற முறைமை தொடர்பான விடயம்.

நான் ஒரு வாசகன் என்ற அடிப்படையில் ஒரு பிரதியை வாசிக்கும் போது அந்தப் பிரதியின் முரண்பாடற்ற தன்மையினாலும் பேசும் விடயப் பொருளின் தெளிவினாலும் தர்க்கரீதியிலான மொழிக்கையாண்கையினாலும் அந்தப் பிரதி பேசுகின்ற விடயம் தொடர்பான அறிவு எனக்கு ஏற்படுகின்றது.

மேற்படி கலாநிதி சி. ஜெயசங்கருடைய கட்டுரை குறிப்பிட்ட அறிவை ஏற்படுத்துவதற்குப்பால் எனக்கு தொடர்பற்ற கருத்துக்களின் கோவையாகவே இருக்கின்றது. இருபத்தி நான்கு பந்திகளைக் கொண்டமைந்த அக்கட்டுரை யில் பின்வருவன விடயப்பொருள்களாக இருக்கின்றன.

1. கட்டுரையின் முதல் ஆறு பந்திகளும் பாரம்பரியத்தில் நவீனமயமாக்கம் காலனித்துவ அடிமைகளாக எம்மை வழிநடத்துவதனைக் எடுத்துக்கூறுகின்றன.
2. 7ம், 8ம், 9ம் பந்திகள் பேராசிரியர். க.கணபதிப்பிள்ளையையும் சி.வி.வேலுப்பிள்ளையையும் நவீனத்துவத்தினை கேள்விக்குட்படுத்தியவர்களாகவும் பின்காலனியச் சிந்தனையாளர்களாகவும் அறிமுகப்படுத்துகின்றன.
3. 10,11,12,13,14,15ம் பந்திகள் பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தனின் கலைப்பணிகள் பற்றிக் கூறுகின்றன.
4. 16ம் பந்தி ஏட்டுச்சுரைக்காய்கள் பற்றிக் கூறுகின்றது.
5. 17ம் பந்தி பேராசிரியர் சி. மௌனகுருவை விமர்சிக்கின்றது.
6. 18, 19ம் பந்திகள் கூத்து மீளுருவாக்கச் செயற்பாடு பற்றிக் கூறுகின்றது
7. 20ம் பந்தி போருக்குப்பின்னும் முன்னும் போர்க்காலத்திலும் கூத்து ஒரு சமூகமயச் செயற்பாடாக இருந்ததைக் கூறுகின்றது.
8. 21ம் பந்தி இடைத்தரகச் செயற்பாடுகளையும் கிராமங்களில் கூத்தாடுபவர்களின் செயற்பாடுகளையும் இளைஞர்களின் பங்குபற்றலையும் எடுத்துக்கூறுகின்றது.
9. 22ம் பந்தி தமிழ்நாட்டு தெருக்கூத்து புகைப்படங்களை பிரசுரிப்பதை கேள்விக்குட்படுத்தி கூத்தின் மெய்யான பரிமாணத்தினையும் கூறுகின்றது.
10. 23ம் பந்தி ஈழக்கூத்து சமுதாயமயப்பட்ட மாற்றுச்சூழலாக இயங்குவதாகக் குறிப்பிடுகின்றது.
11. கூத்து மீளுருவாக்கம் என்றால் என்ன என்பதனைக் குறிப்பிடுகின்றது.

இங்கு கவனிக்க வேண்டிய விடயம் கட்டுரையின் இருபத்திநான்கு பந்திகளில் பதினொரு விடயம் பேசப்பட்டிருக்கின்றது. ஒரு விடயத்துக்குப்பின்பு வருகின்ற அடுத்து விடயம் முன்னைய விடயத்தின் தொடர்ச்சியாக இல்லாமல் வேறொரு விடயமாக இருக்கின்றபோதும் அதை வேறொரு விடயமாக இல்லாமல் முன்னையதுடன் இணைந்துள்ளவாறு மொழிவிளையாட்டை நிகழ்த்தியிருக்கின்றார். இதனால் எந்தவொரு விடயம் பற்றியும் பூரணமாக விளங்கிக்கொள்ள முடியாமல் வெறும் எடுத்துரைப்புக்களாகவே இருக்கின்றன.

உதாரணத்திற்கு,

“மேற்படி ஈர் ஆளுமைகளதும் இயக்கம் சமூக பண்பாட்டுத்தளங்களில் பாரம்பரியக் கலை, பண்பாடு பற்றிய விழிப்புணர்வுக்கு வழிகோலிற்று. ஆயினும் அதன் முக்கியத்துவம் உணரப்படாத அல்லது முக்கியத்துவம் வேறு விடயங்களுக்கு குவியப்படுத்தப்பட்டதாக தொடர்ந்து எழுந்த காலகட்டம் மாறிவிட்டிருப்பதைக் காணமுடியும்.

1960களில் பேராசிரியர் ச.வித்தியானந்தன், பாரம்பரியக் கலை இலக்கியங்களை நவீனசூழலுக்கு அறிமுகப் படுத்தும் பணியை தனது கல்வி, கலைச் செயற்பாடுகளுக்கடாக முன்னெடுக்கின்றார். பாரம்பரியங்கள் பற்றிய பெருமதிங்களும் வல்லபங்களும் நவீனசூழலுக்குள் அறிமுகமாகின்றன. ஆயினும் நவீன சூழலுக்கான அறிவியல் முறைமைகள், அழகியல் இரசனைகளின் ஆதிக்கம் அல்லது செல்வாக்கு இச்செயற்பாடுகளில் ஆதிக்கம் பெற்றிருப்பதைக் காணமுடியும்.”

இங்கு குறிப்பிடப்பட்டுள்ள முதலாவது பந்திக்கும் இரண்டாவது பந்திக்கும் எந்தவிதமான இன்றியமையாத தொடர்பும் இல்லை.

அதே போல் முதலாவது பந்தியில் இரண்டு கூற்றுக்கள் காணப்படுகின்றன அந்த இரண்டு கூற்றுக்களுக்கு எவ்வித ஆதாரங்களையும் முன்வைக்காததோடு அவ்விரண்டு கூற்றுக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுப்பப்படும் கேள்விகளுக்கும் பதிலில்லாமல் இருக்கின்றது. அதாவது “மேற்படி ஈர் ஆளுமைகளதும் இயக்கம் சமூக பண்பாட்டுத்தளங்களில் பாரம்பரியக் கலை, பண்பாடு பற்றிய விழிப்புணர்வுக்கு வழிகோலிற்று.” என்ற கூற்றுக்கு எந்தவிதமான ஆதாரங்களும் பந்திக்கு முன்னோ அல்லது பந்திக்குப் பின்போ முன்வைக்கப்படவில்லை. ஆதாரங்களற்ற இவ்வாறான இறுதியான முடிவுகளை ஆய்வை தொழிலாகக் கொண்டவர்கள், ஆய்வை வழிநடத்துபவர்கள் முன்வைக்க முடியுமா என்பது என்முன்னால் உள்ள மிகப்பெரிய வினாவாகும்.

அத்துடன் ஒரு சமூகம் ஒரு விடயத்தில் தன்னுடைய மரபு, வழக்கு, பாரம்பரியம், என்பதற்கு மாறாக செயற்படுகின்றபோது அந்தச் சமூகத்துக்கு விழிப்புணர்வுக்கு வழிகோலுகின்றபோது அந்தச் சமூகம் அந்த வழியை பின்பற்ற வேண்டும் அல்லது பின்பற்றுவதற்கான செயற்பாடுகளை முன்னெடுக்கவேண்டும் அவ்வாறு பின்பற்றவில்லை

யென்றால் அல்லது செயற்பாடுகள் முன்னெடுக்கப்படவில்லையென்றால் அது யாருடைய தவறு அல்லது பொறுப்பு? இது பற்றி எதுவும் கூறாது “அதன் முக்கியத்துவம் உணரப்படாத அல்லது முக்கியத்துவம் வேறு விடயங்களுக்கு குவியப்படுத்தப்பட்டதாக தொடர்ந்து எழுந்த காலகட்டம் மாறிவிட்டிருப்பதைக் காணமுடியும்.” என்கிறார். இங்கு முக்கியத்துவம் உணரப்படாததற்கான காரணங்களை முன் வைக்காததோடு அந்த ‘வேறு’ விடயங்கள் என்ன என்பதற்கும் ஏன் குவியப்படுத்தப்பட்டது யார் குவியப்படுத்தினார்கள் என்பன போன்ற கேள்விகளுக்கும் பதில் இல்லை.

இது போன்றே மேலே குறிப்பிட்டுள்ள இரண்டாம் பந்தி மூன்று கூற்றுக்களைக் கொண்டமைகிறது. அவையும் ஒன்றோடொன்று முரண்படுவதைக் காணலாம். அதாவது முதலாவது கூற்றில் “பேராசிரியர் ச.வித்தியானந்தன், பாரம்பரியக் கலை இலக்கியங்களை நவீனசூழலுக்கு அறிமுகப் படுத்தும் பணியை தனது கல்வி, கலைச் செயற்பாடுகளுக்கடாக முன்னெடுக்கின்றார்.” எனக்கூறி அதனை ஏற்றுக்கொண்டு பேராசிரியர் தேவையற்ற பாரம்பரியங்களை நவீன சூழலுக்கு கொண்டு வந்து விட்டார் என்பது போன்ற ஒரு விமர்சனத்தினை இரண்டாம் கூற்றில் முன்வைத்து மூன்றாம் கூற்றில் இரண்டாவதை ஏற்றுக் கொண்டு முதலாம் கூற்றுடன் முரண்படுவதைக் காணலாம். இவ்வாறே கட்டுரையின் பல பந்திகள் ஒன்றுடன் ஒன்று முரண்பட்டுக்கொண்டே செல்கின்றன.

“புதிதாக தோற்றம் பெற்ற நவீனமயமாக்கம் என்பது எங்களை அடிமைப்படுத்துகின்ற காலனிய ஆதிக்கத்துடனேயே எமது சூழலில் தடம்பதிக்கின்றது.

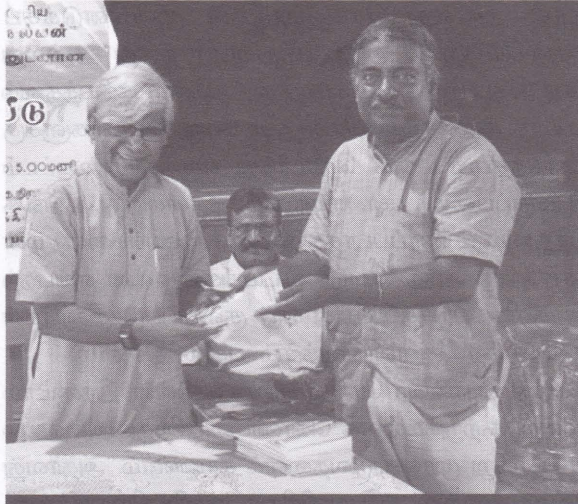
நாகரிகப்படுத்தல் என்ற முலாம் பூசப்பட்ட அடிமைப்படுத்தலுக்கான முறைமைகளை நவீனப்படுத்தல் அல்லது நவீனமயமாக்கம் என நாங்களும் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கின்றோம்”

என நவீனமயமாக்கம் தொடர்பான மேலோட்டமான புரிதலுடன் மிகக் காரசாரமான விமர்சனங்களை முன்வைத்தவர் பேராசிரியர் ச.வித்தியானந்தனுடன் சமரசம் செய்து கொள்கின்றார்.

“.....பேராசிரியர் ச.வித்தியானந்தன் நவீனவாதியாகக் காணப்படுகின்றார்.

பேராசிரியர் ச.வித்தியானந்தனது செயற்பாடுகள் நவீனமயமாக்கத்தையும் தவிர்த்துவிடமுடியாது, பாரம்பரியத்தையும் கைவிட்டுவிட முடியாது என்ற தன்மையில் அமைந்திருப்பதைக் கண்டுகொள்ளமுடிகிறது. அதேவேளை கிராமம் கிராமமாகத் தானாகத் திரிந்து கலைஞர்களைச் சந்தித்து, அவர்களது ஆற்றுகைகளைப் பார்வையிட்டு ஊக்கமளித்து வந்திருப்பவராகவும் காணப்படுகின்றார்.

பேராசிரியர் ச.வித்தியானந்தனுக்குப் பின்பு பாரம்பரியக் கலைஞர், அவர்களது கலைகள் என்பவற்றுடன் நவீன அறிவுப்புல ஊடாட்டம் என்பது ஏட்டுச்சுரக்காயாகவே மாறிவிட்டிருக்கின்றது.”

தனக்கு விருப்பமானவர்களை தூக்கிப்பேசுகின்றபோது ஆதாரங்கள் எதையும் முன்வைக்காது கற்பனையிலே இறுதி முடிவுகள் எடுத்துச்சென்றவர் தனக்கு விருப்பமற்றவர் பற்றிப்பேசுகின்ற போது ஆதாரத்தில் நம்பிக்கை கொண்டு எழுந்தமானமாக ஆதாரங்களை அடுக்கிவிட்டு வாசகர்களை முட்டாள்களாக்க முனைவது எவ்விதத்தில் நடுநிலையான ஒரு எழுத்தாக முடியும்.

ஒரு கொள்கையில் நிலையாய் நிற்பவர்கள் இவ்வாறான சமரசத்துக்கு எவ்வாறு போகமுடியும் என்பதை என்னால் விளங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை. நவீனமயமாக்கத்தை அதன் போக்குகளை விமர்சிப்பது அல்லது அதனை எதிர்ப்பது என்று வந்தால் வித்தியானந்தனும் எதிர்க்கப்பட வேண்டியவர் விமர்சிக்கப்படவேண்டியவரே. இந்திய சமூகத்தில் சாதிக் கொடுமையை எதிர்த்த பெரியார் தனது கொள்கைக்காக அவர் சார்ந்திருந்த காங்கிரஸ்சிலிருந்து விலகியதோடு மட்டுமல்லாது இந்திய மக்கள் அனைவராலும் மதிக்கப்பட்ட காந்தியினையும் விமர்சிக்க அஞ்சவில்லை என்பதை இவ்விடத்தில் மனங்கொள்வது நல்லது.

எனவே புலமையாளர்கள் ஒரு கொள்கையின் அடிப்படையில் பிரச்சினைகளைப் பார்க்க முற்படும்போது ஒன்று கொள்கையில் நிலையாய் இருக்கவேண்டும் அல்லது பிரச்சினைக்குத் தக்க கொள்கையொன்றினை அடியொற்றிக் கொள்ளுதல் வேண்டும். சந்தர்ப்பத்துக்கேற்ப கொள்ளைகளை சந்தர்ப்பவாத அரசியல்வாதிகளே மாற்றிக்கொள்வர். எனவே கலாநிதி.சி.ஜெய்சங்கரின் அரசியல் என்ன எனும் கேள்வி இங்கு எழுகின்றது.

ஆதாரங்கள் முன்வைக்கப்படாமல் இறுதி முடிவொன்று எடுப்பது எவ்வளவு மோசமான புலமைத்துவ தவறோ அதை விடமோசமானது ஆதாரங்களை மறைத்து புனைவுகளை மேற்கொள்வதாகும். அந்தச் செயலினையும் கட்டுரையாளர் மேற்கொண்டிருக்கின்றார்.

“பாரம்பரியக் கலைகள் செம்மையற்றவை, பாரம்பரியக் கலைஞர்கள் படிப்பறிவற்றவர்கள் என்றும் பாரம்பரியக் கலைகள் அருகிப்போய்விட்டன என்ற கதையாடலை வலுவாகக் கட்டமைப்பதில் பேராசிரியர் சி.மௌனகுருவுக்கு பெரும் பங்குண்டு. அவர்களது நூல்கள், பாடநூல்கள், கட்டுரைகள், ஆய்வுகள், அவர் வழிப்படுத்திய ஆய்வுகள் என்பவை இதற்கு தகுந்த ஆதாரங்களாக இருந்து வருகின்றன.”

தனக்கு விருப்பமானவர்களை தூக்கிப்பேசுகின்றபோது ஆதாரங்கள் எதையும் முன்வைக்காது கற்பனையிலே

இறுதி முடிவுகள் எடுத்துச்சென்றவர் தனக்கு விருப்பமற்றவர் பற்றிப்பேசுகின்ற போது ஆதாரத்தில் நம்பிக்கை கொண்டு எழுந்தமானமாக ஆதாரங்களை அடுக்கிவிட்டு வாசகர்களை முட்டாள்களாக்க முனைவது எவ்விதத்தில் நடுநிலையான ஒரு எழுத்தாக முடியும்.

பேராசிரியர் சி. மௌனகுருவை விமர்சிப்பதற்கு அவர் கூறுகின்ற ஆதாரங்கள் எழுந்தமானவை. அவை அவரது புனைவுகளே. பேராசிரியர் சி. மௌனகுருவை விமர்சிக்கவேண்டும் என்றால் அவருடைய எழுத்தக்களை மேற்கோளாகக் காட்டியிருக்க வேண்டும். அதுதான் விமர்சன முறையும் கூட அப்போதுதான் வாசகர்களும் அவருடைய மாணவர்களும் சரியான விமர்சனப்பாரம்பரியம் தொடர்பாக புரிந்துகொள்வர். அதை விடுத்து தனிப்பட்ட கோபதாபங்களை வெளிப்படுத்துகின்ற தளமாக எழுத்துக்கள் அமைதல் ஆரோக்கியமற்ற பண்ணாட்டின் பெறுபேறாகத்தான் இருக்கமுடியும்.

பேராசிரியர் சி.மௌனகுரு தொடர்பாக கட்டுரையாளர் முன்வைத்த விமர்சனங்களை எனது வாசிப்பு சூப்பகத்திலும் அவரிடம் பயின்று பணியாற்றிய 23 வருட அனுபவத்திலும் அவருடைய எழுத்துக்களிலும் பணியிலும் நான் கண்டதில்லை. அவருடைய ‘பழையதும் புதியதும்’ எனும் நூலில் ‘பின்னோக்கிய தேடலும் முன்னோக்கிய பாச்சலும் (பாரம்பரிய அரங்கைப் பேணல், வளர்த்தல் சம்பந்தமாகச் சில குறிப்புகள்)’ எனும் கட்டுரையில் ‘இன்றைய நிலையிலுள்ள வாறு பேணுதல் முறை’ எனும் தலைப்பின் கீழ் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

“அந்த அந்தப்பிரதேச மக்கள் எப்படி எப்படி இவற்றை ஆடுகிறார்களோ அம்முறையிலே தொடர்ந்தும் ஊக்குவித்தல் வேண்டும். கூத்துக்கள் கிராம மக்களுடனும் கிராமிய வாழ்வுடனும் இணைந்தவை. அவை உயிர்த்துடிப்போடு வாழ்வதற்கான வேர்கள் கிராமிய வாழ்க்கையிலேதான் உள்ளன. எனவே கூத்து ஆனால் அது கிராமிய மக்களைப் பூரண திருப்திப்படுத்தும், இணைக்கும் ஒரு கலையாகவுள்ளது. அம்மக்களை அக்கூத்தை ஆடவைப்பதன் மூலமே அதனை

உயிர்வாழும் கலையாக்க முடியும்,

அக்கூத்துக்களைக் கிராமிய மட்டத்தில் அழியாது பாதுகாப்பதற்கான முயற்சிகள் எடுக்கப்பட வேண்டும். (அண்ணாவிமார்களை, கூத்து நடிகர்களை, கூத்துப் புலவர்களை, பிரதேச, தேசியரீதியாக கௌரவித்தல், அவர்களைப்பற்றிய கட்டுரைகளை வெளிவர்ப்பண்ணல், கூத்து சம்பந்தமான நூல்களை வெளியிடுதல், (அறுபதுகளில் இவை நடைபெற்றன பின் தொடரவில்லை) கூத்துக்களின் ஏடுகள், பாத்திரங்கள் அணியும் ஆடைகள், அணிகள், முடிகள், ஆயுதங்கள், தேர், குதிரை, எருமைக்கடா, அன்னம், கருடன், பசுமாடு போன்ற வாகனங்கள், அவை ஆடப்படும் அரங்குகள் இவற்றை விபரிக்கும் வகையில் ஒரு அரும்பொருட் காட்சியகம் (Museum) நிறுவுதல். கூத்துக்கள் கிராம மட்டத்தில் ஆடப்படுவதைப் போலவே ஒளிப்பதிவு, ஒலிப்பதிவு நாடாக்களில் பதித்தல், அவற்றை அரும்பொருட் காட்சியகத்தில் வைத்தல்.

அவற்றை ஒவ்வொரு பிரதேச மக்களும் அறியும் வகையில் வெகுஜனச் சாதனங்கள் மூலம் விளக்கல். முக்கியமாக தொலைக்காட்சி சாதனத்தை இதற்கு பயன்படுத்தலாம்.” (பக்.141) என மிகத் தெளிவாகக் கூறுகின்றார்.

அவர் கூறியது போன்றே மட்டக்களப்பில் ஆடப்படுகின்ற கூத்துக்களையும் பெரும்பாலான அண்ணாவிமார்களையும் மட்டக்களப்பு கச்சேரியின் அனுசரணையுடன் ஆவணப்படுத்தவும் செய்தார். இந்த ஆவணப்படுத்தலில் பேராசிரியரின் உழைப்பையும் புலமைசார் பணியினையும் எவரும் மறுத்துவிடமுடியாது.

அதே போன்றே கிழக்குப்பல்கலைக்கழக நுண்கலைத் துறையினால் சிறப்பாக நடாத்தப்பட்ட உலகநாடக தின விழாக்களினபோது மட்டக்களப்பு அண்ணாவிமார்களை கௌரவிக்கும் முகமாக அவர்களுக்கு ‘தலைக்கோல்’ வழங்கி கௌரவிப்புச் செய்தார். உலக நாடகத்தின் விழா ஒரு கூட்டு முயற்சியாக இருந்தபோதிலும் இந்த ‘தலைக்கோல்’ வழங்கி கௌரவிக்க வேண்டும் என்கின்ற சிந்தனையும் அதற்கான அண்ணாவிமார்களை தேர்ந்தெடுத்ததும் பேராசிரியர். சி. மௌனகுரு அவர்களுக்கே உரியதாகும். இவ்வாறான கௌரவிப்புக்களை பேராசிரியர். சி. மௌனகுரு அவர்களின் ஓய்வுக்குப்பின் எவரும் முன்னெடுக்கவில்லை என்பது மனங்கொள்ளத்தக்கது.

பேராசிரியர். சி.மௌனகுரு அவர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்ட கூத்து, அண்ணாவிமார் தொடர்பான நல்ல திட்டங்களை தொடரப்படாமல் விட்டதோடு மட்டுமன்றி மூடிமறைத்தும் விட்டு பேராசிரியர் தொடர்பாக தவறான விமர்சனங்களை முன்வைப்பது அவருக்கு மட்டுமல்ல கூத்துக்கும் அண்ணாவிமார்களுக்கும் செய்யும் துரோகமும் ஆகும்.

1991ம் ஆண்டு கிழக்குப்பல்கலைக்கழகத்தின் கலை கலாசார பீட முதலாம் தொகுதி மாணவர்களாக நாங்கள் உள்வாங்கப்பட்டபோது கலைகலாசார பீடத்தின்

விரிவுரையாளர்களாக இருந்தவர்கள் கலாநிதி.பி.வி.இராமகிஸ்ணன், கலாநிதி.சி.மௌனகுரு, திரு.வே.குணரெத்தினம், செல்வி. அருந்ததி சபாநாதன் ஆகிய நான்கு பேர் மாத்திரமே. மெய்யியல், நுண்கலை, அரசியல், தமிழ், பொருளியல் ஆகிய ஐந்து பாடங்களில் மூன்றைத்தான் நாங்கள் எங்களுடைய கற்கைக்கு தெரிவு செய்யவேண்டிய வர்களாக இருந்தோம். பேராசிரியர்.சி.மௌனகுரு அவர்களின் கற்பித்தல் கவர்ச்சியினால் பெரும்பாலான மாணவர்கள் நுண்கலையினையும் தேர்வு செய்தோம். நுண்கலையில் என்ன படிக்கிறது, அதில் என்ன இருக்கிறது, என்று எந்தவித அறிவும் எங்களுக்குக்கிடையாது. பேராசிரியர் எங்களுடன் வகுப்பில் கலந்துரையாடிக்கொண்டிருந்தபோது எங்கள் நண்பர்களில் ஒருத்தர் “சேர் நாங்கள் இசை படிக்கவேண்டும்” என்ற வேண்டுகோளை விடுத்தார். அதற்கு பேராசிரியர் “சரி என்ன படிக்கிறது” என்று திருப்பிக் கேட்டார். அதற்கு நண்பர் “கிற்றார் படிப்பம் சேர்” என்று கூறினார். உண்மையில் இதுதான் அன்று எங்களுடைய மனோபாவமாக இருந்தது. பேராசிரியர் சிரித்து விட்டு “அதைப் பிறகு படிப்பம் முதலில் நமது வாத்தியமான உடுக்கு, பறை, மத்தளம். சவணிக்கை எல்லாம் வாசிக்கத் தெரியுமா” எனக் கேட்டார். எங்களுக்கு அதெல்லாம் சுத்த பட்டிக்காட்டுத்தனமானதாகவே இருந்தது. அதன் பிறகு பேராசிரியர் இவையற்றி அண்ணாவிமார்களைக் கொண்டு பாடல்கள் பாடவைத்து மத்தளம், உடுக்கு என்பவற்றை அண்ணாவிமார் வாசிக்க எங்களைக் கேட்கவைத்து என ஒரு நீண்ட செயற்திட்டம் ஒன்றை மிக அமைதியாக செய்துகொண்டிருந்தார்.

அவருடைய அந்தச் செயற்திட்டத்தின் முதலாவது பெறுபேறுதான் நுண்கலைத்துறையின் முதலாவது தயாரிப்பான ‘கண்ணகி குளிர்த்தி; எனும் அரங்க ஆற்றுகையாகும். அதனைத் தொடர்ந்து ‘புதியதொரு வீடு’ > ‘இராவணேசன்’, ‘கிழக்கிசை’, ‘இன்னியம்’ என அவருடைய ஒவ்வொரு படைப்புகளும் மட்டக்களப்பின் பாரம்பரிய தனித்துவத்தினை எடுத்துக்காட்டுவதாகவே இருந்தன.

உண்மையில் ‘கண்ணகி குளிர்த்தி’ அரங்க ஆற்றுகையில் பங்குகொண்டதன் பின்பே அதனுடைய இசையின் லயம் எங்களை ஆட்கொண்டது. அதன்பின்பு கண்ணகி கோயிலுக்குப் போனால் கண்ணகி குளிர்த்தி, காவியம் பாடுகின்றதை கேட்டு ரசிக்கின்ற ஒரு ஆவல் எங்களுக்குள் உருவானது.

இவ்வாறு கிராமத்திலிருந்து வந்த எங்களுக்கே எங்களுடைய பெருமைகள் தெரியாதிருந்த நிலையில் அவற்றை அறிமுகப்படுத்தியவர் பேராசிரியர்.சி.மௌனகுரு என்பதனை கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தின் நுண்கலைத் துறையின் வரலாற்றை அறிந்தவர்கள் மறக்கவும் மறுக்கவும் மாட்டார்கள்.

இன்று என்னைப் போன்றவர்கள் ஒரு கூத்தையோ அல்லது ஒரு அரங்க நிகழ்வையோ மத்தியஸ்த்தம் செய்கின்

றோம் என்றால் அதற்கான தகுதிப்பாடு நாங்கள் பேராசிரியரிடம் கூத்தின் சில அடிப்படைகளைத் தெரிந்திருக்கின்றோம் என்பதுதான். நாங்கள் மரத்துக்குக் கீழிருந்து அந்த மரநிழலையும், அதன் வேறு பயன்களையும் அனுபவிக்கும் போது மரம் நட்டவனையும் நினைத்துப்பார்ப்பது நல்லது.

தமிழ் பாரம்பரியம் பற்றிப் பேசுகின்றவர்கள், திருவள்ளூர் சென்னை பற்றிக் கூறுவதையும் பேணவேண்டும் “என்னென்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லை செய் நன்றிகொன்ற மகற்கு”

என்பது அவருடைய வாக்கு. பேராசிரியரின் காலைத்தொட்டு வணங்கி அவரிடம் ஒரே ஒரு கூத்துப் பழகியவர்கள் இன்று கூத்தின் பெரிய விற்பனர்களாக தம்மைக் காட்டிக்கொள்வதும் பேராசிரியர் கூத்தைக் கெடுத்து விட்டார் என்று பரப்புரை செய்வதும் நல்ல தமிழ் பாரம்பரியத்தில் வந்தவர்களும் பாரம்பரியம் பேணுகை என கோட்பாடுரைப்பவர்களும் இந்தப் பாரம்பரியம்பற்றியும் கருத்திற் கொள்வது நல்லது.

‘பழையதும் புதியதும்’ எனும் நூலில் இருபது வருடத்துக்கு முன்பு பேராசிரியர். சி. மௌனகுரு கூறிய விடயங்களைத்தான் கலாநிதி. சி. ஜெயசங்கர் ‘கூத்து மீளுருவாக்கச் செயற்பாடு’ என்றும் தேசத்துக்கு மகுடம் கண்காட்சியிலும் செய்துவருகிறார் போல் எனக்குத் தெரிகின்றது.

‘ஆமை ஆயிரம் முட்டை வைத்து விட்டு அமைதியாய் இருக்குமாம் கோழி ஒரு முட்டை வைத்து விட்டு ஊரைக் கூட்டுமாம்’ என்றொரு பழமொழி உண்டு. எனது பார்வையில் பேராசிரியர் சி. மௌனகுரு ஒரு ஆமையாக காணப்படுகின்றார். பேராசிரியரின் ஓய்வுக்குப் பின் நான்கு புதிய விரிவுரையாளர்கள் நுண்கலைத்துறைக்கு நியமிக்கப்பட்டும் மட்டக்களப்பை திரும்பிப்பார்க்க வைக்கக்கூடிய ஒரு படைப்பேனும் கிழக்குப் பல்கலைக்கழக நுண்கலைத்துறை தயாரிக்காததும் அல்லது தயாரிப்பதற்கான செயற்திட்டத்தைக் கொண்டிருக்காததும் பேராசிரியரின் வெற்றிடத்தின் வெறுமையினையே காட்டுகின்றது.

“உண்மையில் உலகை எவ்வாறு மாற்றுவது என்பதே நமது பிரச்சினை என்று மாக்ஸ் கூறியதும் சொல் விமர்சனத்திலிருந்து செயல் விமர்சனத்திற்குச் செல்ல வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தவே ஜெர்மானியக் கவிஞர் கோதேயின் வாசகமான, முதலில் வந்தது சொல்லல்ல, செயலே என்ற வரியையும் மார்க்ஸ் எடுத்துக்கொண்டார்.” (முத்துமோகன்.ந. மார்க்சியக் கட்டுரைகள், பக். 972, சென்னை - 2007)

எனவே விமர்சனத்தினையும் அதிகாரத்துவ நிலைப் பாடுகளையும் தாண்டி எமக்கு சுயவிமர்சனமும் செயலும் முக்கியம் என்பதனை வரலாறு சுட்டிநிற்கின்றது.

கலாநிதி. சி. ஜெயசங்கரின் கட்டுரைக்கு அப்பால் ஆனால் அந்தக் கட்டுரையில் பேசப்படுகின்ற கொள்கை

‘ஆமை ஆயிரம் முட்டை வைத்து விட்டு அமைதியாய் இருக்குமாம் கோழி ஒரு முட்டை வைத்து விட்டு ஊரைக் கூட்டுமாம்’ என்றொரு பழமொழி உண்டு. எனது பார்வையில் பேராசிரியர் சி. மௌனகுரு ஒரு ஆமையாக காணப்படுகின்றார்.

சார்ந்து (அநாகரிகமாக இருந்தாலும் கூட) பின்வரும் கேள்விகளை கேட்காமல் இருப்பது வெளிப்படாத தன்மையற்றதாகிவிடும் என்பதனால் பின்வரும் கேள்விகளை எழுப்புகின்றேன்.

1. பாரம்பரியக் கலைகள் என்பதற்குள் கூத்து மட்டும்தான் உள்டங்குமா? ஓவியம், சிற்பம், கட்டிடம், போன்ற கட்டிடக் கலைவடிவங்களில் நவீனமயமாக்கம் இல்லையா? அவையெல்லாம் பாரம்பரியமுறையில் பேணப்படுகின்றதா?
2. பேராசிரியர் சி. மௌனகுருவின் ஆதாரங்கள் காட்டும் போது அவர் வழிப்படுத்திய ஆய்வுகளையும் குறிப்பிட்டுள்ளார். அதற்குள் கலாநிதி. சி. ஜெயசங்கருடைய ஆய்வும் உள்டங்குமா? உள்டங்குமாயின் அந்த ஆய்வின் பெறுமானம் யாது? (ஆய்வினையும் பட்டத்தினையும் நிராகரிக்கமுடியுமா?)
3. இராவணசனில் இராவணனாக ஆடியது பாரம்பரியமா? நவீனமா?

எனவே முடிவாக, ஒரு புலமையாளரின் கட்டுரையில் காணப்படவேண்டிய தர்க்கரீதியான முடிவு அதற்கான ஆதாரங்கள், தனக்குள்ளாக முரண்படாமல் சிந்திக்கின்ற தெளிவு, பக்கச்சார்பற்ற தன்மை, ஆதாரங்களை மறைக்காமை, சுயவிமர்சனம் போன்ற பண்புகள் கலாநிதி. சி. ஜெயசங்கரின் கட்டுரையில் இல்லாமலிருப்பதற்குக் காரணம் அவருக்குள் உறைந்து கிடக்கும் அதிகாரத்துவத்தனமாகும். இந்த அதிகாரத்துவ மகுடம் இல்லாததினாலத்தான் கடந்த பதினெட்டு வருடங்களாக இவைபற்றி பேசாமல் இருந்திருக்கின்றார் என்பது பற்றிய உண்மையினையும் மறந்து விடமுடியாது.

இன்னொருவருடைய நிலையில் எனது எழுத்துக்கள் ஏற்படையதாகாது இருக்கலாம். அவ்வாறான கருத்துக்களை ஆவலுடன் எதிர்பார்ப்பதோடு மேலே நான் எழுப்பிய கேள்விகள் தொடர்பாகவும் ஆரோக்கியமான விவாதத்தினை எதிர்பார்க்கின்றேன். அவற்றினால் மேலும் விளக்கம் பெறலாம் எனக்கருதுகின்றேன்.

*Specialist in Gems,
Gold Jewellery,
Antiques &
Manufacturing Jewellery*

Thassim JEWELLERS

73, Dockyard Road, Trincomalee, Sri Lanka

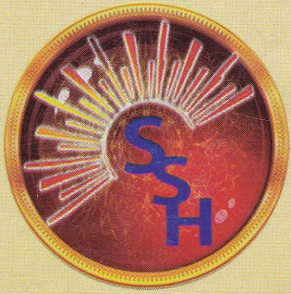
Tel +94 26 2222007

+94 26 2221007

Fax +94 26 2221188

Email mtmwazeer@sltnet.lk

Fb [/thassimjewellers](https://www.facebook.com/thassimjewellers)

Sun Shine

HOTEL & HALL

Quality Rooms with Reasonable Prices
A/C & Non A/C Rooms,
Reception Hall

45, Green Road, Trincomalee

| Tel. : +94 (0) 26 222 0288

+94 (0) 26 222 8018

| E-mail : sunshinehotel45@gmail.com

